

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร"

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเภทต่าง ๆ โดยนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การเขียนแบบบรรยาย
 - 1.1 ความหมายของการเขียนแบบบรรยาย
 - 1.2 ความสำคัญของการเขียนแบบบรรยาย
 - 1.3 ประเภทของการเขียนแบบบรรยาย
 - 1.4 ความสามารถในการเขียนแบบบรรยาย
 - 1.5 ขั้นตอนในการเขียนแบบบรรยาย
2. การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์
 - 1.1 ความหมายของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์
 - 1.2 ความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์
 - 1.3 ประเภทของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์
 - 1.4 ความสามารถในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์
 - 1.5 ขั้นตอนในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์
3. การเขียนแบบจูงใจ
 - 1.1 ความหมายของการเขียนแบบจูงใจ
 - 1.2 ความสำคัญของการเขียนแบบจูงใจ
 - 1.3 ประเภทของการเขียนแบบจูงใจ
 - 1.4 ความสามารถในการเขียนแบบจูงใจ
 - 1.5 ขั้นตอนในการเขียนแบบจูงใจ

4. การสอนทักษะการเขียน
5. กิจกรรมการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ
6. การวัดและประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง
 - 7.2 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการเขียนแบบบรรยาย

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนแบบบรรยายไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

เจมส์ เอฟ ดับบลิว เฮฟเฟอร์แนน และจอห์น อี ลินคอล์น (James A.W. Heffernan and John E. Lincoln, 1982: 80) ได้ให้ความหมายของการเขียนแบบบรรยายไว้ว่าเป็นการเขียนที่บรรยายถึงลักษณะคนหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เขียนสามารถบรรยายได้โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส ที่มีต่อหรือสิ่งต่าง ๆ มาช่วยบรรยายเพื่อให้เกิดมโนภาพนั้นได้อย่างชัดเจน

เฟลทเชอร์ ฟลินน์ และโทมัส จี แมคไกร์ (Fletcher Flynn and Thomas McGuire, 1982: 78) กล่าวถึงการเขียนแบบบรรยายว่า เป็นการบรรยายสิ่งต่าง ๆ ในรูปของถ้อยคำที่เป็นองค์ประกอบของเรื่องราว ที่ผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ด้วยความรู้สึกรู้สึกจากประสาทสัมผัส รูปร่าง ขนาด สี รสชาติ กลิ่น เสียง ท่าทาง และการแสดงเหตุผล นอกจากนี้ยังเป็นการบรรยายลักษณะของคน เช่น การบรรยายถึงความฉลาดและความกล้าหาญ เป็นต้น งานเขียนประเภทนี้จะต่างจากงานเขียนประเภทอื่นตรงที่ว่า จะไม่มีเรื่องความหรืองานเขียนใดที่ใช้รูปแบบของการเขียนแบบบรรยายเป็นลักษณะเด่น (dominant) ทั้งเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว จะใช้เป็นลักษณะประกอบ (subordinate) ที่มีรายละเอียดตามที่ผู้เขียนต้องการเพื่อสร้างมโนภาพ (image) เกี่ยวกับเรื่องราวนั้น ๆ

อลัน แคสตี (Alan Casty, 1982: 215) กล่าวถึงการเขียนแบบบรรยายว่าเป็นการสร้างความคิดทัศนคติ ความรู้สึก ความประทับใจ และเหตุผลในทางกายภาพ รวมทั้งเรื่องราว คน สถานที่ ความสนใจ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการประมวลสิ่งของ หรือการแสดงคอนเสิร์ตเพลงร็อค ซึ่งไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับเรื่องราวตามเหตุการณ์ หรือตามเวลาที่เกิด แต่เป็นการให้ภาพรวมทั้งหมดที่ผู้เขียนประทับใจ

เจมส์ เอ็ม แม็คคริมมอน (James M. McCrimmon, 1984: 163) ได้ให้นิยามของการเขียนแบบบรรยายว่าเปรียบเสมือนเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งในการนำเสนอลักษณะของสิ่งที่ปรากฏไม่ว่าจะเป็นคน สถานที่ หรือสิ่งต่าง ๆ ในรูปแบบของการใช้ถ้อยคำ สำนวน ซึ่งในการบรรยายนี้เป็นวิธีการหนึ่งที่ปรุงแต่งเพื่อเพิ่มอรรถรสของงานเขียนประเภทอื่น ๆ และยังเป็นกลวิธีที่สำคัญในการที่จะสร้างภาพจากคำถาม "What it looks like ?" แต่อย่างไรก็ตาม กลวิธีดังกล่าวก็ไม่จำเป็นต้องยึดจากสิ่งที่มองเห็นเพียงแต่ภายนอก งานเขียนเชิงบรรยายนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้เกิดการรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้งหมด โดยการแสดงคุณลักษณะเด่นของสิ่งของนั้น ๆ และโดยการจัดคุณลักษณะเด่นเหล่านั้นให้อยู่ในรูปแบบที่เหมาะสม

โทมัส คูลีย์ (Thomas Cooley, 1985: 255) กล่าวถึงการเขียนแบบบรรยายว่าเป็นประเภทของงานเขียนที่ดึงดูดความสนใจ ความรู้สึกจากประสาทสัมผัสต่าง ๆ ของผู้อ่านโดยตรงที่สุด ไม่ว่าจะโดยการบอกให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะของคนสถานที่ หรือสิ่งของ หรือไม่ก็บรรยายโดยแสดงให้เห็นภาพของคน สถานที่ หรือสิ่งของนั้นๆ ได้อย่างชัดเจนด้วยถ้อยคำสำนวน

โดโรธี เอ็ม กิห์น และ เดเนียล มาร์เตอร์ (Dorothy M. Guinn and Daniel Marder, 1987: 9) กล่าวถึงการเขียนแบบบรรยายว่า เป็นงานเขียนที่ผู้เขียนบรรยายเพื่อแสดงให้เห็นลักษณะที่ปรากฏ คุณสมบัติ และคุณภาพของสิ่งต่าง ๆ โดยแต่งแต้มสีสันภาพวัตถุ จากเหตุการณ์ คนหรือแม้แต่ความคิดของผู้เขียน ออกมาในรูปของถ้อยคำสำนวน

มาร์กาเร็ต โปจมิลเลอร์ คอฟฟีย์ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 36) สรุปว่า การเขียนแบบบรรยาย เป็นงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการบรรยายเรื่องราวอย่างชัดเจน เมื่อผู้อ่านได้อ่านเรื่องราวนั้นจบแล้ว จะสามารถมองเห็นเหตุการณ์ในเรื่องราวนั้นในความรู้สึกนึกคิดได้อย่างชัดเจน ราวกับว่าผู้อ่านนั้นประสบกับเรื่องราวนั้นด้วยตัวเอง จนผู้อ่านเกิดความสนใจติดตามเรื่องราวที่ผู้เขียนแต่งขึ้นมา โดยที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้รายละเอียดที่พบว่าผู้อ่านจะสามารถรับรู้เวลาเขียนข้อมูลของผู้เขียน

นอกจากนี้ พรพิมล ชุตติศิลป์ และอัมรา ภูวัฒนเศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedj, 1988: 113) ยังได้กล่าวถึง การเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายไว้ว่า เป็นการเสนอลักษณะทางกายภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่เพียงแต่ทำให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพเท่านั้น แต่ยังสามารถสื่อให้เกิดความรู้สึกเหมือนหรือได้ยินเสียงจริง ๆ อีก ทั้งยังได้กลิ่นและรู้สึกได้เช่นกัน ผู้เขียนพยายามที่จะสื่อประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสโดยอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ ส่วนมากมักจะเป็นประสาทสัมผัสทางการมองเห็น ซึ่งประมาณร้อยละ 90 จะเป็นการเขียนแบบบรรยายเกี่ยวกับลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏแก่สายตา นอกเหนือจากนั้นก็จะเป็นการบรรยาย เกี่ยวกับเสียง รส กลิ่น เป็นต้น

รัตนา เล็กนุก (2536: 12) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนแบบบรรยายหมายถึง การถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับรู้จากทางประสาทสัมผัสทั้งห้า อันได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส โดยใช้การเรียงร้อยถ้อยคำหรือภาษาที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงรูปลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เขียนต้องการเสนอ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่

จากที่กล่าวมา พอจะสรุปได้ว่า การเขียนแบบบรรยายเป็นการนำเสนอประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิด ที่ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปของถ้อยคำสำนวนที่เรียบเรียงเรื่องราวอย่างสละสลวย ให้ผู้อ่านได้ซึมซาบความสุนทรีย์ของภาษาที่ผู้เขียนบรรยาย จนสามารถจินตนาการออกมาเป็นภาพชัดเจนราวกับผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ด้วยประสาททั้งห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส

ความสำคัญของการเขียนแบบบรรยาย

ปัจจุบันนี้คนเราค้นเคยกับการเขียนแบบบรรยายอย่างมาก ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับอาชีพที่ต้องอาศัยการแนะนำโดยเขียนบรรยาย เช่น ในด้านการค้าขาย ผู้ขายจำเป็นต้องเขียนบรรยายสินค้าเพื่อแสดงรายละเอียดของสินค้าให้ลูกค้าได้รู้จัก ในด้านการท่องเที่ยวนั้นจะมีการเขียนบรรยายสถานที่ หรือแหล่งท่องเที่ยวให้ผู้อ่านประทับใจ และเกิดความรู้สึกราวกับว่าได้เข้ามาสัมผัสกับสถานที่ วัตถุประสงค์ หรือแหล่งท่องเที่ยวจริง ๆ ในด้านการทหาร การเขียนเชิง

บรรยายเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการที่จะบรรยายลักษณะภูมิประเทศให้ชัดเจน เพื่อความ
แม่นยำในตำแหน่งของฐานที่ตั้ง เป็นต้น ด้วยเหตุนี้เองจึงมีผู้ที่มีความรู้ความชำนาญด้านการ
เขียนจำนวนมากได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนแบบบรรยายเอาไว้หลากหลายทัศนะ ดังนี้

ริชาร์ด อี ฮิวส์ และพี อัลเบิร์ต ดูฮามเมล (Richard E. Hughes and P.
Albert Duhamel, 1966: 25-26) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนแบบบรรยายไว้ว่า
นักประพันธ์ไม่สามารถที่จะดำเนินเรื่องได้ต่อไป ถ้าไม่สามารถที่จะทำให้ผู้อ่านมีความประทับใจ
ในเหตุการณ์นั้นว่าเกิดขึ้นที่ไหน เกิดกับใคร การเขียนเรียงความเกี่ยวกับปรัชญา
(philosophical essay) นั้น มักจะเขียนเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ใจความมากขึ้น โดยการเขียน
บรรยายประกอบ หรือการเปรียบเทียบ (analogy) ที่สามารถทำให้ได้ใจความชัดเจนยิ่งขึ้น
นอกจากนี้ ในการเขียนรายงานธุรกิจ หรือรายงานผลงานของแต่ละอาชีพ ก็มักต้องให้การ
เขียนแบบบรรยายถึงว่าใครทำอะไร ที่ไหน และทำเมื่อไหร่ นอกจากนี้ ทั้งสองท่านยังบอก
อีกว่า การประยุกต์ใช้หลักการเขียนแบบบรรยายที่มีประสิทธิภาพนั้น ก็เป็นสิ่งจำเป็นต่อการ
เขียนประเภทอื่น ๆ

แฟรงค์ เจ แดนเจโล (Frank J. D'Angelo, 1980: 117) แสดงทัศนะไว้ว่า
การเขียนแบบบรรยายมีความสำคัญด้วยเหตุที่มีปรากฏในการเขียนชนิดต่าง ๆ แต่ที่พบบ่อย
มากคือ ในหนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง หนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือแนะนำการท่องเที่ยว
หนังสือภูมิศาสตร์ บทความทางวิทยาศาสตร์ การบรรยายโฆษณาตามนิตยสาร เอกสารแนะนำ
การจัดแสดงงานทางศิลปะ หนังสือเกี่ยวกับสถาปัตยกรรม บทความในนิตยสาร บทความทาง
พรรณาวาหาร นวนิยายและเรื่องสั้นต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนแบบบรรยายมักจะ
ผสมผสานอยู่ในงานเขียนประเภทอื่น ๆ

จอห์น เจ รุสกีวิช (John J. Ruszkiewicz, 1981: 11) ได้กล่าวถึงความ
สำคัญของการเขียนเชิงบรรยายไว้ เช่นกันว่า เฉพาะการเขียนแบบบรรยายนั้นสามารถทำให้
ผู้อ่านเบื่อได้ แต่ผู้เขียนก็สามารถใช้กลวิธีโดยการพรรณาข้อมูลที่ถูกต้อง การกำหนดสถานการณ์
ที่เหมาะสม การนำเสนอแนวความคิด สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง หรือบทบาทของตัวบุคคลที่
บรรยายถึง ในการเขียน เป็นสิ่งเพื่อช่วยให้การเขียนแบบบรรยาย สามารถนำเสนอข้อเท็จจริง
ดึงดูดความสนใจ และสร้างสรรค์ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน

เอมี ทักเกอร์ และแจ็กเกอลีน คอสเตลโล (Amy Tucker and Jacqueline Costello, 1985: 115) ได้กล่าวว่า "แทบจะไม่พบว่างานเขียนที่ประกอบด้วยการบรรยาย ล้วน ๆ แต่มักจะพบว่าการเขียนแบบบรรยายเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นของการเขียนเล่า เรื่องราว รวมทั้งการเขียนคำจำกัดความ เขียนอธิบาย และการเขียนโต้แย้ง"

เจฟฟรีย์ แอล ดันแคน (Jeffrey L. Duncan, 1985: 101) กล่าวถึงการเขียนแบบบรรยายว่าเป็นการเขียนที่สร้างความพอใจแก่ผู้อ่านและให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพสิ่งที่บรรยายทางกายภาพของใจความ เมื่อเขียนบรรยาย ผู้เขียนพึงระลึกอยู่ในใจเสมอถึงใจความที่เขียนบรรยาย โดยใช้รูปแบบของคำคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์ที่อ้างอิงหรือกล่าวถึงโดยตรงต่อใจความนั้น ไม่ใช่ต่อผู้เขียนหรือการตอบสนองของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนเองอาจเป็นสิ่งที่ถูกบรรยาย หรืออาจเป็นส่วนหนึ่งที่ถูกบรรยายก็ได้

มาร์กาเร็ต โฟจมิลเลอร์ คอฟฟีย์ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 36) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า "โดยทั่วไปแล้วเมื่อเริ่มเขียน ผู้เขียนต้องการที่จะบรรยายถึงหัวเรื่อง (subject) อย่างชัดเจน เมื่อเขียนจบแล้วผู้อ่านควรที่จะสามารถมองเห็นนั้นได้ อย่างชัดเจนเหมือนกับที่ผู้เขียนต้องการจะถ่ายทอด ตัวอย่างเช่น เมื่อต้องการเขียนบรรยายพ่อแม่ให้เพื่อนใหม่ได้รู้จัก ในใจของผู้เขียนนั้น มีภาพอย่างชัดเจนในความคิด แม้แต่รายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ เช่น รอยขอบตาจาง ๆ รอบตาของพ่อและลูกขี้มึนที่แก้มของแม่ เวลาหัวเราะ แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อนใหม่คนนั้นไม่เคยเห็นพ่อและแม่ของผู้เขียนมาก่อนและก็ไม่มีความเข้าใจ ดังนั้น ผู้เขียนจะต้องใช้คำหรือให้รายละเอียดที่เจาะจงในการบรรยายเพื่อให้เพื่อนสามารถแยกแยะพ่อและแม่ของผู้เขียนจากคนอื่น ๆ ได้"

เจมส์ แอล คินเนวี และคณะ (James L. Kinneavy et al., 1985: 252-253) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนแบบบรรยายไว้หลายประการ คือ ประการแรก การเขียนอะไรต่าง ๆ ที่คนทั่วไปจำเป็นต้องเขียนจะหนีไม่พ้นการบรรยาย เช่น ผู้ที่เรียนทางด้านธุรกิจก็อาจจำเป็นต้องเขียนบรรยายลักษณะโครงสร้างในการบริหารงานของบริษัทใดบริษัทหนึ่ง ผู้ที่เรียนทางด้านการปกครองก็อาจจะต้องเขียนบรรยายลักษณะโครงสร้างของรัฐบาลอังกฤษ ส่วนผู้ที่เรียนทางด้านธรณีวิทยาก็อาจจะต้องเขียนบรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับชั้นหินต่าง ๆ ของแกรนด์ แคนยอน โดยสรุปแล้วทุกสาขาวิชาจำเป็นที่จะต้องใช้การเขียน

แบบบรรยาย เป็นพื้นฐานและเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ประการที่สองถ้ามองจากทัศนะของผู้เรียน การเขียนแบบบรรยายเป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะง่ายที่สุดในบรรดาการเขียนประเภทต่าง ๆ เพราะการเขียนแบบบรรยายมักจะมาก่อนการเขียนแบบเล่า เหตุการณ์ เพราะวก่อนที่เราจะเห็นว่ สิ่งใดกำลังเปลี่ยนแปลงไปเราจะต้องเห็นสิ่งนั้น ๆ ก่อนว่าในสภาพเดิมเป็นอย่างไร และก่อนที่เราจะจัดกลุ่มหรือแบ่งประเภทให้กับสิ่งต่าง ๆ เราจำเป็นต้องรู้ถึงลักษณะของสิ่งนั้น ๆ ว่าเป็นอย่างไวจึงจะจัดประเภทได้ ฉะนั้นการบรรยายลักษณะจะต้องมาก่อนการแบ่งแยกหรือจัดประเภท ประการสุดท้ายในกรณีที่ต้องการจะประเมินค่าของสิ่งใด ๆ เราก็จำเป็นต้องสังเกตสิ่งนั้นก่อน ฉะนั้นการบรรยายจึงต้องมาก่อนการประเมินเสมอ ครูที่สอนการเขียน เรียงความส่วนใหญ่จะสอนการการเขียน บรรยายก่อนการเขียนประเภทอื่น ๆ เพราะไม่ใช่สิ่งที่เป็นามธรรมหรือซับซ้อนเหมือนการเขียนประเภทอื่น ๆ

รัตนา เล็กพุก (2536: 14) ได้ให้ทรรศนะไว้ว่า การเขียนแบบบรรยายมีความสำคัญมาก เพราะนอกจากจะจำเป็นสำหรับการเขียนโดยทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ยังสามารถใช้ในการประกอบอาชีพการงานธุรกิจการค้า ตลอดจนมีประโยชน์ต่อการเขียนงานเชิงวิชาการ นอกจากนี้ยังสามารถสร้างความประทับใจให้เกิดแก่ผู้อ่านเนื่องจากการใช้ภาษาที่ช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นภาพของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ราวกับได้มีประสบการณ์กับสิ่งนั้นด้วยตนเอง

จากความคิดเห็นดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การเขียนแบบบรรยายมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการที่จะเขียนเพื่อสร้างสรรค์งานเขียนให้เกิดความประทับใจแก่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเพื่อประกอบอาชีพ การศึกษา ธุรกิจการค้า ตลอดจนการเขียนเพื่อความบันเทิง นอกจากนี้การเขียนแบบบรรยายยังเป็นส่วนประกอบของการเขียนประเภทอื่น ๆ เพื่อให้งานเขียนที่ออกมามีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จนผู้อ่านสามารถจินตนาการสิ่งที่ผู้เขียนบรรยายไว้ได้อย่างถูกต้อง และชัดเจนราวกับว่าได้ประสบกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นด้วยตัวเอง

ประเภทของการเขียนแบบบรรยาย

มีผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่าน ได้แบ่งการเขียนแบบบรรยายออกเป็นประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งที่สอดคล้องกันและแตกต่างกัน ดังนี้

แฟรงค์ เจ แดงเจโล (Frank J. D'Angelo, 1980: 132-134) ได้แบ่งการเขียนแบบบรรยายไว้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การเขียนบรรยายเชิงวิทยาศาสตร์ (scientific description) เป็นการนำเสนอข้อมูลของสิ่งที่ต้องการบรรยายอย่างถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เป็นการวิเคราะห์สิ่งนั้นทีละส่วน บอกขนาดที่ถูกต้องและบรรยายละเอียดที่ชี้เฉพาะ โดยเขียนให้ตรงตามความเป็นจริง ไม่ลำเอียง และไม่มีอารมณ์หรือความรู้สึกส่วนตัวของผู้เขียนเข้ามาเกี่ยวข้อง มักจะเขียนในรูปเอกพจน์บุรุษที่สามโดยละประธานหรือผู้กระทำกริยาไว้และมักจะไม่มีอะไรที่แสดงให้เห็นว่ามีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องในการบรรยาย จุดเน้นจึงอยู่ที่สิ่งที่กำลังบรรยายเท่านั้น

2. การเขียนบรรยายเชิงอักษรศาสตร์ (literary description) จุดมุ่งหมายของผู้เขียนในการบรรยายประเภทนี้ไม่ใช่เป็นการให้ข้อมูลตามสภาพความเป็นจริงและถูกต้องแม่นยำ แต่เป็นการสร้างให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึก หรือความประทับใจ โดยการใช้อยากภาษาที่กระตุ้นให้เกิดจินตนาการ ผู้เขียนจะปรุงแต่งให้สีสันสิ่งที่บรรยายไปตามอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้น โดยมีลีลาการเขียนที่ใช้ภาษาที่สื่อความหมายชัดเจน มีชีวิตชีวา กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกแต่งแต้มสีสันให้งดงาม และแยกประเภทของรายละเอียดอย่างมีศิลปะ

รีเบคกา เบอร์เนตต์ คาร์อสโซ และจูดิธ ดูปราส สแตนฟอร์ด (Rebecca Burnett Carosso and Judith Dupras Stanford, 1983: 75) ได้แบ่งการเขียนแบบบรรยายไว้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การเขียนบรรยายลักษณะตามสภาพที่ปรากฏ (technical description) เป็นการบันทึกข้อมูลอย่างถูกต้องกับความเป็นจริงและสามารถพิสูจน์ได้ ผู้เขียนมุ่งเน้นการบรรยายไปที่ลักษณะทางกายภาพซึ่งมักจะเป็นเรื่องของวัตถุสิ่งของหรือสถานการณ์มากกว่าที่จะเป็นเรื่องของความคิดเห็น

2. การเขียนบรรยายเชิงสร้างสรรค์ (creative description) เป็นการบันทึกความรู้สึกประทับใจของผู้เขียนซึ่งมักจะมุ่งเน้นการบรรยายไปที่ความรู้สึกตอบสนองต่อสิ่งนั้น โดยสะท้อนออกมาในรูปของทัศนคติ อารมณ์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์

นอกจากนี้ คารอลโซ และสแตนฟอร์ด ยังได้กล่าวเพิ่มเติมในตอนท้ายว่า บางครั้งการบรรยายทั้งสองประเภทนี้อาจใช้แยกจากกัน แต่บางครั้งก็อาจใช้ควบคู่กันไปได้ เช่น ในการเขียนรายงาน เรื่องสั้นและกรณีศึกษา การที่จะเลือกใช้การบรรยายประเภทใดนั้นขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้เขียนเองหรือรูปลักษณะของวัตถุหรือสถานการณ์ที่ต้องการบรรยาย

เอลิซาเบธ แมคมานัน และซูซาน เดย์ (Elizabeth McMahan and Susan Day, 1984: 120-121) ได้แบ่งประเภทของการเขียนแบบบรรยายไว้เป็น 2 ประเภท ซึ่งสอดคล้องกับคารอลโซและสแตนฟอร์ดที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ต่างกันเพียงเรียกชื่อต่างกันไปบ้าง ดังนี้

1. การเขียนบรรยายลักษณะตามสภาพที่ปรากฏ (technical description) ซึ่งเป็นการบรรยายลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏ มักจะใช้ในแวดวงการทำงานหรืออาชีพต่าง ๆ เช่น อาจใช้ในการเขียนคำสั่ง วิธีใช้หรือบรรยายคุณภาพผลิตภัณฑ์ หรือสินค้า

2. การเขียนบรรยายเชิงจินตนาการ (imaginative description) ซึ่งไม่เพียงแต่บรรยายให้เห็นภาพของสิ่งนั้น ๆ เท่านั้น แต่ยังสามารถบรรยายความคิดและอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นด้วย

ลินดา วูดสัน (Linda Woodson, 1986: 111-112) ได้แบ่งการเขียนแบบบรรยายไว้เป็น 3 ประเภท คือ

1. การเขียนบรรยายที่แสดงข้อเท็จจริง (factual description) ซึ่งผู้เขียนมีจุดประสงค์เพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะของบุคคลหรือสิ่งของ โดยพยายามจะให้ถูกต้องและใกล้เคียงกับลักษณะที่ปรากฏให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

2. การเขียนบรรยายที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก (impressionistic description) ซึ่งผู้เขียนมีวัตถุประสงค์เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านมองโลกในทัศนะเดียวกันกับผู้เขียน โดยผู้เขียนอาจใช้วิธีการเน้นย้ำด้วยรายละเอียดที่จะทำให้ผู้อ่านประทับใจมากที่สุดหรือเลือกใช้ถ้อยคำบางประเภทที่กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน

3. การเขียนบรรยายตำแหน่งที่ปรากฏของสิ่งต่าง ๆ (spatial description) ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจยิ่งขึ้นด้วยการบรรยายสิ่งนั้นจากด้านหนึ่ง ไปยังอีกด้านหนึ่ง จากบนมาล่าง เป็นต้น โดยผู้เขียนจะใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขา กำลังอยู่ ณ จุดใดของสถานที่ที่ผู้เขียนกำลังบรรยาย

ลีโนรา วูดแมน (Leonora Woodman, 1988: 85) ได้แบ่งการเขียนเชิงบรรยายไว้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การเขียนบรรยายในเชิงปรนัย (objective description) เป็นการรายงานให้ผู้อ่านทราบถึงลักษณะของสิ่งนั้นตรงตามสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏโดยปราศจากการสอดแทรกความรู้สึกของผู้เขียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านซึ่งไม่สามารถเห็นภาพของสิ่งนั้นได้ด้วยตนเอง ผู้เขียนจึงทำหน้าที่เสมือนเป็นกล้องถ่ายภาพซึ่งบันทึกภาพเอาไว้แล้วทำให้ภาพนั้นปรากฏอีกครั้งแต่โดยการใช้ภาษาเขียน และในการถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องเป็นเสมือนนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่นำเอาความคิดเห็นส่วนตัวและอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเด็ดขาด

2. การเขียนบรรยายที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก (impressionistic description) จะเน้นที่อารมณ์หรือความรู้สึกที่ผู้เขียนมีต่อสิ่งนั้นมากกว่าที่จะเน้นในเรื่องของลักษณะวัตถุ จึงไม่ใช่เป็นการบรรยายเพื่อให้ข้อมูลแต่เป็นการกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ ผู้เขียนพยายามจะทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพ ฉะนั้นจุดมุ่งหมายสำคัญของการเขียนประเภทนี้คือ การสื่อความรู้สึกและความรู้สึกนั้นจะต้องเกิดขึ้นกับตัวผู้เขียนจริง ๆ แล้วจึงจะต้องสามารถนิยามความรู้สึกนั้นออกมาให้ได้ ฉะนั้นจึงไม่ใช่แค่เพียงเกิดความรู้สึกขึ้นแล้วก็จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเขียนได้ หากแต่จะต้องสามารถถ่ายทอดออกมาได้ด้วย การบรรยายประเภทนี้มักจะไม่ใช่ประสบความสำเร็จเนื่องจากว่าผู้เขียนเองไม่สามารถจะบรรยายความรู้สึกนั้นของตนออกมา

ได้ แต่ถ้าเมื่อใดก็ตามที่ผู้เขียนเข้าใจอารมณ์ของตนเองอย่างถ่องแท้เสียก่อน ก็จะประสบความสำเร็จในการสื่ออารมณ์นั้นมายังผู้อ่านได้

ลอรี จี เคอร์ซเนอร์ และสตีเฟน อาร์ แมนเดล (Laurie G. Kirszner and Stephen R. Mandell, 1989: 88) ได้แบ่งลักษณะการเขียนแบบบรรยายออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การเขียนบรรยายในเชิงปรนัย (objective description) ซึ่งเป็นการบรรยายสิ่งนั้น ๆ โดยที่ผู้เขียนไม่ได้แสดงทัศนคติหรือความรู้สึกต่อสิ่งนั้น แต่จะสื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพของสิ่งนั้นตามลักษณะที่ปรากฏ โดยที่ไม่ต้องมีการสอดแทรกความคิดเห็นลงในคำบรรยายนั้น ๆ ภาษาที่ใช้จะตรงไปตรงมาและมีความหมายตรงตามตัวอักษร

2. การเขียนบรรยายในเชิงอัตนัย (subjective description) ซึ่งเป็นการแสดงทัศนคติส่วนตัวของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งที่กำลังบรรยายและกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านให้เกิดขึ้น

นอกจากนี้ พรพิมล ชุตติศิลป์ และ อัมรา ภูวณเศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedj, 1988: 117-118) ได้แบ่งประเภทของการเขียนแบบบรรยายไว้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนบรรยายเพื่อเสนอรายละเอียด (description information) ผู้เขียนจะให้รายละเอียดมากพอเพื่อความชัดเจนและเรียบเรียงข้อความตามลำดับ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่กำลังบรรยายได้ง่ายขึ้น

2. การเขียนบรรยายเพื่อแสดงความรู้สึกหรือความประทับใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (description to give a feeling or an impression) ในการเขียนแบบบรรยายประเภทนี้ ผู้เขียนเสนอรายละเอียดที่ชัดเจนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกต่อสิ่งที่กำลังบรรยายอยู่

3. การเขียนบรรยายบุคคล สัตว์ สิ่งของหรือสถานที่ (description of persons, animals, objects or places) ผู้เขียนจะเลือกเฟ้นนำมาเขียนเฉพาะลักษณะเด่นที่แตกต่างไปจากบุคคล สัตว์หรือสิ่งของประเภทอื่น ๆ

รัตนา เล็กพุก (2536: 21) ได้แบ่งประเภทของการเขียนแบบบรรยายไว้ 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1. การเขียนแบบบรรยายที่มุ่งเสนอข้อมูลหรือรายละเอียดของสิ่งที่จะบรรยายตรงตามสภาพความเป็นจริงที่สิ่งนั้นปรากฏ โดยที่ไม่มีการสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้เขียนลงไปในงานเขียนแม้แต่น้อย ซึ่งสิ่งที่บรรยายนั้นค่อนข้างจะเป็นรูปธรรม ได้แก่ การบรรยายลักษณะบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่

2. การเขียนแบบบรรยายที่มุ่งแสดงอารมณ์ความรู้สึกหรือความประทับใจที่ผู้เขียนมีต่อสิ่งที่จะบรรยาย โดยพยายามจะสร้างอารมณ์ความรู้สึกหรือความประทับใจอันนั้นให้เกิดแก่ผู้อ่าน ซึ่งสิ่งที่บรรยายค่อนข้างจะเป็นนามธรรม ได้แก่ การบรรยายความรักของชายหนุ่มที่มีต่อหญิงสาวอันเป็นที่รัก การบรรยายความรู้สึกปีติสุข ความผิดหวัง ความเศร้าระทมทุกข์ เป็นต้น

จากประเภทของการเขียนแบบบรรยายที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะบรรดาผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาจะแบ่งการเขียนแบบบรรยายออกเป็นกี่ประเภทก็ตาม และถึงแม้จะเรียกชื่อแตกต่างกันออกไปแต่ก็ยังคงมีความสอดคล้องกันทางด้านความคิดอยู่ไม่น้อย ซึ่งกล่าวโดยรวมแล้วสามารถสรุปได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การเขียนแบบบรรยายที่บรรยายถึงสภาพตามความเป็นจริงของสิ่งที่คุณเขียนต้องการนำเสนอ โดยเน้นที่ข้อมูล รายละเอียด และข้อเท็จจริงเท่านั้น ซึ่งเป็นการบรรยายลักษณะที่ปรากฏ ค่อนข้างจะเป็นสิ่งที่ เป็นรูปธรรม

2. การเขียนแบบบรรยายที่ผู้เขียนเน้นการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนเองให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจในสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ โดยเน้นการใช้ถ้อยคำสำนวนที่จะใช้กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านค่อนข้างจะเป็นการบรรยายสิ่งที่เป็นนามธรรม

ความสามารถในการเขียนแบบบรรยาย

การเขียนแบบบรรยายเป็นการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อสื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการเห็นภาพสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการเสนอ ไม่ว่าจะเป็นภาพลักษณ์ของบุคคลสิ่งของ หรือสถานที่ ดังนั้น การที่จะเขียนเรื่องความแบบบรรยายได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีทักษะที่สามารถด้านต่าง ๆ หลายประการ ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านคำศัพท์

ในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายนั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งซึ่งจะขาดเสียมิได้ คือ การมีความสามารถด้านคำศัพท์ ทั้งนี้เพราะคำศัพท์เป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่การสื่อความคิดของผู้เขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ตามที่ต้องการ การที่ผู้เขียนจะสามารถบรรยายได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้ตรงตามความหมายของผู้เขียน ถ้าผู้เขียนไม่มีความรู้ในเรื่องคำศัพท์ก็เป็นการยากที่จะเขียนบรรยายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ เพราะผู้อ่านจะทราบถึงลักษณะของสิ่งที่ผู้เขียนบรรยายได้ก็จากคำศัพท์ที่ผู้เขียนใช้ อันที่จริงแล้วความสามารถด้านคำศัพท์นั้นสำคัญยิ่งกว่าความสามารถด้านไวยากรณ์เสียอีก ดังจะเห็นได้จากการที่บางคนมีความสามารถด้านไวยากรณ์ไม่ด็นักก็ยังสามารถที่จะสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ถ้ารู้จักใช้คำศัพท์ได้ดี ซึ่งในการเขียนบรรยายด้วยแล้ว ความถูกต้องแม่นยำในด้านคำศัพท์ยิ่งนับเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง

จึงมีผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่านได้กล่าวถึงคำศัพท์ประเภทต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายไว้อย่างหลากหลายและควรค่าแก่การจดจำ ซึ่งจะได้นำมากล่าวดังต่อไปนี้

แฟรงค์ เจ แตนเจโล (Frank J.D'Angelo, 1980: 126) ได้กล่าวถึงคำศัพท์สำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายไว้ว่า การเขียนบรรยายลักษณะวัตถุสิ่งของ ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ต่อไปนี้

1. การบรรยายรูปร่างและขนาดของสิ่งต่าง ๆ คำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ คือ

great	solid	blocks	little
round	leaf-shaped	full	shallow
stalk-shaped	large	fat	rectangle
small	bunches	pyramid	tall
squat	parallel		

2. การบรรยายสีของสิ่งต่าง ๆ คำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ คือ

brown	grey	oranges
red	purple	peppered
yellow	gold	dark sherry
green	silver	chocolates

3. ในการบรรยายลักษณะที่เป็นภาพรวมของสิ่งต่าง ๆ คำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ คือ

ต้องใช้ คือ

creased	peppered over	grated
sprigs	frill	crust
stripped	peeled	glass

4. ในการบรรยายลักษณะที่เกี่ยวกับรสชาติของสิ่งต่าง ๆ อาจใช้คำศัพท์

ในการทำงานต่อไปนี้

fat brown goose
 peppered over with crust crumbs
 a round of spiced beef
 grated nutmeg
 chocolates and sweets

โรเบิร์ต ซี เมียร์ดิธ (Robert C. Meredith, 1984: 69-70) ได้ให้ตัวอย่างคำศัพท์ที่สำคัญในการเขียนแบบบรรยายตามหน้าที่ของคำ มีคำกริยา รูปแบบต่าง ๆ ของคำกริยา (verbals) คำนาม คำวิเศษณ์ และคำคุณศัพท์ ซึ่งชนิดของคำที่กล่าวมานี้ โดยทั่วไปแล้วผู้เขียนในระดับเริ่มต้น จะเน้นที่คำคุณศัพท์มากกว่าคำกริยา ตัวอย่างของคำศัพท์มีดังนี้

Verbs

Leaves rustle, dance, sweep, gyrate, shiver, vibrate.

Verbals

Clanging, squatting, bounding, rolling, shimmering.

Clanged, squatted, bounded, rolled, shimmered.

To clang, to squat, to bound, to roll, to shimmer.

Nouns

Moisture in the air may be seen as a mist, cloud, cloudlet, spindrift, fog, vapor.

Adverbs

A person may speak sharply, rapidly, pityingly, angrily.

Adjectives

Horses are handsome, muscular, proud, fidgety, nervous, skittery, bony, powerful.

ตั้งตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

- A. The ball rolled through the grass and with one leap it landed in the outfielder's mitt.
- B. A low-flying, dark, murky, stern-looking cloud passed in front of the sun and brought about a less-ening of the heat.

- C. The man had a sharp, angular, haughty profile as he looked away from me.
- D. He spoke with an intimation of disgust in the tone of his voice.
- E. Before us was the grave which had so recently been dug, with a mound of earth on one side and a profusion of flowers partly covering it.

มาร์กาเรต โปจมิลเลอร์ คอฟฟีย์ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987:39-40) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า ผู้เขียนที่มีความสามารถในการเขียนเชิงบรรยาย จะต้องมีความสามารถด้านคำศัพท์ และสำนวนที่สำคัญ ดังนี้

To face

To be opposite

On, at, in

Under, beneath

over, on top of

At the top of, on the side of, at the bottom of

Inside, outside

Beside, next to near, in between

In back of, in the middle of, in front of

(To) (on) the left (of), (to) (on) the right (of)

Across from

(At) (on) the corner of

At the end of

ริชาร์ด นอร์ดควิสต์ (Richard Nordquist, 1987: 27) เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในการเขียนบรรยายสถานที่ โดยเน้นแต่เฉพาะคำสำคัญที่จะช่วยบอกตำแหน่งแห่งที่ที่ปรากฏของสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสถานที่นั้น ซึ่งได้แก่ คำประเภทบุรพบทบอกลักษณะที่ ซึ่งมีดังต่อไปนี้

above	beyond	next to
across	farther along	on top of
alongside	in back	opposite
at one end	in front	to the left (right)
at the near (far) side	in the center	under
beneath	nearby	upon

พรพิมล ชุตติศิลป์ และอัมรา ภูวัฒน์เศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedj, 1988: 118-119) ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรรู้ในการเขียนบรรยายลักษณะบุคคล โดยจัดไว้เป็นหมวดหมู่ตามประเภทของสิ่งที่ต้องการบรรยาย ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. คำศัพท์ที่บรรยายถึงลักษณะนิสัยของบุคคล มีดังนี้ คือ

lively	dignified	coquettish	witty
quiet	dashing	natural	kind
energetic	athletic	dramatic	thoughtful
lazy	studious	affable	patient
aggressive	sophisticated	sullen	impatient
retiring	introvert	cheerful	considerate
naive	extrovert	sober	selfish

2. คำศัพท์ที่บรรยายถึงรูปร่างลักษณะของบุคคล มีดังนี้ คือ

normal	petite	graceful	slumped
short	large	awkward	slow-moving
tall	plump	fragile	free-swiving
slender	thin	strong	wiry
heavy	fat	erect	rhythmical

3. คำศัพท์ที่บรรยายสีผิวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย มีดังนี้ คือ

<u>สีผม</u>	<u>สีผิว</u>	<u>สีตา</u>
dark brown	fair ivory	black
light brown	tan beige	brown
black	sallow brown	gray
red	rosy ebony	blue
golden blond	peachy olive	hazel

4. คำศัพท์ที่บรรยายลักษณะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย มีดังนี้ คือ

<u>ใบหน้า</u>	<u>คอ</u>	<u>แขน</u>	<u>ขา</u>
oval	normal	normal	sloping
round	long	long, thin	square
oblong	thin	long, full	narrow
square	short	short, thin	broad
heart-shaped	thick	short, full	rounded

<u>หน้าอก</u>	<u>เอว</u>	<u>กะโปก</u>	<u>หน้าท้อง</u>
small	small	small	prominent
medium	medium	medium	flat
large	large	large	
high	high		
low	low		

<u>ก้น</u>	<u>ขา</u>	<u>ข้อเท้า</u>
protruding	straight, thin	thin
flat	slightly curved	medium
rounded	in proportion	thick
	heavy	
	short	
	long	

นอกจากนี้ คริส ทริบเบิล (Chris Tribble, 1989: 52) ได้กล่าวถึง คำศัพท์ที่ควรรู้ในการเขียนบรรยายไว้อีกเช่นกัน โดยแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ไว้ 4 ประเภท ดังนี้ คือ

1. คำคุณศัพท์ที่แสดงคุณภาพ (adjectives of quality) ได้แก่ คำต่อไปนี้

attractive	colourful	pretty
beautiful	impressive	wonderful
breathtaking	picturesque	nice
2. คำคุณศัพท์ที่แสดงเวลา (adjectives of period) เช่น

ancient	nineteenth (century)	old
modern	eighteenth	recent

3. คำคุณศัพท์แสดงสัญชาติ (adjectives of nationality) ซึ่งได้แก่

Arab	English	French	German
Greek	Italian	Portuguese	Spanish

4. คำนามบอกสถานที่ เช่น

bay	church	house	resort
building	city	monastery	town
castle	cottage	mosque	village
cathedral	harbour	port	airport

รัตนา เล็กพุก (2536: 28-29) เสนอแนวคิดไว้ว่า ผู้เขียนที่จะเขียนแบบบรรยายได้ดีนั้นจะต้องมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ที่สำคัญ คือ คำประเภทคุณศัพท์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำคุณศัพท์บอกลักษณะ ส่วนนอกเหนือจากนั้นจะเป็นพวกคำนาม คำบุรพบท หรือคำเชื่อมต่าง ๆ ฉะนั้นในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายผู้สอนจึงควรเน้นคำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นพิเศษ เนื่องจากว่าเป็นคำสำคัญ (key word) ที่บ่งชี้ถึงลักษณะของสิ่งที่กำลังบรรยาย แต่ในขณะเดียวกัน ก็ไม่ควรมองข้ามความสำคัญของคำศัพท์ประเภทอื่น เช่น คำนาม และคำบุรพบท ทั้งนี้เพราะการจะเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายได้ดีนั้นย่อมจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถในการใช้คำศัพท์ทุกประเภทประกอบกัน จึงจะสามารถสื่อสารลักษณะของสิ่งที่ผู้เขียนต้องการบรรยายไปยังผู้อ่านได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ผู้เขียนที่จะสามารถเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปัจจัยที่สำคัญอันหนึ่ง ก็คือ การที่ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับการบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านรับรู้ในสิ่งที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดจากความคิดเป็นลายลักษณ์อักษรได้อย่างชัดเจน คำศัพท์ที่ต้องคำนึงถึง คือ ตัวบุคคล และคำที่บอกลักษณะ ซึ่งนั้นก็หมายถึงคำคุณศัพท์ แต่กระนั้นก็ไม่ควรละเลยคำศัพท์ประเภทอื่น ๆ เช่น คำนาม คำบุรพบท และคำกริยาที่ทำหน้าที่แสดงลักษณะเสนอแก่ผู้อ่าน

2. ความสามารถด้านการเรียบเรียงข้อความ

การเรียบเรียงข้อความ ผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงข้อความไปตามหลักการของการพัฒนารายละเอียดประกอบใจความหลัก (pattern of development) กล่าวคือ เมื่อมีประโยคใจความหลักแล้วก็มีประโยค ที่ตามมาทำหน้าที่สนับสนุนหรือขยายความประโยคใจความหลักนั้น ทั้งนี้เพราะการเขียนที่ดีนั้น ไม่ใช่เป็นเพียงการนำประโยคมาต่อกันให้ได้ใจความเท่านั้น หากจะต้องมีการจัดเรียบเรียงข้อความไปตามลำดับก่อนหลัง ดังคำกล่าวของ แอนิตา พินคาส (Anita Pincas, 1982: 25-70) ที่ว่า "ในการเขียนย่อหน้านั้น ผู้เขียนจะต้องมีทักษะในการเรียบเรียงประโยคให้เป็นย่อหน้าที่ถูกต้องตามรูปแบบจึงจะทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้" แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes, 1983: 5-11) ก็เป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งเห็นความสำคัญของความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ โดยกล่าวว่า "นักเขียนควรจะมีความสามารถในการวิเคราะห์รูปแบบของเรียงความแต่ละย่อหน้า วิเคราะห์ประโยคหลักและประโยคเสริม เรียงประโยคที่เหมาะสมเป็นข้อความหนึ่งย่อหน้าได้ ตลอดจนควรจะมีความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมในการเรียบเรียงข้อความของเจ้าของภาษาด้วย เพราะแต่ละเชื้อชาติจะมีวัฒนธรรมในการลำดับความสำคัญของข้อความต่างกัน" ฉะนั้นความสามารถในการเรียบเรียงข้อความจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรมีเพื่อประโยชน์ในการเขียนเรียงความประเภทต่าง ๆ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายก็เช่นกัน นอกจากนี้ผู้เรียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักการเรียบเรียงข้อความในการเขียนเรียงความทั่วไปแล้ว ยังจำเป็นจะต้องรู้ให้ลึกไปกว่านั้น เพราะการเขียนประเภทนี้มีหลักการเรียบเรียงข้อความที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งผู้เรียนจะต้องศึกษาให้ละเอียดจึงจะสามารถเขียนเรียงความประเภทนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากความสำคัญดังกล่าวนี้จึงมีผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่านได้กล่าวถึงหลักในการเรียบเรียงข้อความบรรยายเอาไว้อย่างสอดคล้องกัน ดังต่อไปนี้

โทมัส อี คาโคนิส และจอห์น สแกลลี (Thomas E. Kakonis and John Scally, 1978: 54-55) มีความเห็นว่า การเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี ซึ่งหมายถึงประโยคใจความสำคัญ (topic sentence) แนวความคิดหลักของเรื่อง (main idea) และประโยคสนับสนุนใจความสำคัญ (supporting details) นั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเขียน นอกจากนี้ผู้เขียนชาวอังกฤษสองท่านยังได้เสนอวิธีการเรียบเรียงข้อความที่จะเขียนบรรยายลักษณะวัตถุสิ่งของให้มีประสิทธิภาพว่า ควรให้ข้อมูลไปตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เอลักษณ์ของสิ่งที่กำลังบรรยาย จะต้องให้ผู้อ่านทราบว่าสิ่งนั้นคืออะไร ทำอะไรได้บ้าง หรือใช้สำหรับทำอะไร
2. ขนาด ผู้อ่านควรทราบขนาดและรูปร่างของสิ่งที่กำลังบรรยายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ไม่ใช่รูปภาพหรือแผนภูมิประกอบ นอกจากนี้ควรบรรยายด้วยว่าสิ่งนั้นทำมาจากวัสดุอะไร
3. ส่วนประกอบต่าง ๆ โดยเริ่มจากภาพโดยรวมทั้งหมดไปยังส่วนย่อยต่าง ๆ ซึ่งคล้ายกับเทคนิคการถ่ายทำภาพยนตร์คือจับภาพโดยรวมก่อนแล้วจึงค่อย ๆ เข้าไปใกล้ในรายละเอียดต่าง ๆ
4. ประโยชน์ใช้งาน หลังจากที่ได้บอกผู้อ่านเกี่ยวกับลักษณะ โดยรวมและส่วนประกอบย่อยของสิ่งนั้นแล้วจึงบรรยายหลักการทำงานของสิ่งนั้น

จอร์จ อี วิชัน และจูเลีย เอ็ม เบิร์กส์ (George E. Wishon and Julia M. Burks, 1980: 128-130) ได้กล่าวถึงความสามารถที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีในการเขียนเรียงความแบบบรรยายไว้ว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงบรรยายได้ดีนั้นผู้เรียนจะมีความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ กล่าวคือ จะต้องมีการนำเสนอข้อความไปตามลำดับอย่างสมเหตุสมผล (logical development) ซึ่งจะต้องอาศัยการวางแผนในการเรียบเรียงข้อความทีละเอียดย่อยจนกระทั่งทำให้งานเขียนมีประสิทธิภาพ ในการเขียนนั้นอาจเริ่มจากการสร้างภาพที่ประทับใจโดยรวม (overall impression) ก่อนแล้วจึงค่อยลงไปสู่รายละเอียด หรืออาจเริ่มด้วยการบรรยายรายละเอียดก่อนแล้วจึงสรุปด้วยการสร้างความประทับใจโดยรวม ตัวอย่างของขั้นตอนในการเรียบเรียงข้อความที่อาจใช้เป็นหลักปฏิบัติในการเขียนเรียงความแบบบรรยายมีดังต่อไปนี้

1. แสดงทัศนคติของผู้เขียนอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนมีทัศนคติอย่างไรต่อสิ่งที่กำลังบรรยาย
2. สร้างความประทับใจโดยรวมให้เกิดขึ้น โดยเขียนประโยคใจความหลักให้ครอบคลุมเนื้อความของย่อหน้านั้นทั้งหมด
3. บรรยายรายละเอียดต่าง ๆ ที่จะช่วยเสริมหรือขยายความโดยเรียงไปตามลำดับอย่างสมเหตุสมผล

โชปีตา ซี โลออนส์ (Chopeta C. Lyons, 1984: 90-91) ได้กล่าวถึงความสามารถในด้านการเรียบเรียงข้อความที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีในการเขียนเรียงความแบบบรรยายไว้เช่นกันว่า เป็นหน้าที่โดยตรงของผู้เขียนที่จะต้องสื่อความคิดของตนให้ผู้อ่านเข้าใจให้ได้ ซึ่งในการที่จะนำเสนอรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้สังเกตเห็นมาให้อ่านเข้าใจได้โดยง่ายนั้นสามารถทำได้โดยการจัดเรียงเรื่องให้อยู่ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เช่น อาจจะบรรยายโดยใช้วิธีจากบนลงล่าง จากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่งหรือแม้แต่จากใกล้ไปไกล วิธีการเหล่านี้เป็นการจัดเรียงเรียงรายละเอียดต่าง ๆ ตามตำแหน่งที่ปรากฏซึ่งจะได้กล่าวในรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

1. รูปแบบการเรียบเรียงจากบนลงล่างหรือจากล่างขึ้นบน
วิธีนี้เหมาะสำหรับการบรรยายสภาพที่คงที่ โดยปราศจากการเคลื่อนไหวใด ๆ การเรียบเรียงแบบนี้จะให้ความรู้สึกที่เกี่ยวกับความสูง แก่ผู้อ่านหรือให้ความรู้สึกเกี่ยวกับสถานที่ที่มีลักษณะในแนวตั้ง
2. รูปแบบการเรียบเรียงจากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง
วิธีนี้เหมาะสำหรับการบรรยายสิ่งที่มีการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหมาะสำหรับการบรรยายภาพของฝูงชนกำลังที่เบียดเสียดคยัดเยียดกันอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง หรือบรรยายสิ่งต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ในระดับเดียวกัน

3. รูปแบบการเรียบเรียงจากใกล้ไปไกลหรือจากไกลไปใกล้

วิธีการเรียบเรียงแบบนี้ให้ความรู้สึกถึงความลึกแก่ผู้อ่าน ซึ่งอาจมีทิศทางของการบรรยายที่เคลื่อนเข้าหาสิ่งที่ต้องการบรรยายโดยการบรรยายสิ่งอื่น ๆ ที่อยู่โดยรอบก่อนหรือการบรรยายที่เคลื่อนที่ออกมาจากสิ่งที่ต้องการบรรยายโดยเริ่มบรรยายจากสิ่งที่อยู่ใกล้กับสิ่งที่ต้องการบรรยายก่อนแล้วค่อย ๆ ถอยห่างออกมา

ดิมบลิว รอสส์ วินเทอโรวด์ และแพทริเซีย วาย เมอเรย์ (W. Ross Winterowd and Patricia Y. Murray, 1985: 61-68) ได้ให้หลักในการเลือกและจัดลำดับรายละเอียดต่าง ๆ ของสิ่งที่ต้องการเขียนบรรยายไว้ในทำนองเดียวกับโลออนส์ตั้งนี้ การเขียนบรรยายสถานที่และสิ่งของอาจเรียงลำดับตามสถานที่ที่สิ่งนั้นปรากฏ เช่น ในการบรรยายห้องอาจเริ่มจากซ้ายไปขวาหรือขวาไปซ้ายหรือจากพื้นห้องไปสู่เพดาน สิ่งที่มีขนาดใหญ่อย่างเช่นรถนั้นก็อาจบรรยายได้จากหน้ารถไปยังท้ายรถหรือจากข้างในออกมายังข้างนอก ถ้าจะบรรยายสิ่งที่ใหญ่กว่านั้นก็อาจเริ่มจากสิ่งที่ใกล้ตัวที่สุดไปยังสิ่งที่อยู่ห่างออกไป

ซี เจเรียม โฮเวิร์ด และริชาร์ด ฟรานซิส ทราซ (C. Jeriel Howard and Richard Francis Tracz, 1988: 105-106) ได้กล่าวถึงแบบแผนในการเรียบเรียงข้อความแบบบรรยายไว้ในทำนองเดียวกันว่า ในการเขียนบรรยายลักษณะสิ่งต่าง ๆ วิธีที่ดีที่สุดคือ การเรียบเรียงไปตามลำดับของตำแหน่งที่ปรากฏ ทางขวา หรืออาจเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเรามากที่สุดก่อนแล้วจึงค่อยบรรยายสิ่งที่อยู่ไกลออกไป อย่างบรรยายข้ามไปข้ามมาเพราะอาจทำให้ดูสับสน

นอกจากนี้ ฟิมันท์ เวสสะ โทศล (2533: 156) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเรียบเรียงข้อความไว้ว่า หลักการเรียบเรียงข้อความในภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษทุกประเภท ดังต่อไปนี้

1. เอกภาพของงานเขียน (unity) หมายถึง งานเขียนประกอบด้วยใจความหลัก (main idea) และรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง (supporting details)

2. ความราบรื่นของงานเขียน (coherence) หมายถึง ข้อมูลที่เสนอในงานเขียนมีการเชื่อมโยงต่อเนื่องกัน จนทำให้งานเขียนมีลักษณะราบรื่นกลมกลืนกัน

3. การพัฒนารายละเอียดประกอบใจความหลัก (patterns of development) ในการเขียนข้อความภาษาอังกฤษมีการเรียบเรียงรายละเอียดเพื่ออธิบายใจความหลักให้ชัดเจนหลายรูปแบบ ทั้งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการเขียน เช่น ในการเขียนแบบบรรยาย (description) ใช้วิธีการเรียบเรียงตามลำดับของที่ปรากฏอยู่ (spatial order) ส่วนในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ (narration) ใช้การเรียบเรียงตามลำดับเวลาที่เกิด (chronological order) และการเขียนแบบอธิบาย (exposition) ใช้วิธีการเรียบเรียงโดยการยกตัวอย่าง การให้เหตุผล การวิเคราะห์หรือการเปรียบเทียบ

จากที่ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวมา พอสรุปได้ว่า ความสามารถด้านการเรียบเรียงข้อความ ควรนำเสนอข้อความไปตามลำดับสมเหตุสมผล ซึ่งจำเป็นต้องมีการวางแผนในการเรียบเรียงที่ชัดเจน ละเอียด เพื่อให้เรียงข้อความนั้นน่าอ่าน และเข้าใจในสิ่งที่ได้บรรยายอย่างง่ายยิ่งขึ้นและเกิดความรู้สึกประทับใจในสิ่งที่อ่าน

3. ความสามารถด้านเนื้อหา

นอกจากความสามารถในการเรียบเรียงข้อความให้ได้ดีแล้ว การเขียนแบบบรรยายจำเป็นจะต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงข้อความให้มีเนื้อหาสัมพันธ์กับประเภทของการเขียนอีกด้วย ทำให้งานเขียนนั้นมีรูปแบบการเขียนที่ดีและชัดเจน อ่านแล้วเข้าใจง่าย ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะความสำคัญดังกล่าวทั้งงานเขียนแบบบรรยายควรมีไว้ดังนี้ คือ

ริชาร์ด อี ฮิวส์ และพี อัลเบิร์ต ดูฮามเมล (Richard E. Hughes and P. Albert Duhamel, 1966: 25) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเสนอเนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนว่าเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งในการเขียนเรียงความแบบบรรยาย ทั้งนี้เพราะเรียงความที่ต้นเน่ยมจะต้องมีเนื้อหาที่ตรงประเด็นหรือตรงกับเรื่องที่เขียน ไม่ออกนอกเรื่อง ซึ่งสามารถทำได้โดยการกำหนดวัตถุประสงค์หลักในการเขียนไว้ให้ชัดเจน และในการบรรยายจะต้องเลือกให้ได้ว่าควรเขียนตรงจุดไหนหรือไม่ควรเขียนตรงจุดไหนของสิ่งนั้น

เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ผู้เขียนจะแจกแจงรายละเอียดของสิ่งที่จะบรรยายได้ครบทั้งหมด รายละเอียดบางอย่างก็ไม่จำเป็นต้องเขียน และการเสนอรายละเอียดมากเกินไปที่ไม่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์หลักที่ต้องการเสนอก็อาจทำให้การเขียนนั้นต่อประสิทธิภาพลงพอ ๆ กับการเสนอรายละเอียดที่น้อยเกินไป ฉะนั้นจึงควรเลือกเสนอเฉพาะรายละเอียดที่จะสนับสนุนความคิดของผู้เขียนที่ได้เสนอมาเท่านั้น ส่วนรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้องควรตัดทิ้งไป

เอนิด เอ โกลด์เบิร์ก (Enid A. Goldberg, 1981: 60) ก็เช่นกัน ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเรียงความให้มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กันกับเรื่องที่เขียนว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการเขียนเรียงความแบบบรรยาย โดยผู้เขียนจะต้องพยายามเขียนให้อยู่ในประเด็นที่ต้องการเสนอ อย่าออกนอกประเด็น ควรเลือกเขียนแต่เฉพาะในรายละเอียดที่ควรเขียนและพยายามหลีกเลี่ยงรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจทำได้โดยพยายามเลือกรื่องที่ตนสนใจหรือมีความรู้ลึกซึ้งอยากเขียนเกี่ยวกับเรื่องนั้นจริง ๆ เมื่อได้แล้วต้องตัดสินใจให้ได้ว่าตนเองมีทัศนคติต่อเรื่องนั้นอย่างไรแล้วพยายามเขียนแต่เฉพาะสิ่งที่จะถ่ายทอดความคิดนั้น ไปยังผู้อ่าน

บิงอว สว่างวโรส และเขามา พุกกะคุปต์ (2524: 54) เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอีก 2 ท่าน ที่ได้กล่าวถึง ความสามารถที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีในการเขียนเรียงความภาษาต่างประเทศทุกประเภทไว้ว่า ผู้เรียนควรมีความสามารถในการแสดงออกซึ่งสัมพันธ์ภาพของข้อเขียน หรือความสัมพันธ์ของข้อเขียน ลักษณะข้อเขียนที่ตีความในแต่ละประโยคแต่ละย่อหน้าย่อมมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์นี้จะแสดงออกชัดเจนโดยอาศัยตัวเชื่อม (markers) ต่าง ๆ ได้

ริชาร์ด นอร์ดควิสต์ (Richard Nordquist, 1987: 27) เป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งเห็นความสำคัญของความสามารถในการเขียนข้อความให้สัมพันธ์กัน โดยกล่าวไว้ในขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการเขียนเรียงความแบบบรรยาย พอสรุปได้ว่า ในการเขียนเรียงความแบบบรรยายนั้น ควรจะเขียนให้ข้อความแต่ละข้อความมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยข้อความ

หนึ่ง ๆ นั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับข้อความที่อยู่ข้างหน้าและในขณะเดียวกันก็เป็นข้อความที่น่าให้
 ไปสู่ข้อความถัดมา ซึ่งวิธีที่จะตรวจสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้อาจทำได้โดยดูว่าประโยคต่างๆ
 ที่ตามแล้วประโยคใจความหลักมาทั้งหมดนั้นเกี่ยวข้องกับประโยคใจความหลักหรือไม่ และมีความ
 สัมพันธ์ซึ่งกันและกันหรือไม่ นอกจากนี้ยังได้เสนอวิธีหนึ่งที่จะช่วยเชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์
 ระหว่างประโยคได้ชัดเจนขึ้นด้วยการใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ (markers หรือ transitional
 words)

แมรี เจน สเค็นค์ (Mary Jane Schenck, 1988: 153) ได้กล่าวถึง
 ลักษณะสำคัญของประการหนึ่งของการเขียนทุกประเภทควรมีไว้ว่า ในการเขียนเรียงความในแต่ละ
 ย่อหน้านั้นควรจะให้ประโยคทุกประโยคมีใจความสัมพันธ์กับใจความหลักของเรื่องที่กำลังเขียน
 ซึ่งวิธีที่จะสนับสนุนใจความหลักนั้นอาจทำได้โดยเสนอข้อเท็จจริง รายละเอียด หรือการยกตัว
 อย่างประกอบความคิดนั้น ๆ หากย่อหน้าใดที่ผู้เขียนนึกอะไรได้ก็ใส่ลงไป จากความคิดหนึ่ง
 กระโดดไปอีกความคิดหนึ่ง งานเขียนนั้นก็จะเป็นแต่เพียงการบันทึกประโยคไปตามลำดับสุด
 แล้วแต่ผู้เขียนจะนึกได้ และถ้าประโยคทุกประโยคดูเหมือนจะเสนอใจความที่มีความสำคัญระดับ
 เดียวกันแทนที่จะเป็นการเสนอใจความหลักแล้วมีใจความรองมาสนับสนุน งานเขียนในย่อหน้า
 นั้นก็จะไม่ใช่งานเขียนที่ดี

ดังได้กล่าวมาแล้ว ความสามารถในการเสนอเนื้อหาให้มีใจความสอดคล้อง
 กับประเภทของงานเขียนแบบบรรยาย ผู้เขียนควรมีการลำดับเนื้อหาให้สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์
 ของการเขียน ตรงประเด็นไม่ออกนอกเรื่อง การเชื่อมโยงข้อความแต่ละข้อความ มีความ
 สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เมื่อผู้อ่านได้มีโอกาสอ่านงานเขียนชิ้นนั้นก็จะสามารถเข้าใจลักษณะของ
 เนื้อหาว่าเป็นการบรรยาย

4. ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกทางภาษา

ในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยาย ผู้เขียนจำเป็นจะต้องมีความสามารถ
 ทางภาษา ซึ่งได้แก่ เรื่องของไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน
 และการสะกดคำ และเนื่องจากการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายถือเป็นการเขียนที่ต้องการ

ความสามารถดังกล่าวเช่นกัน ในที่นี้จึงขอนำข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องและผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนทั้งหลายได้กล่าวไว้สำหรับการเขียนโดยทั่วไปมากล่าวแทน ดังต่อไปนี้ คือ

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado, 1964: 35) มีความเห็นว่า การที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนให้ผู้อื่นรับรู้ข้อความได้ตรงตามที่ต้องการนั้น ผู้เขียนจำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนว่าต้องการเขียนให้ใครอ่าน เพื่อสามารถเลือกและจัดเรียงถ้อยคำ ข้อความ ลำนวน และถ่ายทอดจินตนาการความรู้สึกนึกคิดของตนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจน ความสามารถในการเลือกถ้อยคำ จัดเรียบเรียงข้อความและลำนวน ได้ดีดังกล่าวจำเป็นจะต้องอาศัยความสามารถพื้นฐานที่สำคัญ คือ ความสามารถทางภาษา อันได้แก่ความสามารถด้านไวยากรณ์ โครงสร้างของประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers, 1968: 243-244) กล่าวว่า "การที่ผู้เขียนจะมีความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษได้ดั่งนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถ 4 ด้าน การเขียนตัวอักษรในภาษา วิธีสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษา การใช้โครงสร้างทางภาษาให้ผู้อ่านเข้าใจ และการเรียนรู้วิธีเลือกใช้คำศัพท์หรือถ้อยคำเพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนได้อย่างเหมาะสม"

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris, 1974: 68-69) ได้เสนอว่า องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ และจำเป็นสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษ คือ ไวยากรณ์ และกลไกการเขียน

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1977: 53-54, 138) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นสิ่งที่ได้มายาก ผู้ที่จะเขียนได้ต้องมีพื้นฐานในด้านการฟัง พูด และอ่านมาก่อน นอกจากนี้แล้วยังต้องมีความรู้ ความสามารถด้านไวยากรณ์ สามารถใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีความรู้ด้านกลไกการเขียน คือ ใช้เครื่องหมายวรรคตอน ใช้ตัวพิมพ์ หรือตัวเขียน ได้ถูกต้องทั้งเล็ก และใหญ่ ต้องมีพื้นฐานในด้านจินตนาการ ต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนออกเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง และสัมฤทธิ์ผล

แมรี ลิน เคลช์ และโทมัส เคลช์ (Mary Lynn Kelsch and Thomas Kelsch, 1981: 136) ได้อธิบายถึงโครงสร้างของภาษาว่าประกอบด้วยการใช้คำ การสะกดคำ การใช้ไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พร้อมทั้งกล่าวว่า การเขียนที่ดีและมีประสิทธิภาพในการสื่อสารสูงนั้นจะต้องมีความถูกต้องในด้านการใช้ภาษา ผู้เขียนจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการใช้ภาษา นอกจากนี้คุณภาพของงานเขียนยังขึ้นอยู่กับความถูกต้อง และความเหมาะสมในการใช้ไวยากรณ์และกลไกการเขียนด้วย ถ้าผู้เขียนใช้ภาษาได้ดีถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และกลไกการเขียน งานเขียนย่อมได้รับการยอมรับมากขึ้น

แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes, 1983: 15) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของภาษาที่จำเป็นสำหรับทักษะการเขียนไว้ว่า ครูควรเน้นให้นักเรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ และกลไกในการเขียน นั่นคือ คำนี้ถึงความถูกต้องทางความรู้ภาษาอังกฤษ (accuracy) ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญให้นักเรียนสามารถเขียนเรียงความด้วยตนเองได้ดี

รลรีน วรณษะภักุ (2531: 18) มีความเห็นว่า การที่ผู้เรียนจะมีความในสามารถการเขียนได้นั้น จะต้องมีความสามารถในหลักสำคัญ 2 ด้าน คือ ความสามารถด้านเนื้อหาของภาษา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การสะกดคำ เครื่องหมายต่าง ๆ และรูปแบบทางภาษา ด้านที่สอง คือ ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และตรงตามวัตถุประสงค์

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกในการเขียนเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษ แบบบรรยายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวน การสะกดคำ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้องเหมาะสม จะทำให้งานเขียนเป็นสิ่งที่ดีจากผู้เขียนที่ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกแก่ผู้อ่าน

ขั้นตอนของการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยาย

การเขียนแบบบรรยายจัดเป็นการเขียนประเภทหนึ่งซึ่งจำเป็นต้องมีขั้นตอนหรือกระบวนการในการเขียนจึงจะประสบความสำเร็จในการเขียน ดังนั้นจึงมีผู้มีความรู้ความชำนาญทางด้าน การเขียนหลายท่านได้แบ่งขั้นตอนของการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายไว้แตกต่างกันไป ดังต่อไปนี้

จอร์จ อี วิชัน และจูเลีย เอ็ม เบิร์กส์ (George E. Wishon and Julia M. Burks, 1980: 130) ได้เสนอแนะขั้นตอนที่ควรปฏิบัติในการเขียนเรียงความแบบบรรยายไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

- ขั้นที่ 1 กำหนดมุมมอง (point of view) ให้ชัดเจนว่าขณะที่บรรยาย ผู้เขียนกำลังยืนอยู่ตรงจุดไหนของสิ่งที่กำลังบรรยาย
- ขั้นที่ 2 เสนอความคิดหรือสร้างความประทับใจโดยรวม (overall view or impression)
- ขั้นที่ 3 เสนอรายละเอียดที่จะบรรยายโดยเรียงไปตามลำดับอย่างสมเหตุสมผล เช่น เรียงไปตามสถานที่ดังนี้
 - จากใกล้ไปไกลหรือจากไกลเข้ามาใกล้
 - จากซ้ายไปขวาหรือจากขวาไปซ้าย
 - จากสูงลงมาต่ำหรือจากต่ำขึ้นไปสูง

ดับบลิว รอสส์ วินเทอร์โรวด์ และแพทริเซีย วาย เมอเรย์ (W. Ross Winterowd and Patricia Y. Murray, 1985: 61-63) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการเขียนบรรยายลักษณะสิ่งของไว้ 3 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนการเขียน (prewriting)

ในขั้นนี้ควรจัดกลุ่มรายละเอียดที่จะบรรยาย โดยเลือกเฉพาะสิ่งที่สำคัญต่อผู้เขียน ยกตัวอย่างเช่น ต้นไม้ที่ผู้เขียนอยากจะเข้าไปนั่งอาศัยร่ม จักรยานหรือนาฬิกาข้อมือของผู้เขียนหรือท่อนที่ผู้เขียนใส่อยู่และถ้าเป็นไปได้ให้สังเกตสิ่งนั้นอย่างละเอียดโดยมุ่งไปที่

รายละเอียด ซึ่งได้แก่ ขนาด รูปร่าง และลักษณะตามที่ปรากฏอยู่ แล้วเพิ่มกลุ่มรายละเอียดที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของสิ่งนั้นที่มีต่อผู้เขียนเข้าไปอีกหนึ่งกลุ่ม

2. ชั้นลงมือเขียน (writing)

ในชั้นนี้จะเป็นการนำกลุ่มคำที่จัดไว้ในชั้นที่ 1 มาช่วยในการเขียนบรรยายสิ่งที่ต้องการ แล้วเสริมรายละเอียดที่เกี่ยวกับลักษณะที่ปรากฏเข้าไปในคำบรรยาย จากนั้นบอกผู้อ่านด้วยว่า เพราะเหตุใดสิ่งนั้นจึงสำคัญต่อผู้เขียน

3. ชั้นหลังการเขียน (postwriting)

ในชั้นนี้จะเป็นการทบทวนและแก้ไขงานเขียนโดยใช้การตอบสนองจากเพื่อน ซึ่งเริ่มจากการอ่านคำบรรยายที่เขียนมาให้กลุ่มเพื่อนในชั้นเรียนฟังแล้วให้เพื่อนลองบรรยายสิ่งของหรือสถานที่นั้นด้วยคำพูดของเขาเอง ถ้าเขาไม่สามารถบรรยายได้เพราะยังมองไม่เห็นภาพของสิ่งนั้นผู้เขียนจำเป็นต้องให้รายละเอียดเพิ่มเติม และหลังจากที่เขียนร่างฉบับสุดท้ายเสร็จแล้วให้ตรวจทานอย่างละเอียด แล้วจึงให้เพื่อนในกลุ่มช่วยตรวจแก้ไขอีกครั้ง

ริชาร์ด นอร์ดควิสต์ (Richard Nordquist, 1987: 21-27) ได้เสนอขั้นตอนของการเขียนบรรยายลักษณะสิ่งของไว้เช่นกัน แต่ได้แบ่งออกเป็น 4 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นเลือกเฟ้นหัวข้อและรายละเอียดที่จะเขียน

เป็นชั้นที่เกิดขึ้นก่อนการเขียนฉบับร่าง ในชั้นนี้ผู้เขียนจะต้องเลือกหัวข้อที่จะเขียนซึ่งจะต้องเป็นเรื่องที่สามารถจะศึกษาหาข้อมูลได้เป็นอย่างดี หรือเป็นสิ่งที่สามารถจะบรรยายได้ในรายละเอียด จากนั้นจึงเตรียมข้อมูลที่จะเขียนให้พร้อมไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของรูป รส กลิ่น เสียง ขนาด รูปร่าง น้ำหนัก สี สัน หรือลักษณะเด่นของสิ่งนั้น ซึ่งอาจทำได้โดยการเขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่นึกได้ขณะนั้นลงไปก่อน ซึ่งอาจเป็นคำ ๆ หรือวลีก็ได้ แล้วจึงจัดหมวดหมู่ทีหลัง ชั้นนี้ถือเป็นการระดมสมอง

2. ชั้นเขียนฉบับร่าง

หลังจากที่ได้เตรียมข้อมูลในชั้นที่ 1 พร้อมแล้วก็จะเป็นการลงมือเขียนฉบับร่าง โดยเริ่มจากการเขียนประโยคใจความหลักซึ่งแสดงเอกลักษณ์และความสำคัญของสิ่งที่บรรยาย แล้วจึงต่อด้วยการบรรยายในรายละเอียด ท้ายสุดจึงเขียนสรุปโดยเน้นคุณค่าของสิ่งนั้นที่มีต่อผู้เขียน

3. ขั้นทบทวนการเรียงลำดับข้อความ

เมื่อเสร็จสิ้นการเขียนลงแล้วจำเป็นต้องมีการทบทวนการจัดลำดับข้อความให้ชัดเจนและสมเหตุสมผล และข้อความแต่ละอันจะต้องเกี่ยวโยงกับข้อความที่มาข้างหน้า และเป็นข้อความที่น่าให้เกิดข้อความถัดมา

4. ขั้นทบทวนครั้งสุดท้าย

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้าย เป็นขั้นที่ให้ผู้ช่วยอ่านเพื่อขอคำวิจารณ์หรือคำแนะนำ แล้วจึงทบทวนงานเขียนอีกครั้ง

รอน ไวท์ (Ron White, 1987: 7-9) ได้เสนอขั้นตอนในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายไว้ 2 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ขั้นก่อนการเขียน (before writing)

ในขั้นนี้จะเป็นการระดมสมอง โดยเริ่มจากการคิดถึงหัวข้อเรื่องที่จะเขียน และวัตถุประสงค์ของการเขียนแล้วจดบันทึกความคิดต่าง ๆ ที่คิดได้ตอนนั้นทันทีโดยไม่ต้องเรียงลำดับ และถ้าจะให้ดีควรเขียนลงบนแถบกระดาษหรือบัตรรายการเพื่อที่จะได้สะดวกในการจัดเรียงเรียงหรือเพิ่มเติมข้อความภายหลัง ซึ่งจะสะดวกกว่าการเขียนทุกอย่างลงในกระดาษแผ่นเดียวกัน จากนั้นจึงจัดลำดับความคิดต่าง ๆ ที่ได้จดเอาไว้ โดยแยกประเภทสิ่งที่อยู่ในเรื่องเดียวกันไว้ด้วยกันหรือเรียงตามลำดับก่อนหลัง

2. ขั้นระหว่างเขียน (during writing)

ขั้นที่ 1 เริ่มเขียนแผ่นร่างฉบับแรก

ในขั้นนี้มุ่งความสนใจไปที่ความคิดและเนื้อหาที่จะเขียนมากกว่าสำนวนภาษาที่จะใช้ เขียนไปตามความคิดหรือข้อความที่ได้จดบันทึกไว้ในขั้นแรก โดยไม่ต้องกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องไวยากรณ์และคำศัพท์ ถ้าข้อความไหนที่ยังนึกไม่ออกว่าจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไรให้เขียนโดยใช้ภาษาแม่ไปก่อน

ขั้นที่ 2 พยายามอ่านแผ่นร่างฉบับแรกเสมือนว่าเป็นผู้อ่านเสียเอง เพื่อสำรวจว่าจะต้องเพิ่มข้อความใดเข้าไปอีกเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจดียิ่งขึ้น แล้วจัดลำดับความคิด หรือข้อความต่าง ๆ เสียใหม่อีกครั้ง ให้อีกทีหนึ่ง ควรจะมีกรรไกรและกาวไว้ช่วยในการตัดต่อข้อความต่าง ๆ ได้สะดวกยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนภาษาที่ใช้ แปลคำหรือข้อความที่เขียนเอาไว้เป็นภาษาแม่มาเป็นภาษาอังกฤษ และถ้ามีคำไหนที่ใช้ซ้ำอยู่บ่อย ๆ ควรหาคำอื่นที่มีความหมายเหมือนกันมาใช้แทน เมื่อแก้ไขปรับปรุงทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงเขียนลงแผ่นร่างฉบับที่ 2 แล้วแลกเปลี่ยนอ่านกับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอ เพื่อนำมาปรับปรุงงานเขียน ซึ่งอาจจะมีสิ่งที่ต้องแก้ไขปรับปรุงในเรื่องต่อไปนี้ คือ

เขียนคำนำให้น่าสนใจมากกว่าเดิม

จัดลำดับข้อความบางตอนอีกครั้ง

เพิ่มข้อความบางอย่างเข้าไปอีกเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจยิ่งขึ้น

ยกตัวอย่างพร้อมรายละเอียดเพื่อสนับสนุนความคิดนั้น ๆ

เชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดต่าง ๆ ที่เสนอ

ตัดข้อความบางตอนที่ซ้ำกันออกไป

เชื่อมข้อความบางตอนเข้าด้วยกันให้กระทัดรัดยิ่งขึ้น

เขียนสรุปเชื่อมโยงความคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกันให้ชัดเจนและประทับใจ

ผู้อ่านมากขึ้น

ขั้นที่ 4 เป็นการเขียนครั้งสุดท้ายซึ่งได้ปรับปรุงแก้ไขสิ่งบกพร่องต่าง ๆ ตามคำแนะนำของผู้อื่น

แมรี เจน สเกินค์ (Mary Jane Schenck, 1988: 100-101) ได้แบ่งขั้นตอนของการเขียนเรียงความแบบบรรยายไว้ 2 ขั้นตอนเช่นกัน โดยกล่าวว่า "ในการเขียนเรียงความไม่ว่าจะเป็นประเภทใดก็ตามแล้วแต่มีขั้นตอนหรือกระบวนการเขียนที่ใช้เทคนิควิธีเดียวกันทั้งสิ้น นั่นก็คือ การเริ่มต้นการเขียนด้วยการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเขียน แล้วจึงตามด้วยการเขียนฉบับร่าง แล้วจบลงด้วยการทบทวนงานเขียน" ซึ่งมีขั้นตอนที่กล่าวไว้โดยย่อดังนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนการเขียน (prewriting)

เป็นขั้นตอนที่เริ่มจากการคิดถึงเรื่องที่จะเขียน ซึ่งอาจทำได้โดยการนึกย้อนหลังไปถึงบทอ่านต่าง ๆ ที่เคยได้อ่านมา อ่านบทความต่าง ๆ ในนิตยสาร หรือเลือกจากเรื่องต่าง ๆ ที่ผู้อ่านแนะนำ ถ้ายังไม่ได้หัวข้อเรื่องที่จะเขียนยังมีอีกวิธีหนึ่ง คือ อภิปรายกันในกลุ่ม

เพื่อน โดยให้เพื่อนแต่ละคนช่วยกันระดมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน และสิ่งที่จะเขียนเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ

2. ขั้นตอนเขียนร่างและปรับปรุงงานเขียน (drafting and revising)

เมื่อเตรียมตัวพร้อมแล้วสำหรับการเขียนก็ลงมือเขียนร่าง ซึ่งในตอนเริ่มลงมือเขียนอาจจะรู้สึกว่ายังไม่มีอะไรจะเขียนมากนัก เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหา เพราะความคิดต่าง ๆ จะค่อย ๆ พรั่งพรูออกมาเองตลอดช่วงเวลาของกระบวนการเขียน ด้วยเหตุนี้กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำในขั้นก่อนการเขียนและการลงเขียนร่างก่อนจึงมีประโยชน์ และสิ่งที่ควรระวังถึงไว้เสมอตั้งแต่เริ่มลงมือเขียนร่าง ก็คือ วัตถุประสงค์ในการเขียนใจความหลักหรือประเด็นสำคัญ ผู้อ่าน รูปแบบการเรียบเรียงข้อความและการพัฒนารายละเอียดประกอบใจความหลัก

โดยสรุปแล้ว ขั้นตอนต่าง ๆ ในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านเสนอแนวคิดคล้ายคลึงกัน แต่จะต่างกันออกไปบ้างเพียงจำนวนขั้นตอนที่แบ่งเท่านั้น ที่บางท่านอาจรวมขั้นตอนเข้าด้วยกัน ในขณะที่บางท่านจะแยกย่อยขั้นตอนบางขั้นตอน เพื่อให้ละเอียดยิ่งขึ้น โดยเริ่มต้นที่ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน ผู้เขียนจะต้องจัดเตรียมข้อมูลรายละเอียด ขั้นที่สองลงมือเขียนผู้เขียนจะนำเอาข้อมูลหรือรายละเอียดต่าง ๆ นำเสนอออกมาในรูปข้อความ อนุเจต (paragraph) หรือเป็นเรื่องราว และขั้นสุดท้ายจะเป็นขั้นตอนทบทวน หาข้อบกพร่องและแก้ไขให้งานเขียนดียิ่งขึ้น

ความหมายของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์

มีนักการศึกษาและผู้ชำนาญด้านการเขียนหลายท่าน ได้ให้ความหมายการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ ดังต่อไปนี้

ริชาร์ด อี ฮิวส์ และ พี อัลเบิร์ต ดูฮามेल (Richard E. Hughes and P. albert Duhamel, 1966: 44) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นั้น ถือได้ว่าเป็นการเขียนที่แต่งขึ้นมา ถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษร เช่น ในเรื่องสั้นหรือนวนิยาย ที่เป็นการเล่าลำดับเหตุการณ์ที่ผ่านการจินตนาการของผู้แต่ง

ชาร์ลส์ ที บรูซอว์ และคณะ (Charles T. Brusaw, et al., 1976: 297) ได้ให้ความหมายของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า เป็นการเขียนที่นำเสนอเหตุการณ์เป็นตอน ๆ นั่นคือ เป็นการเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นั้นจะหลีกเลี่ยงการสอดแทรกสิ่งที่ไม่จำเป็นในการลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มต้น จนกระทั่งถึงบทสรุปของเหตุการณ์ โดยการใช้การผสมผสานของวิธีการเรียบเรียงเรื่องราวของรายละเอียดต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์ และตามลำดับเวลาที่ผู้เขียนอ้างถึง

เฟล็ตเชอร์ ฟลินน์ และ โทมัส แม็คไกวร์ (Fletcher Flynn and Thomas McCuire, 1982: 88) ได้ให้คำนิยามไว้ว่า เป็นวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมาย หรือเป็นเครื่องหมายในการผูกเรื่อง นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวในอดีตที่ปรุงแต่งให้สมบูรณ่มากยิ่งขึ้น

เจมส์ เอ็ม แม็คคริมมอน (James M. McCrimmon, 1984: 159) ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการเขียนเล่าเรื่องราวที่เป็นประเด็น ซึ่งสามารถให้อยู่ในรูปย่อ เพื่อแนะนำหรือบรรยายประกอบหัวเรื่องที่ซับซ้อน ซึ่งโดยมากแล้วผู้เขียน มักจะใช้การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นำไปสู่เนื้อหาของงานเขียน หรือในรูปขยายความเพื่อเล่าถึงรายละเอียดบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เจ บี แอลเตอร์ (J.B. Alter, 1984: 220) ให้ทัศนะไว้ว่าการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ เป็นการเขียนเรื่องสั้นที่อาจเป็นเรื่องจริงหรือถูกประพันธ์ขึ้นมาจากจินตนาการ เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เขียน หรืออาจเป็นประสบการณ์ของบุคคลอื่นนำเสนอแก่ผู้อ่าน ด้วยถ้อยคำสำนวนที่น่าสนใจ

เอมี ทักเกอร์ และแจ็กเกอลีน คอสเทลโล (Amy Tucker and Jacqueline Costello, 1985: 189) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ เป็นการเขียนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามลำดับของเหตุการณ์ที่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงหรือเรื่องราวที่ผู้เขียนแต่งประพันธ์ขึ้นมา ซึ่งจะให้สาระคุณค่าแก่ผู้อ่านมากกว่า การเล่าเรื่องธรรมดา

เจมส์ แอล คินเนวี (James L. Kinneavy, 1985: 289) ได้แสดงทัศนะไว้ว่าการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ เป็นการเขียนเรื่องราวเหตุการณ์จริงหรือแต่งขึ้น ซึ่งในการเรียบเรียงเรื่องราวนั้นจะใช้รูปแบบของการดำเนินเรื่องตามลำดับของเวลา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้ง่าย และสนใจกับเหตุการณ์ว่า "เกิดอะไรขึ้น" เกิดอย่างไร" และ "ทำไมจึงเกิด" นอกจากนี้ยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า "การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์เป็นรูปแบบของการเล่าเรื่องราว การบรรยายขั้นตอนกระบวนการ การสรุปเหตุและผล เรื่องราวมหัศจรรย์และตำนานต่าง ๆ เรื่องสั้น และนวนิยาย ชั่ว รายงานผลการทดลอง การพิสูจน์ทางกฎหมายและการสรุปสำนวนสืบสวน"

ดับบลิว รอสส์ วินเทอร์โรวด์ และแพทริเซีย วาย เมอร์เรย์ (W. Ross Winterowd and Patricia Y. Murray, 1985: 50) ได้เสนอความหมายไว้ว่าการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นี้เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะนำเสนอ หรือ เขียนเล่าเหตุการณ์แก่ผู้อ่านว่า "เกิดอะไรขึ้น และเกิดขึ้นได้อย่างไร" โดยที่การเล่าเหตุการณ์นั้นอาจเป็นการสรุปเรื่องราวที่สำคัญ เกมการแข่งขันฟุตบอล แต่ไม่ว่าจะเล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับอะไรก็ตาม ก็ยังมีจุดประสงค์เพื่อที่จะสร้างความประทับใจตามลำดับเวลา สร้างความรู้สึกถึงการได้เห็นเหตุการณ์และการแสดงบทบาทนั้นจริง ๆ

อลัน แคสตี (Alan Casty, 1987: 219) ได้ให้ความหมายการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า เป็นการเขียนที่ใช้รูปแบบของการลำดับเวลา ลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และบทบาทของเวลาที่มีต่อเหตุการณ์ซึ่งในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นั้นควรสื่อความสัมพันธ์ของเวลากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นติดต่อกันตั้งแต่ต้นจนจบ แต่อย่างไรก็ตาม อาจใช้รูปแบบการเรียบเรียงเรื่องราวอื่นได้เช่นกัน

มาร์กาเร็ต โปจมิลเลอร์ คอฟฟีย์ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 19) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการเขียนเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับลำดับของเหตุการณ์ หรือการแสดงบทบาทต่าง ๆ ที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านรับรู้ โดยที่เรื่องราวนั้นสามารถเป็นเรื่องราวที่ประพันธ์ขึ้นมาโดยไม่ยึดหลักฐานข้อเท็จจริง หรือสามารถเขียนเรื่องราวประสบการณ์ในชีวิตจริงที่ผู้เขียนไม่ได้แต่งเติมขึ้น ซึ่งในการเขียนเชิงเล่าเหตุการณ์นั้น ผู้เขียนพยายามเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ผู้อ่านได้รับรู้

จอห์น แลงกัน (John Langan, 1992: 194) ได้กล่าวไว้ว่า "บางที่เราทำให้คำกล่าวชัดเจนขึ้น โดยการเล่ารายละเอียดที่เกิดขึ้นกับเรา ในเรื่องที่เล่านั้น จะเล่าโดยการผูกลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วเราก็ปรุงแต่งการดำเนินเรื่องด้วยเพื่อให้เรื่องที่เล่านั้นน่าสนใจ"

สรุปได้ว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นั้น เป็นการเขียนที่ผู้เขียนนำเสนอเรื่องราวซึ่งอาจเป็นประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับผู้เขียน หรือแม้แต่เรื่องราวที่ผู้เขียนแต่งเรื่องขึ้นมาตามความคิดและจินตนาการ โดยเน้นการดำเนินเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ ตั้งแต่ต้นจนจบ หรืออาจเรียบเรียงเรื่องราวลักษณะการผสมผสานหลาย ๆ อย่าง ด้วยเหตุนี้ จุดประสงค์ของการนำเสนองานเขียนประเภทนี้เพื่อให้ผู้อ่านเพลิดเพลินไปกับเรื่องราว เหตุการณ์ด้วยการใช้ลำดับเหตุการณ์เป็นตัวดำเนิน ในเรื่องราวเป็นสำคัญ

ความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์

นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมามนุษย์เรากันเคยกับการเล่าเหตุการณ์เรื่องราวที่ผ่านมาในอดีตเล่าสู่กันฟังให้ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสาร ประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุมชน สังคม หมู่คณะ โดยเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสลับทอดต่อกันเรื่อยมา ต่อมาจึงมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแทนการเล่าด้วยปากเปล่าสลับต่อกันมา เพื่อเผยแพร่ให้กว้างขวางมากขึ้น ในปัจจุบันจึงปรากฏการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์มากยิ่งขึ้น เช่น จดหมายเหตุ นวนิยาย การเขียนคำอธิบายขั้นตอน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ จึงมีผู้มีความรู้ความชำนาญทางด้าน การเขียนหลายท่าน ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์เอาไว้มากมายหลายทัศนะ ดังนี้

โทมัส อี คาโคนิส และจอห์น สแคลลี (Thomas E. Kakonis and John Scally, 1978: 105) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ว่าโดยทั่วไปเป็นการเขียนแต่งเรื่องขึ้นโดยไม่ใช้คำที่สละสลวยมากนักและสามารถใช้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ด้วย เช่น เรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ ชีวประวัติ อัตชีวประวัติ เหตุการณ์ข่าวต่าง ๆ เกี่ยวกับคน และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง นอกจากนี้ การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ยังใช้ประกอบกับการเขียนประเภทอื่น ทั้งการเขียนแบบจงใจและแบบอธิบายเพื่อเสริมให้งานเขียนทั้งสองประเภทใช้ดียิ่งขึ้น เช่น ในการเขียนแบบจงใจ อาจใช้การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์เพื่อแนะนำหลักฐาน ข้อมูลสนับสนุนการลงความเห็นหรือพิสูจน์ประเด็นสำคัญและในบางรูปแบบของการเขียนแบบอธิบาย โดยทั่วไปในการอธิบายขั้นตอนนั้น จะใช้การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์เป็นเครื่องมือสำคัญที่ขาดไม่ได้ในการอธิบาย

เอมี ทักเกอร์ และแจ็กเกอลีน คอสเตลโล (Amy Tucker and Jacqueline Costello, 1985: 190) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า การเล่าเหตุการณ์เป็นการเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามลำดับเหตุการณ์จริงหรืออาจแต่งขึ้นดูเหมือนว่าจะเป็นกิจกรรมที่เป็นธรรมชาติสำหรับคนทั่วไปมากกว่าการบอกทางหรือการบรรยายฉากเหตุการณ์ โดยที่ไม่มีใครทราบว่าได้รับฟังและเล่าเรื่องเหตุการณ์ต่าง ๆ มานานเท่าใดแล้ว เราต่างก็ทราบว่แต่ละวัฒนธรรมจะมีรูปแบบการเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นของตนเอง แม้ว่าบางวัฒนธรรมจะไม่มีระบบการเขียนก็ตาม ก่อนที่พวกมนุษย์ยุคแรก (homosapiens) จะเรียนรู้การอ่านและเขียนได้เป็นอย่างดีนั้น มีการสร้างรูปแบบของเรื่องราวอย่างอิสระ

ดัมบลิว รอสส์ วินเทอร์โรวด์ และแพทริเซีย วาย เมอร์เรย์ (W. Ross Winterowd and Patricia Y. Murray, 1985: 50) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า เป็นการนำเสนอที่เน้นเวลา เกี่ยวกับการกระทำหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาหนึ่งเป็นสำคัญ ซึ่งพบได้ในรายงานการทดลอง การทดสอบ โศกนาฏกรรมทางอากาศ การแสดงละคร เรื่องราวความรัก ชีวิตประวัติ บันทึกประจำวัน เรื่องราวเกี่ยวกับความหวังว่า ประวัติศาสตร์ นิทาน นวนิยาย เทพนิยาย เกร็ดพงศาวดาร และข่าวคราวในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ

เฟรด ดี ไวท์ (Fred D. White, 1986: 59) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า "สัญชาตญาณอย่างหนึ่งที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ก็คือ การเล่าเรื่องราว เหตุการณ์ที่จะดูเหมือนไม่เป็นไปแบบธรรมชาติ แต่อย่างน้อยที่สุดก็เป็นส่วนหนึ่งการดำเนินชีวิตของมนุษย์ การเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ นี้จึงเกิดตามสัญชาตญาณนับตั้งแต่ต้นนอน จนกระทั่งเข้าอนอน"

พรพิมล ชูติศิลา และอัมรา ภูวัฒน์เศรษฐ (1988: 87) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า ผู้อ่านไม่มากนักที่ตระหนัก ขณะกำลังอ่านนวนิยายและเรื่องสั้นต่าง ๆ ว่ากำลังอ่านสิ่งที่ถูกถ่ายถอดออกมาด้วยรูปแบบของการเล่าเหตุการณ์ หรือเมื่อได้รับฟังการเล่าเรื่องเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใด ๆ ผู้อ่านกำลังได้รับทราบข้อมูลผ่านวิธีการเล่าเหตุการณ์ของผู้เขียน ซึ่งไม่ว่างานเขียนนั้นจะเป็นเรื่องจริงหรือแต่งขึ้น จุดมุ่งหมายการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ ก็เพื่อเล่าเหตุการณ์หรือบางตอนของเหตุการณ์ ซึ่งมักจะเรียบเรียงตามลำดับของเวลา เช่น ในการเขียนจดหมาย การเขียนเล่าเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และรูปแบบซับซ้อนยิ่งขึ้นของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์จะสามารถพบได้ในเรื่องสั้นและนวนิยาย

ลอรี จี เคอร์ซเนอร์ และสตีเฟน อาร์ แมนเดล (Laurie G. Kirszner and Stephen R. Mandell, 1989: 48) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์อาจเป็นส่วนประกอบของเรียงความประเภทอื่น ตัวอย่างเช่น ในเรียงความแบบโต้แย้ง การที่จะเขียนข้อความสนับสนุนพระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืนที่เข้มงวดมากขึ้น ผู้เขียนอาจเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเด็ก จากการที่กระสุนปืนปลิ้น การเขียนเล่าเหตุการณ์นั้นถึงแม้จะเป็นส่วนประกอบเพียงเล็กน้อยก็ตาม แต่ก็ยังมี

จุดมุ่งหมายที่ชี้เฉพาะเด่นชัดที่สนับสนุนประเด็นที่จำเป็นจะต้องมีการออกกฎหมายควบคุมอาวุธปืนให้เข้มงวดยิ่งขึ้น

จอห์น เอ็ม แลนนอน (John M. Lannon, 1989: 229) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์จะมีบทบาทที่สำคัญหลายอย่างในงานเขียนประเภทนวนิยายหรือเรื่องจริงต่าง ๆ การเล่าเหตุการณ์จะช่วยกระตุ้นจินตนาการและให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน ในเรื่องราวข่าวคราวหนังสือพิมพ์ จะช่วยรายงานเหตุการณ์ของข่าวอย่างมีจุดมุ่งหมาย ในเรียงความจะช่วยทำให้ประเด็นชัดเจนยิ่งขึ้น" โดยสรุปก็คือการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ ไม่ใช่เพียงเป็นการเขียนเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังใช้ในการรายงานเหตุการณ์และเสริมความคิดเพื่อทำให้ประเด็นสำคัญชัดเจนยิ่งขึ้น

อลิซาเบธ โควาน นีลด์ และเคท คีเฟอร์ (Elizabeth Cowan Neeld and Kate Kiefer, 1990: 159) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ว่า เราทุกคนคุ้นเคยกับการเล่านิทานเป็นอย่างดี เมื่อตอนเป็นเด็ก เรามักได้ยินการเริ่มต้นเรื่องราวด้วย กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว (Once upon a time) และจะจบเรื่องด้วย และพวกเขาที่มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขตลอดไป (and they lived happily ever after.) แต่พอโตขึ้น เรื่องราวต่างๆ ก็มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น แต่ยังคงมีรูปแบบโดยทั่วไปเหมือนเดิม

จากทัศนะของผู้รอบรู้ดังที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์เข้ามามีบทบาทกับชีวิตของคนทั่วไป เป็นการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเรื่องแต่งขึ้น ต่างก็ใช้วิธีการถ่ายทอดภาษาออกมาเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจลำดับเรื่องราว เหตุการณ์ต่าง ๆ สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงนั้น เราจะพบได้ในรูปแบบของรายงานข่าวในสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะข่าวในหนังสือพิมพ์จะแสดงให้เห็นถึงงานเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ได้ดี นอกจากนั้นก็จะเป็นเรื่องราวที่บันทึกเป็นประวัติศาสตร์ บันทึกประจำวัน เป็นต้น ส่วนเรื่องราวที่แต่งขึ้นเราก็มักพบได้โดยทั่วไปในนวนิยาย นิทาน เทพนิยายต่าง ๆ

ประเภทของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์

มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้แบ่งงานเขียนประเภทนี้ไว้ดังต่อไปนี้

เฟลทเชอร์ ฟลินน์ และโทมัส แมคไกร์ (Fletcher Flynn and Thomas McGuire, 1982: 88) ได้แบ่งการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การเขียนรายงาน (report) เป็นงานเขียนที่คนทั่วไปคุ้นเคย โดยมักจะเขียนเล่าถึงเหตุการณ์ตามข้อเท็จจริงตามจุดมุ่งหมายในการเขียนเพื่อนำเสนอข้อมูลให้ผู้อ่านได้รับรู้

2. การเขียนเล่าเหตุการณ์ส่วนตัว (personal narrative) เป็นการเขียนที่เล่าถึงเรื่องราว ประสบการณ์ โดยยึดหลักข้อเท็จจริงที่เกิดกับตัวผู้เขียน เป็นงานเขียนที่มีประโยชน์มากในการเปิดเผยชีวิตจริงส่วนตัวของบุคคลที่ผู้เขียนอ้างถึง หรือชีวิตจริงของผู้เขียนเองไม่เพียงแต่มีผลต่อผู้เขียนเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้อ่านรับรู้เข้าใจเรื่องราวนั้น ๆ

รีเบคกา เบอร์เน็ต คาร์รอสโซ และจูดิธ ดูปราส สแตนฟอร์ด (Rebecca Burnet Carrosso and Judith Dupras Stanford, 1983) ได้แบ่งไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนเล่าเหตุการณ์ที่แต่งขึ้น (fictional narration) ผู้คนทั่วไปจะคุ้นเคยกับงานเขียนประเภทนี้ ซึ่งเป็นเรื่องราวที่อ่านเพื่อความบันเทิง เช่น นวนิยายเรื่องสั้น ผู้เขียนจะจินตนาการเรื่องขึ้นมา อาจใช้ฉากเหตุการณ์จากชีวิตจริงมาประกอบ ทำให้เรื่องน่าสนใจยิ่งขึ้น

2. การเขียนเล่าเหตุการณ์จริง (factual narration) เป็นการเขียนเล่าเรื่องราวที่เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับผู้เขียนเพื่อนำมาเขียนนำเสนอแก่ผู้อ่าน

เอมี ทักเกอร์ และแจ็กเกอลีน คอสเตลโล (Amy Tucker and Jacqueline Costello, 1985: 193-231) ได้แบ่งการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. การเล่าเหตุการณ์ส่วนตัว (personal narrative) จะเน้นประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เขียน เช่นการเขียนบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน เป็นการเขียนประสบการณ์ของผู้เขียนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การเขียนเรียงความขนาดยาวต่อไป
2. การเขียนนิทาน (fables) เป็นการเขียนเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับชีวิตของผู้เขียน แต่จะเขียนจากจินตนาการ แต่งเรื่องขึ้นมาใหม่ล้วน เป็นที่สนใจแก่ผู้อ่าน

เจมส์ เอ ดับบลิว เฮฟเฟอร์แนน และจอห์น อี ลินคอล์น (James A.W. Heffernan and John E. Lincoln, 1986: 86) ได้แบ่งการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การเล่าเหตุการณ์ตามลำดับของเวลา เป็นการเขียนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงตามลำดับเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้อย่างละเอียด
2. การเล่าเหตุการณ์ที่ไม่เรียงลำดับตามเวลา เนื่องจากการลำดับเหตุการณ์ตามเวลาจำเป็นจะต้องยึดการสัมพันธ์ของข้อความ (adherence) อย่างเคร่งครัดจึงอาจทำให้เกิดการเบี่ยงที่จะต้องเจอกับการเล่าด้วยคำเชื่อมซ้ำ ๆ เช่น "และต่อมา" เพื่อให้เหตุการณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้เขียนอาจเขียนลำดับเวลาย้อนหลัง เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านเห็นสาเหตุของเหตุการณ์ หรือข้ามมาเล่าผลที่เกิดขึ้นก่อนได้

จอห์น เอ็ม แลนนอน (John M. Lannon, 1989: 229-231) ได้แบ่งประเภทของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ดังนี้

1. การเขียนรายงาน (reports) เป็นการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เช่น รายงานข่าวในหนังสือพิมพ์หรือรายงานผลการพิจารณาคดีในศาล เป็นการให้ข้อเท็จจริง เนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักก็คือแหล่งอ้างอิงที่มาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
2. การเล่าเหตุการณ์เป็นประเด็นสำคัญ (a point) เป็นการนำเอาข้อมูลมาสนับสนุนใจความหลักของเรื่อง ซึ่งอาจอยู่ตอนต้นของเรื่องหรือตอนท้ายของเรื่องก็ได้

จัน ไวริค (Jean Wyrick, 1990: 250) ได้แบ่งประเภทการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนเล่าเหตุการณ์อย่างละเอียด (extended-narrative) เป็นเรื่องยาวที่ใช้รายละเอียดของเหตุการณ์บรรยายประกอบเรื่องหรือสนับสนุนใจความสำคัญของเรียงความ
2. การเขียนเล่าเหตุการณ์อย่างสรุป (brief narrative) เป็นเรื่องราวสั้น ๆ ที่เขียนในอนุเจต (paragraph) เพื่อสนับสนุนหรือบรรยายประกอบประเด็นสำคัญของเรื่องราว

จากที่กล่าวมาพอสรุปการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ได้ว่ามีอยู่ 2 ประเภท คือ

1. การเขียนเรื่องราวเหตุการณ์ที่เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับผู้เขียนหรืออาจเป็นคนที่ผู้เขียนอ้างอิงตามลำดับเวลา เพื่อนำเสนอข้อเท็จจริงให้ผู้อ่านได้รับรู้และเข้าใจเหตุการณ์เรื่องราวนั้น ๆ
2. การเขียนเรื่องราวเหตุการณ์ที่ผู้เขียนแต่งขึ้นมาจากจินตนาการ อาจมีการอ้างอิงลำดับเวลาหรือไม่อ้างอิงก็ได้ มีการสร้างจากเหตุการณ์ประกอบการเล่าเรื่องราวเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ

ความสามารถในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ ต้องอ้างอิงลำดับของเวลาเป็นสำคัญ ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องมีความสามารถหลายด้าน มาประกอบกันเพื่อสร้างสรรค์งานเขียนที่ตรงกับประเภทและจุดมุ่งหมายของการเขียนประเภทนี้ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านคำศัพท์

การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผู้เขียนจำเป็นต้องใช้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเวลา ลำดับขั้นตอน ดังมีผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนวคิดไว้ ดังนี้

แฟรงค์ เจ. แดงเจโล (Frank J. D'Angelo, 1980: 199-206)

ได้เสนอแนวคิดว่าในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นั้น โดยทั่วไปผู้เขียนจะใช้คำกริยาเป็นสื่อแสดงการกระทำ ดังนั้น คำกริยาที่แสดงการกระทำ (action verbs) นั้น จะทำให้งานเขียนชัดเจนกว่า การใช้คำกริยาที่แสดงการถูกกระทำ (passive verb) เช่น

glide, slide, ramble, stroll, amble, plod, tramp, strut, stride, toddle, spurt, sprint, scamper, dash, crawl, loiter, waddle, slouch, hobble, limp, jostle, clash, crash, smack, whack, jab.

ส่วนคำบุพบท และคำกริยาวิเศษณ์จะช่วยขยายการกระทำ เช่น

now, then, afterwards, later, since, therefore, after from that time on, hafter, today, tomorrow, eventually, while, early, slow, fast, till, by, in, at, from, to.

นอกจากนี้ การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ จะมีคำศัพท์ที่แสดงลักษณะพิเศษที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ตามลำดับของเวลา เช่น

now	first	previously
then	second	every day
before	third	a long time ago
after	once	one of these days
earlier	former	last year
later	latter	up to this time
soon	prior to	on that occasion

มาร์กาเรต โฟจมิลเลอร์ คอฟฟีย์ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 23-24) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า คำที่มักใช้เพื่อแสดงความคิดเรียบเรียงเรื่องราวตามลำดับของเวลา การแสดงความคิดออกมานี้ จะช่วยให้ผู้เขียนถ่ายทอดเหตุการณ์ออกมาตามลำดับของเวลาได้อย่างสมเหตุสมผล ดังต่อไปนี้

คำที่ใช้ลำดับเหตุการณ์ตามเวลา

คำที่มักใช้ช่วงต้นเรื่อง เช่น

In the beginning

At first

At the start

First of all

Example: At first I opened the door to go in but my feet
wouldn't move.

คำที่มักใช้ในช่วงกลางเรื่อง เช่น

Next

After that

Then

Second, Third, and so on

Following

Subsequently

Afterwards

Meanwhile

Example : Katie knew that the next step she had to take was
to call her parents.

คำที่มักใช้ในช่วงท้ายเรื่อง เช่น

Eventually

At last

In conclusion

Finally

To sum up

As has been noted

Example : Frank had at last learned the truth. He was going to be fired from his job tomorrow.

คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ของเวลาในแต่ละเหตุการณ์ เช่น

At the same time

During

When

While

As

As soon as

Before

Until

After

Afterwards

The minute that

Examples: Carmen was working on the reports while Joyce was typing the last report.

Before it gets cold again, I'm going to move to a better apartment.

I always open my junk mail after I open my bills.

Until her father helped her, Sara refused to ride down the escalator.

การใช้คำเพื่อระบุเวลาเฉพาะเหตุการณ์ ผู้เขียนสามารถใช้บุพบทระบุเวลา เช่น

In 1985 (any year)

In January (any month)

In the morning, afternoon, evening

In the summer, winter, fall, spring

On April 20, 1980 (any date)

On Thursday (any day of the week)

At 6:30 A.M. (any exact moment in time)

At noon, night, midnight

Examples: At noon, the office will close for a lunch break.

On May 26, 1981, Alison was born

In the fall, Steve gets hay fever very badly.

พรพิมล ชุตติศิลป์ และอัมรา ภูวณเศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasdj, 1988: 92-93) ได้เสนอเทคนิคในการใช้คำศัพท์เขียนเล่า เหตุการณ์ไว้ว่า มักจะใช้การกล่าวโดยตรง (direct speech) และจะมีคำกริยาวิเศษณ์ เพื่อขยายความให้ประโยคชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น hurriedly, greatly, faintly, loudly, politely, firmly, quickly, bitterly, และ simultaneously นอกจากนี้ผู้เขียนจะพยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำในการเขียน เช่น เมื่อกล่าวถึงคำว่า dog and cat จะใช้คำที่ต่างไปเมื่ออ้างถึงคำดังกล่าว เช่น they, two angry pets, Mee and Nim, the animals และ our pets

ในโครงสร้างที่คล้ายคลึงกันจะมีการใช้รูปแบบโครงสร้างดังนี้

นามวลี our family dark brown Alsatian dog, Mee grey Siamese cat, Nim

บุพบทวลี During the day, During the night,
..... from the man

กริยาวิเศษณ์ขยาย not only greatly surprised /
but faintly amused

กรรมวาจก whose leg were being held onto :
one by Mee,

..... and the other one by Nim.

• คุณศัพท์ขั้นสูงสุด the most special food

และเนื่องจากการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นั้น เน้นความสำคัญของลำดับเหตุการณ์ จึงควรเลือกใช้คำและวลี รวมทั้งคำเชื่อมที่เหมาะสมในการลำดับเหตุการณ์ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ง่ายยิ่งขึ้น เช่น

"so," and "from the very beginning," "what,"
 "during," and "however," "whose," and "and,"
 "during," and "both," "while,"
 "last Wednesday night," and "after," "then," and "therefore,"
 "and," and "where," "later," and "as."

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์จำเป็นต้องใช้ศัพท์ที่บ่งบอก การเกิดขึ้นของเหตุการณ์ตามลำดับเวลา เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้เหตุการณ์ที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ เล่าเรื่องตามขั้นตอนต่าง ๆ ซึ่งคำศัพท์ที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นคำกริยาวิเศษณ์ คำสันธานที่บ่งบอก ลำดับเวลา

2. ความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ

การที่เรื่องราวเหตุการณ์จะน่าสนใจ และชวนให้ผู้อ่านติดตามผู้เขียนจำเป็นต้องใช้เทคนิควิธีการเรียบเรียงข้อความที่น่าสนใจ ดังที่ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงทัศนะไว้ต่อไปนี้

อลิซ แชนด์เลอร์ (Alice Chandler, 1970: 60) ได้ให้แนวคิดในการ เรียบเรียงเรื่องราวเหตุการณ์ไว้ว่า ผู้เขียนเลือกข้อมูลที่จะนำมาเขียนเล่าเหตุการณ์ได้แล้ว มักจะเกิดปัญหาว่าจะนำข้อมูลมาเรียบเรียงอย่างไรที่น่าสนใจ น่าอ่าน การดำเนินชีวิตในปัจจุบันเป็นตัวอย่างประกอบที่เรียบเรียงเรื่องราวไว้อย่างดีแล้ว ผู้เขียนสามารถเรียบเรียง เรื่องราวตามลำดับเวลา หรือลำดับความสำคัญของข้อมูลก็ได้

พรพิมล ชุตติศิลป์ และอัมรา ภูวัฒน์เศรษฐ์ (Pormpimol Chutisilp and Amara Poovatanaseedj, 1988: 89) ได้ให้แนวคิดด้านความสามารถในการเรียบเรียง ข้อความการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ไว้ ดังนี้

1. ประโยคใจความสำคัญและความคิดหลัก ผู้เขียนจะจำกัดเหตุการณ์หรือ ประสบการณ์เป็นเหตุการณ์หลักที่ควรนำเสนอเพียงเหตุการณ์เดียว เช่น His first ride in an airplane.

2. เอกภาพของงานเขียน (unity) งานเขียนจะต้องมีเอกภาพเพียงหนึ่งเดียวของเรื่องที่มีประโยคสนับสนุนความคิดหลัก

3. ความราบรื่นของงานเขียน (coherence) งานเขียนจะมีความราบรื่นในการเรียงเรียงได้ด้วยการใช้คำ วลี และคำเชื่อมแสดงการลำดับเหตุการณ์ตามเวลา เพื่อนำการกระทำ เหตุผลที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ และการใช้รูปกาลของกริยา (tense) และคำสรรพนามที่เหมาะสม

ลอรี จี เคอร์ซเนอร์ และสตีเฟน อาร์ แมนเดล (Laurie G. Kirszner and Stephen R. Mandell, 1987: 87) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า ส่วนใหญ่จะเรียงลำดับเหตุการณ์ตามที่เกิดขึ้นจริง ตั้งแต่ต้นจนจบ จากเหตุการณ์แรกจนเหตุการณ์สุดท้าย แม้ว่าจะเรียงเรียงเรื่องราวตามลำดับเวลาหรือไม่ก็ตามจะขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้เขียนว่าต้องการเล่าเหตุการณ์ลักษณะใด เช่น การเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ผู้เขียนจะต้องเรียงลำดับตั้งแต่ต้นจนจบ ถ้าเป็นการเขียนเหตุการณ์ที่เป็นประสบการณ์ของผู้เขียน การเรียงเรียงข้อความอาจเริ่มกลางเรื่องหรือแม้แต่ตอนจบของเรื่องย้อนกลับไปได้ เพื่อให้งานเขียนชวนติดตาม

อลิซาเบธ โควาน นีลด์ และเคท คีเฟอร์ (Elizabeth Cowan Neeld and Kate Kieffer, 1990: 159) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า การเรียงเรียงเรื่องราวมักใช้ลำดับของเหตุการณ์ โดยทั่วไปจะเริ่มเรื่องด้วย "กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว" และจบลงด้วย "แล้วพวกเขาก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขชั่วกาลนาน" หรือไม่ก็อาจใช้คำหรือวลีที่เชื่อมบ่งบอกเวลา เช่น first, next, meanwhile then, later และ finally เป็นต้น ผู้เขียนจะสรุปใจความสำคัญไว้ต้นเรื่องหรือท้ายเรื่องก็ได้ แล้วแต่การเล่าเหตุการณ์แต่ละประเภท

สรุปได้ว่า การเรียงเรียงข้อความ จะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เรื่องราวที่ผู้เขียนถ่ายทอดเหตุการณ์ให้น่าติดตาม น่าสนใจ ผู้อ่านจะสามารถสังเกตจากลักษณะของงานเขียน ซึ่งได้จากการที่ผู้เขียนใช้คำ วลี หรือตัวเชื่อมแสดงลำดับเวลาเป็นสำคัญ

3. ความสามารถด้านเนื้อหา

จากนิยามของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ จะเห็นได้ว่างานเขียนประเภทนี้มีเนื้อหาเด่นในด้านของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลา ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนวคิดไว้ดังต่อไปนี้

แฟรงค์ เจ แคนเจโล (Frank J. D'Angelo, 1980: 196) ได้ให้ทัศนะไว้เกี่ยวกับความสามารถด้านเนื้อหาว่า ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาอย่างใคร่ครวญเพื่อให้เรื่องราวเหตุการณ์กระชับ ผู้อ่านเกิดความประทับใจและเข้าใจเรื่องราวอย่างลึกซึ้ง ถ้าหากเนื้อหาไม่ต่อเนื่องจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน ไม่เข้าใจ และจะเกิดความเชื่อในที่สุด ดังนั้น ผู้เขียนจึงควรระมัดระวังในการนำเสนอเนื้อหาให้ดี

แมรี ซินน์ เคิลช์ และ โทมัส เคิลช์ (Mary Cynn Kelsch and Thomas Kelsch, 1981) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า ธรรมชาติของการเขียนประเภทนี้ เป็นงานเขียนที่ผู้อ่านทั่วไปรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี และสามารถเรียกได้เป็นพื้นฐานของการเขียนประเภทอื่นๆ ผู้เขียนจึงสามารถฝึกตั้งแต่ขั้นเริ่มต้นอย่างง่าย ๆ โดยการบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน จนถึงขั้นเขียนนวนิยายหรือพงศาวดาร

โดโรธี เอ็ม กิห์น และแดเนียล มาร์เดอร์ (Dorothy M. Guinn and Daniel Marder, 1987: 20) ให้แนวคิดไว้ว่า เนื้อหาของงานเขียนประเภทนี้ ผู้เขียนจะต้องนำเสนอจากการที่ตอบคำถามว่า "เกิดอะไรขึ้น" งานเขียนประเภทนี้ นอกจากจะนำเสนอเพียงรูปแบบของการเล่าเหตุการณ์เพียงอย่างเดียวแล้ว ยังสามารถไปใช้เพิ่มชีวิตชีวาให้กับงานเขียนแบบบรรยายเพื่อให้น่าประทับใจยิ่งขึ้น

พรพิมล ชูคำศิลป์ และอัมรา ภูวัฒน์เศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasdj, 1988: 87) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า ไม่ว่างานเขียนประเภทนี้จะเป็นเรื่องจริงหรือแต่งขึ้น จุดมุ่งหมายของการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นี้เพื่อเล่าเรื่องราวหรือฉากของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และมักจะมีการเรียบเรียงตามลำดับเวลา และผู้เขียนสามารถที่จะนำไปสู่บทสรุปหลาย ๆ เหตุการณ์เข้าด้วยกันก็ได้

จากทัศนะของผู้เชี่ยวชาญที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึง การนำเสนอเนื้อหาตามจุดมุ่งหมายและลักษณะของงานเขียนประเภทนี้ โดยที่ยึดลำดับเวลา เป็นสำคัญ และจะต้องเล่าเหตุการณ์อย่างมีเหตุผล ซึ่งผู้เขียนจะใช้รูปแบบง่าย ๆ ในการเขียน เพื่อแสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรืออาจสร้างอารมณ์ความรู้สึกประทับใจให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่ ติดตามเหตุการณ์ที่ผู้เขียนนำเสนอจนจบเรื่องและได้สาระจากงานเขียนที่อ่าน

4. ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกทางภาษา

การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์จะเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นไวยากรณ์ และโครงสร้างอื่น ๆ รวมทั้งองค์ประกอบของกลไกทางภาษาจึงมีบทบาทอย่างมากกับการเขียน ประเภทนี้ ผู้เชี่ยวชาญทางการเขียนหลายท่านจึงได้แสดงทัศนะไว้ดังนี้

แฟรงค์ เจ แดนเจโล (Frank J. D'Angelo, 1980: 205) ได้ให้แนวคิด ที่น่าสนใจเกี่ยวกับกลไกทางภาษาของการเขียนประเภทนี้ว่า การสร้างประโยคควรให้สั้น กระชับรัด เพื่อให้ฉากที่บรรยายในเหตุการณ์กระชับเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เพิ่มความตื่นเต้น เร้าใจ แก่ผู้อ่าน ส่วนประโยคยาว ๆ จะอยู่ต้นเรื่องเพื่อจัดฉากให้เหมาะกับเวลาและสถานที่ และจะอยู่ท้ายเรื่องเพื่อสรุปเรื่องราวเหตุการณ์ทั้งหมด

เจมส์ แอล คินเนวี และคณะ (James L. Kinneavy et. al., 1985: 311) ได้เสนอทัศนะไว้ว่า การเขียนประเภทนี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และ ผู้เขียนต้องการนำเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วมาเล่าให้ผู้อ่านได้รับรู้ในรูปของงานเขียน ดังนั้น ไวยากรณ์ที่สำคัญที่ผู้เขียนนำมาใช้ก็จะเกี่ยวข้องกับรูปอดีตกาลของกริยา ซึ่งผู้เขียนจะใช้ใน การเขียนร้อยแก้ว (prose) ที่นำเสนอหรืออธิบายเหตุการณ์อย่างละเอียด มักใช้มากที่สุดก็คือ past simple tense แต่ในบางครั้ง ผู้เขียนก็จะใช้ present simple tense ใน กรณีที่ต้องการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนยืนยันความ เป็นจริงที่เกิดขึ้น หรือเพื่อย้ำถึงความถูกต้อง

จากทัศนะของผู้เชี่ยวชาญทั้งสองท่าน พอสรุปได้ว่า การที่จะทำให้งานเขียน น่าสนใจ และดึงดูดใจผู้อ่านคือการเลือกใช้รูปประโยคให้สั้นกระชับรัดที่สามารถให้ความหมาย และอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้น่าตื่นเต้นมากขึ้น ส่วนประโยคยาว ๆ ใช้บรรยายฉากและ สถานการณ์ที่ต้องการความละเอียด นอกจากนี้การใช้กริยารูปอดีตกาลเพื่อแสดงลำดับหรือ เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ส่วนกริยารูปปัจจุบันกาลใช้ยืนยันข้อมูลที่เป็นจริง

ขั้นตอนการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์

โดยทั่วไปแล้วการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ มีขั้นตอนคล้ายกับการเขียนแบบบรรยาย ดังนั้นจึงมีผู้เชี่ยวชาญเพียงไม่กี่ท่านที่ได้แยกขั้นตอนของงานเขียนทั้งสองประเภทออกมาดังต่อไปนี้

เฟลทเชอร์ ฟลินน์ และ โทมัส แมคไกวร์ (Fletcher Flynn and Thomas McGuire, 1982: 90-92) ได้แบ่งขั้นตอนไว้ดังนี้

1. **ขั้นเริ่มต้น (beginning)** เป็นขั้นแรกที่คุณเขียนจะสรุปเรื่องเพื่อเชื่อมโยงเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครและสถานการณ์ที่ผ่านมา บางทีการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์อาจใช้การเรียบเรียงแบบย้อนเวลาถอยหลัง โดยให้เหตุการณ์สำคัญดึงดูดความสนใจของผู้อ่านแล้วเล่าเหตุการณ์ย้อนหลัง ผลของการเริ่มเรื่องลักษณะเช่นนี้ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านตั้งแต่ตอนแรก แล้วติดตามเรื่องราวจนจบเรื่อง

2. **ขั้นการจัดฉาก (scene)** ในการเขียนเล่าเหตุการณ์สั้น ๆ ฉากจะเข้าไปแทนเนื้อหาตอนกลางของเรื่อง ฉากนั้นจะถูกสร้างขึ้นมา ระหว่างเหตุการณ์เริ่มต้นขึ้น การจัดฉากนี้จึงอยู่ในรูปของการเขียนบทละคร ที่เน้นการแสดงบทบาทของตัวละคร และสภาพแวดล้อมในฉาก แล้วดำเนินเรื่องต่อไปจนจบ ผู้เขียนอาจใช้บทพูด และบรรยายความคิดของตัวละคร การแสดงที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งบางทีผู้เขียนอาจนำเอาการเขียนแบบบรรยายมาช่วยเสริมเรื่องก็ได้

3. **ขั้นการจบเรื่อง (ending)** ถ้ามีการจบเรื่องแบบธรรมดา ก็จะทำให้งานเขียนนั้นต้อยคุณค่าไป ดังนั้นผู้เขียนส่วนใหญ่ จึงพยายามจบเรื่องราวเหตุการณ์ที่สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่าน

พรพิมล ชูติศิลป์ และอัมรา ภูวณเศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedj, 1988: 88) ได้เสนอแนวคิดในการแบ่งขั้นตอนการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ ไว้ดังนี้

1. ขั้นตอนการเลือกเหตุการณ์ ควรเลือกเหตุการณ์ที่ดำเนินไปข้างหน้า มีการสรุปเหตุการณ์ให้ผู้อ่านเข้าใจตัวบุคคลที่กล่าวถึงในเรื่อง ทำให้มีความรู้สึกชอบชั้ และเข้าใจเหตุการณ์ อย่างชัดเจนว่าได้เกิดอะไรขึ้น กำลังเกิดอะไร และจะเกิดอะไรขึ้นตามมา
2. ขั้นตอนการเขียน นอกจากการเรียงลำดับเหตุการณ์ตามเวลาแล้ว ยังสามารถใช้วิธีอื่นเพื่อให้เรียงความนั้น การระบุเหตุการณ์ให้เฉพาะชัดเจน เช่น การให้รายละเอียดเพิ่มเติม การให้เหตุผลของเหตุการณ์ที่เกิด รวมทั้งอาจใช้ถ้อยคำหรือบทสนทนาเสริมอีกด้วย
3. ขั้นตอนการสรุปเหตุการณ์ ผู้เขียนจะต้องคำนึงความสำคัญของตอนจบของเรื่องราวเป็นอย่างมาก เพราะในส่วนนี้จะสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านจนเกิดความชื่นชอบในผลงานงานเขียนชิ้นนั้นจึงถือได้ว่าประสบความสำเร็จ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าขั้นตอนการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ ก็มีลักษณะเหมือนกับการเขียนแบบบรรยาย คือ

1. ขั้นเริ่มต้นลงมือเขียน ผู้เขียนจะเกริ่นนำเรื่อง เพื่อแนะนำเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นต่อไป จะทำให้ผู้อ่านรู้จักเรื่องราวเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มต้นได้ดี
2. ขั้นตอนการเขียน ผู้เขียนจะใช้กลวิธีต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับความชำนาญของผู้เขียนว่าจะดำเนินเรื่อง ไปข้างหน้าตามลำดับเวลาหรือเล่าย้อนหลัง เพื่อที่จะให้งานเขียนนั้นดำเนินไปอย่างราบรื่น
3. ขั้นสรุปเรื่อง เป็นขั้นที่ถือได้ว่าเป็นจุดสำคัญของเรื่องว่าจะทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจหรือเกิดความรู้สึกไม่ติดข้องานเขียน

ความหมายของการเขียนแบบจูงใจ

มีผู้เชี่ยวชาญทางการเขียน ได้ให้นิยามความหมายของการเขียนแบบจูงใจไว้หลายท่าน ดังนี้

ชาร์ลส์ ที บรูซอว์ และคณะ (Charles T. Brusaw et. al., 1976: 315) ได้ให้นิยามไว้ว่า การเขียนแบบจูงใจเป็นการเขียนที่ผู้เขียนพยายามจูงใจให้ผู้อ่านมีความคิดเห็นสอดคล้องกันกับทัศนะของผู้เขียนต่อประเด็นที่ผู้เขียนนำเสนอ

โทมัส อี คาโคนิส และจอห์น สแคลลี (Thomas E. Kakonis and John Scally, 1978: 113) ได้ให้ความหมายของการเขียนแบบจูงใจไว้ว่า เป็นการเขียนที่ผู้เขียนใช้แนวคิดของตนเองที่มีประสบการณ์และข้อเท็จจริงต่าง ๆ นำเสนอ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับผู้อ่าน ผู้เขียนต้องคำนึงถึงคือข้อมูลที่นำมาอ้างอิงต้องถูกต้องชัดเจน หรือบางที่ผู้เขียนอาจใช้ความคิดเห็นส่วนตัวสนับสนุนเนื้อหาแทนการใช้หลักฐานอ้างอิงอื่น ๆ ได้

เคล็นท์ บรูคส์ และเพนนี วาร์เร็น (Cleanth Brooks and Penn Warren, 1979: 109) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า เป็นการเขียนเพื่อเปลี่ยนความคิดเห็นหรือทัศนคติให้เกิดการแสดงออกของผู้อ่าน ด้วยเหตุนี้ การเขียนแบบจูงใจจึงมักมีเป้าหมายเพื่อนำไปสู่การกระทำยิ่งไปกว่านั้น การกระทำที่เกิดจากการจูงใจ จะเกิดขึ้นด้วยความเต็มใจของผู้อ่าน โดยไม่มีการบังคับขู่เข็ญ

เฟล็ตเชอร์ ฟลินน์ และโทมัส แม็คไกร์ (Fletcher Flynn and Thomas McGuire, 1982: 142) ได้เขียนถึงงานเขียนประเภทนี้ไว้ว่า เป็นงานเขียนที่ไม่เพียงทำให้ผู้อ่านเชื่อตามเหตุผลที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาตามเนื้อหาแม้ว่าจะเป็นเหตุผลตามทัศนะของผู้เขียนเองก็ตาม การเขียนแบบจูงใจ ยังจูงใจผู้อ่านให้มีปฏิกิริยาตอบสนองปฏิบัติตามความคิดเห็นที่ผู้เขียนนำเสนอ

เจมส์ เอ็ม แม็คคริมมอน (James M. McCrimmon, 1984: 329) ได้เสนอความหมายไว้ว่า การเขียนแบบจูงใจเปรียบเหมือนการสื่อสารด้านภาษาที่พยายามให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้วยความสมัครใจ ในการพิจารณาลงความเห็นยอมรับความเชื่อที่เพิ่งอ่านเจอ การเขียนประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดโดยที่ผู้อ่านจะยอมรับหรือปฏิเสธด้วยตัวเอง ไม่ต้องมีใครมาบังคับ

เอมี ทักเกอร์ และแจ็กเกอลีน คอสเตลโล (Amy Tucker and Jacqueline Costello, 1985: 367) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นงานเขียนที่ผู้เขียนพยายามเปลี่ยนความคิดของผู้อ่าน หรือสนับสนุนให้ผู้อ่านกระทำการใด ๆ บางประการ ซึ่งจะต้องนำเสนอเหตุผล แนวคิด และหลักฐานที่สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจและยอมรับในความคิดของผู้เขียน

เจมส์ แอล คินเนวี และคณะ (James L. Kinneavy et. al., 1985: 46) ได้ให้ข้อสรุปของการเขียนประเภทนี้ไว้ว่า เป็นการเขียนที่ต้องใช้ศิลปะในการจูงใจผู้อ่านให้ยอมรับ หรือมีความคิดเห็นสอดคล้องกับผู้เขียนในประเด็นที่ผู้เขียนนำเสนอ ด้วยข้อความที่จูงใจด้วย เหตุผลความรู้สึก และจากข้อเท็จจริง

โทมัส คูลีย์ (Thomas Cooley, 1985: 291) ได้ให้คำนิยามไว้ว่า "เป็นกลวิธีในการใช้ภาษาที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านมีปฏิกิริยาตอบสนองหรือยอมรับความเชื่อของตน"

เจมส์ เอ ดับบลิว เฮฟเฟอร์แนน และจอห์น อี ลินคอล์น (James A.W. Heffernan and John E. Lincoln, 1986: 111) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นงานเขียนที่เขียนชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิด หรือความเชื่อของผู้เขียนด้วยการหาเหตุผลต่าง ๆ มาสนับสนุนความคิดหรือความเชื่อนั้น ๆ

ลินดา ซี สแตนลีย์ และคณะ (Linda C. Stanley et. al., 1988: 263) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า การเขียนแบบจูงใจ เป็นการเขียนที่ใช้ความสามารถในการให้เหตุผล และใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่พัฒนาความสามารถนี้ผู้เขียนควรระมัดระวังในการที่จะนำไปใช้เพื่อจูงใจคนอื่น

จากที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า การเขียนแบบจูงใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อความคิดเห็น เหตุผล ความเชื่อ และทัศนคติด้วยการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพจูงใจผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านมีปฏิกิริยาสนองตอบ สอดคล้องกับผู้อ่านด้วยความสมัครใจ

ความสำคัญของการเขียนแบบจูงใจ

มีผู้เชี่ยวชาญทางการเขียนหลายท่าน ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการเขียนแบบจูงใจไว้หลายแนวทาง ดังต่อไปนี้

โทมัส อี คาโคนิส และจอห์น สแคลลี (Thomas E. Kakonis and John Scally, 1978: 113) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า เมื่อเราศึกษาโฆษณาในนิตยสารแทบทุกฉบับอย่างละเอียดถี่ถ้วน จะพบว่า มีเนื้อหาสาระสำคัญในการจูงใจผู้อ่าน นักโฆษณาจะใช้กลวิธีการเขียน (writing strategies) ต่างกันเพื่อที่จะจูงใจให้ผู้อ่านเห็นคล้อยตามว่า สินค้าบางชนิดมีคุณภาพดีที่สุดในขณะที่อาจจำเป็นต่อสุขภาพ และทำให้ผู้อ่านมีความสุข ในโฆษณาทุกชิ้นพยายามที่จะจูงใจให้ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบสนองด้วยการซื้อสินค้าชนิดนั้น

จอห์น เจ รัสกีวิช (John J. Ruszkiewicz, 1981: 153) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนประเภทนี้ไว้ว่า เป็นการเขียนที่มุ่งเน้นที่ผู้อ่านเป็นสำคัญ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านเปลี่ยนความคิด เหตุผล การประเมินคุณค่า หรือสนับสนุนให้เกิดการกระทำใด ๆ ตามที่ผู้เขียนปรารถนา เช่น ในการเขียนสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจูงใจด้านการเมือง สังคม จริยธรรม หรือศาสนา ผู้เขียนจะใช้การเขียนแบบจูงใจเพื่อให้อ่านเห็นด้วยแล้วก่อให้เกิดการตัดสินใจหรือการกระทำใด ๆ สำหรับการจูงใจนั้น มีคำกล่าวที่ว่า ที่ไหนมีข้อเท็จจริงที่เป็นที่สงสัยที่นั่นจะมีระบบค่านิยมจากคนต่างสัญชาติ การอบรมสั่งสอน อายุ เชื้อชาติ ศาสนา การเบี่ยงเบนทางเพศ ปรัชญาความคิดด้านการเมืองการปกครอง รสนิยม และอาชีพ ผู้เขียนจะใช้การเขียนแบบจูงใจป้องกันความคิดที่ตัวเองเชื่ออย่างแรงกล้า หรือใช้เพื่อคัดค้านความคิดและความเชื่อที่ผิดและเป็นอันตราย

เฮอรัลด์ ฮอลซ์ (Herman Holtz, 1983: 1) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า มนุษย์เราทุ่มเททั้งเวลาและพลังงานในการที่จะจูงใจซึ่งกันและกัน เช่น นักการเมืองที่ต้องการคะแนนเสียงจากเรา ก็จะพยายามจูงใจให้เลือก เช่นเดียวกับพนักงานขายที่ต้องการคำสั่งซื้อจากเราด้วยเช่นกัน แม้แต่เด็ก ๆ ก็พยายามโน้มน้าวพ่อแม่เพื่อขอเงินไปดูหนัง ขณะที่พ่อแม่ก็พยายามเกลี้ยกล่อมให้ลูกเห็นความสำคัญของการเรียนที่โรงเรียนหรืออาจให้ช่วยงานบ้านบ้าง

เอมี ทักเกอร์ และแจ็กเกอลีน คอสเตลโล (Amy Tucker and Jacqueline Costello, 1985: 367) ได้ให้ความสำคัญไว้ว่า โดยปกติ คนทั่วไปมักมีส่วนร่วมในสถานการณ์หลายอย่างที่เกี่ยวเนื่องกับการจูงใจ บางทีเรากับเพื่อนอยากไปดูหนัง แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ว่าจะดูเรื่องอะไร แต่ละฝ่ายต่างก็พยายามจูงใจอีกคนหนึ่งให้เห็นด้วยกับการที่จะต้องไปดูหนังเรื่องที่ตัวเองชอบ ทั้งสองฝ่ายนั้นไม่คำนึงความจริงเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของหนังในการจูงใจเพื่อนให้ไปดูหนังที่ตัวเองเลือก หรือบางทีอาจอยู่ในสถานการณ์ในศาล บางทีอัยการหรือสมาชิกรัฐสภากำลังปฏิบัติหน้าที่ในการจูงใจด้วยเหตุผล ในขณะที่ซักถามในห้องพิจารณาคดี อัยการอาจสนใจในการที่จะชนะการตัดสินมากกว่าค้นหาความจริงและสมาชิกรัฐสภาก็ได้แย้งในร่างรัฐธรรมนูญที่ให้มีแนวโน้มว่าจะเป็นไปตามข้อสนับสนุนของตัวเองเกี่ยวกับประเด็นอภิปราย

เจมส์ แอล คินเนวี และคณะ James L. Kinneavy et al., 1985: 46) ได้เสนอความคิดไว้ว่า การจูงใจนั้น เป็นจุดมุ่งหมายที่แฝงในคำกล่าวสุนทรพจน์เพื่อเรียกคะแนนเสียง โฆษณาตามนิตยสารหรือสื่อต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อ่านซื้อสินค้า การจูงใจพบได้ในการพิจารณาคดีในศาล ในการร่างกฎหมาย และในการเรียนการสอนการจูงใจให้ผู้อื่นเห็นคล้อยตามนั้นมีแพร่หลายในสังคม แม้แต่ตอนที่เราไม่ตั้งใจจะใช้หรือได้รับผลกระทบจากการจูงใจก็เข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของเราเสมอ

จอห์น เอ็ม แลนนอน (John M. Lannon, 1985: 296) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนแบบจูงใจไว้ว่า จุดมุ่งหมายที่แฝงอยู่ในงานเขียนทุกชนิด คือ การจูงใจผู้อ่าน นั่นคือ ผู้เขียนจะเขียนเพื่อจูงใจผู้อ่านให้เล็งเห็นว่าสิ่งที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมานั้น เป็นสิ่งมีคุณค่า บางทีผู้เขียนจะถ่ายทอดภาษาออกมาเพื่อให้ผู้อ่านเห็นด้วยกับข้อโต้แย้งต่อประเด็นที่ผู้เขียนแสดงทัศนคติออกมา หรือกระตุ้นให้เกิดการกระทำบางอย่างตามที่ผู้เขียนปรารถนา การจูงใจผู้อ่านเปรียบเสมือนเป็นข้อสอบปลายภาคด้านทักษะของผู้เขียน แม้กระนั้นผู้อ่านอาจไม่พร้อมในการเปลี่ยนความคิดถ้าปราศจากเหตุผลที่สมควร ไม่ว่าผู้เขียนกำลังเขียนจูงใจเพื่อให้ผู้อ่านเปลี่ยนนิสัย หรือโต้แย้งสำหรับสิทธิสตรี ผู้เขียนสามารถที่จะคาดล่วงหน้าไว้ก่อนว่า ผู้อ่านจะต้องเกิดคำถามขึ้นกับตัวเองว่า ควรอ่านงานเขียนนั้น ด้วยเหตุผลประการใด

ลินดา ซี สแตนลีย์ และคณะ (Linda C. Stanley et al., 1988: 263) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า ในสังคมของเรายุคปัจจุบันนี้ เครื่องมือในการจูงใจ เปรียบเสมือนเป็นอาวุธที่มีอิทธิพลต่อสาธารณะชน โดยผ่านภาษาที่แสดงเหตุผลและเกลี้ยกล่อมทำให้ผู้ฟังหรือผู้อ่าน มีความเห็นคล้อยตาม ดังเช่น ในคำกล่าวสุนทรพจน์หรือคำกล่าวหาเสียงของบรรดานักการเมือง และที่พบมากเลยก็คือการโฆษณา ในรูปแบบของการจูงใจนั้นอาจเป็นการโฆษณาชวนเชื่อก็ได้ ซึ่งจะเป็นสาเหตุที่จะนำไปสู่การสนับสนุนความคิดหรือการตัดสินใจ

จากทัศนะของผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียน ได้เสนอความคิดไว้ จะเห็นได้ว่า แต่ละท่านก็เสนอแนวคิดคล้ายกัน คือ มีจุดมุ่งหมายในการจูงใจผู้อ่านให้เกิดความคิดความเชื่อและตัดสินใจคล้อยตามผู้เขียน งานเขียนประเภทนี้เป็นที่คุ้นเคยกับคนทั่วไปในรูปแบบของโฆษณา ซึ่งจะมามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้อ่าน การโฆษณานั้นมีความหมายแฝงก็เพื่อให้ผู้อ่านซื้อสินค้าตามที่โฆษณา

ประเภทของการเขียนแบบจูงใจ

นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้แบ่งการเขียนแบบจูงใจไว้หลายประเภทดังต่อไปนี้

อลิซ แชนด์เลอร์ (Alice Chandler, 1970: 138-154) ได้แบ่งการเขียนแบบจูงใจไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การจูงใจด้วยหลักจริยธรรมทางสังคม (ethos) การจูงใจด้วยวิธีนี้จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 สิ่งด้วยกัน คือ ความรู้ ความดี และความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น การจูงใจด้วยหลักจริยธรรมของสังคมเพียงอย่างเดียวไม่สามารถที่จะโน้มน้าวผู้อ่านได้ จะต้องอาศัยความรู้ทั่วไปที่ตรงกับประเด็น ถูกต้อง เหมาะสม ความซื่อสัตย์และทัศนะของผู้เขียน
2. การจูงใจด้วยหลักอารมณ์ความรู้สึก (pathos) เป็นการจูงใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน ซึ่งผู้เขียนจะต้องกระตุ้นความโกรธ ความรัก ความกลัว ความสงสาร ความละอาย ความริษยา และความพยายาม ให้เกิดขึ้นตามความปรารถนาของผู้เขียน การที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้ ผู้เขียนจะต้องคาดการณ์ว่าผู้อ่านจะรู้เรื่องนี้ ขณะอ่านได้อย่างไร ตัวอย่างที่พบบนโดยทั่วไปสำหรับการจูงใจด้วยวิธีนี้ จากโฆษณาต่าง ๆ

3. การจูงใจด้วยหลักเหตุผล (logo) ซึ่งโดยทั่วไปจะเรียกการโต้แย้ง (argument) เป็นการจูงใจที่เริ่มต้นด้วยความคิด ข้อมูล แล้วสรุปเหตุผลโดยการใช้ข้อคิดเห็นของผู้เขียน การโต้แย้งดูเหมือนจะไม่ยุ่งยากนัก แต่โดยแท้จริงแล้วเป็นกระบวนการทางความรู้ความคิดที่ซับซ้อน จึงทำให้นักเรียนประสบปัญหาในการใช้กระบวนการนี้ พอนำเสนอความคิดและทัศนะ เริ่มต้นได้แต่จะมีเพียงไม่กี่คนที่สามารถนำเสนอหามาสนับสนุนความรู้ลึกและเหตุผล

จอห์น เจ. รัสกีวิช (John J. Ruszkiewicz, 1981: 156-163) ได้แบ่งการเขียนแบบจูงใจไว้ดังนี้

1. การจูงใจด้วยหลักเหตุผล (logical appeal) เป็นการเขียนที่นำไปสู่การสรุปหรือค้นหาข้อคิดเห็นที่ผู้อ่านเห็นด้วยกับวิธีการและข้อสรุปที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมา มีการบรรยายประกอบอย่างละเอียดและมีระบบ ซึ่งผู้เขียนจะเริ่มเรื่องราวด้วยข้อเท็จจริง ความคิดและความเชื่อ เพื่อให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมในความเชื่อ และเห็นด้วยกับผู้เขียนในที่สุด

2. การจูงใจด้วยหลักอารมณ์ความรู้สึก (emotional appeal) เนื่องจากมนุษย์มีลักษณะพิเศษ คือ มีอารมณ์ความรู้สึกและมีสัญชาตญาณ การจูงใจด้วยอารมณ์ความรู้สึกจึงสามารถใช้ได้ผลอย่างมากกับผู้อ่าน ในบรรดาอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ผู้เขียนต้องควบคุมอารมณ์ความรู้สึกที่ขัดแย้งกันในตัว เช่น ความโกรธกับความอ่อนโยน ความรักกับความเกลียดความกลัวและความเชื่อมั่น

3. การจูงใจด้วยตัวผู้เขียน (personal appeal) ซึ่งเปลี่ยนมาจากการจูงใจด้วยหลักจริยธรรม (ethical appeal) เป็นการจูงใจที่ผู้เขียนใช้ภาพพจน์ส่วนตัวเพื่อจูงใจด้วยการใช้คำกล่าว ความคิดเห็น และระเบียบแบบแผน โดยผู้เขียนจะใช้ตัวเองเป็นแบบอย่างโนงานเขียนเพื่อให้ผู้อ่านมีความเห็นสอดคล้องกัน

มาริลิน เอส สเติร์นแกลซ (Marilyn S. Sternglass, 1983: 133-134)
แบ่งการเขียนแบบจูงใจไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนแบบจูงใจด้วยเหตุผล เป็นการเขียนที่นำเสนออย่างมีระบบและมีเหตุผล
แก่ผู้อ่าน ให้ผู้อ่านได้ใช้สติปัญญาความรู้ไตร่ตรอง จนกระทั่งยอมรับและเห็นด้วยกับความคิด
หรือเหตุผลของผู้เขียนว่าถูกต้องและเป็นจริง โดยมากมักจะปรากฏอยู่ตอนต้นของเรื่อง

2. การเขียนแบบจูงใจด้วยความรู้สึก เป็นการเขียนที่พยายามกระตุ้นความรู้สึก
สังสาร กลัว โกรธ พ้อใจ ของผู้อ่านให้เกิดขึ้นในขณะที่อ่าน ซึ่งจะมีผลกระทบต่อทัศนคติเกี่ยวกับ
หัวเรื่องหรือประเด็นนั้น ๆ ของผู้อ่านจนเกิดการแสดงออกบางอย่าง ส่วนมากแล้วจะปรากฏอยู่
ที่ส่วนท้ายของเรื่อง

3. การเขียนแบบจูงใจด้วยภาพพจน์ของผู้เขียน เป็นการเขียนที่มุ่งเน้นให้ผู้อ่าน
เห็นด้วยและยอมรับเนื่องจากภาพพจน์ความซื่อสัตย์และความซื่อตรงของผู้เขียนที่ปรากฏอยู่ใน
สังคม ซึ่งผู้เขียนต้องสร้างความเชื่อถือว่าจะไม่หลอกลวงผู้อ่าน เพราะภาพพจน์ของผู้เขียนนั้น
สำคัญกว่าหลักฐานใด ๆ ในการเสนอความคิดเห็น

เจฟฟรี แอล ดันแคน (Jeffrey L. Duncan, 1985: 120-125) ได้แบ่ง
การเขียนแบบจูงใจไว้ 2 ประเภท คือ

1. การเขียนแบบจูงใจด้วยเหตุผล (appealing to reason) เป็นการเขียน
ที่เน้นเหตุผลที่ถูกต้อง สมเหตุสมผล โดยไม่กล่าวโต้แย้งหรือคัดค้านเหตุผลของคนอื่นที่มีความคิด
ต่างกัน ซึ่งผู้เขียนต้องให้เหตุผลสอดคล้องกับข้อเท็จจริงเป็นหลัก

2. การเขียนแบบจูงใจด้วยความรู้สึก (appealing to emotion) เป็นการ
เขียนที่โน้มน้าวความรู้สึกของผู้อ่าน เช่น การใช้ข้อเท็จจริงที่กลั่นกรอง คำที่สละสลวย และ
การใช้ประโยคสั้น ๆ ที่เรียงเรียงขึ้นเพื่อจูงใจผู้อ่านในวงกว้าง

เฟรด ดี ไวท์ (Fred D. White, 1986: 123-125) ได้แบ่งการเขียนแบบ
 จูงใจไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การจูงใจที่เน้นเหตุผล (logic-based reasoning) เป็นการเขียนที่ให้
 เหตุผล ด้วยการใช้จุดมุ่งหมายในการเขียนวิเคราะห์ประเด็นทีละชั้น โดยการใช้ข้อเท็จจริง
 แสดงเหตุผลในตัวของมันเอง

2. การจูงใจที่เน้นความรู้สึก (emotion-based reasoning) เป็น การ
 จูงใจเมื่อผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่าน แต่ฝั่งตรงกันข้ามแล้วจะว่าการจูงใจ
 วิธีนี้ก็ต่อเมื่อไม่สามารถใช้เหตุผลได้

3. การจูงใจที่เน้นภาพพจน์ของผู้เขียน (authority-based reasoning)
 การจูงใจด้วยวิธีนี้ จะใช้เมื่อได้กล่าวถึงหรือจูงใจด้วยเหตุผล และความรู้สึกแล้ว
 เพื่อให้งานเขียนมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่านได้ให้ความเห็นไว้
 ก็พอสรุปได้เป็น 3 ประเภท ที่คล้ายกัน คือ

1. การจูงใจด้วยหลักจริยธรรมทางสังคม ซึ่งเป็นตัวกำหนดบทบาท ความเชื่อ
 และการปฏิบัติตัวของคนในสังคม ซึ่งในแต่ละวัฒนธรรมจะมีบรรทัดฐานของสังคมต่างกัน ดังนั้น
 การจะจูงใจให้คนทั่วไป เชื่อและมีความเห็นคล้อยตาม ผู้เขียนจะต้องยึดรูปแบบของหลักศีลธรรม
 จรรยาของสังคมนั้นเป็นหลัก

2. การจูงใจด้วยหลักเหตุผล ผู้เขียนจะนำเสนอข้อเท็จจริง หลักฐานอ้างอิงเพื่อ
 ให้ผู้อ่านเกิดความคิดเห็น ความเชื่อ ตามหลักฐาน ข้อเท็จจริงเป็นหลัก แล้วในที่สุด ก็ให้เห็น
 ด้วยกับสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ

3. การจูงใจด้วยหลักอารมณ์ความรู้สึก ผู้เขียนจะพยายามสื่อความรู้สึกอารมณ์
 ผ่านตัวอักษรถ่ายทอดสู่สายตาของผู้อ่าน เป็นการให้ผู้อ่านมีอารมณ์ คล้อยตามและเกิดความรู้สึก
 ตามที่ผู้เขียนต้องการ

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปประเภทของการเขียนแบบจูงใจได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนแบบจูงใจด้วยหลักเหตุผล เป็นการเขียนจูงใจที่ยึดหลักฐานอ้างอิงข้อเท็จจริง เป็นหลักเพื่อให้ผู้อ่านเกิดการเปลี่ยนแปลง ความเชื่อ ความคิดเห็น สอดคล้องกับผู้เขียน
2. การเขียนแบบจูงใจด้วยหลักอารมณ์ความรู้สึก เป็นการเขียนจูงใจกระตุ้นความรู้สึกและอารมณ์ของผู้อ่านขณะกำลังอ่านงานเขียน
3. การเขียนแบบจูงใจด้วยภาพพจน์ ด้วยหลักจริยธรรมทางสังคม เป็นการเขียนที่สร้างตัวกำหนดบทบาทและความเชื่อ ซึ่งในแต่ละสังคมจะมีบรรทัดฐานต่างกัน ผู้เขียนจะยึดหลักจารีตศีลธรรมเป็นหลัก

ความสามารถในการเขียนแบบจูงใจ

จากการที่เขียนแบบจูงใจมีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของคนทั่วไป เพื่อนำไปสู่ความคิด ความเชื่อ และการกระทำที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเขียนประเภทนี้ นักเขียนที่จะประสบความสำเร็จในการจูงใจผู้อ่านได้นั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความสามารถด้านคำศัพท์

ดิมบลิว รอสซ์ วินเทอร์โรวด์ (W. Ross Winterowd, 1981: 243-244) ให้ทัศนะไว้ว่า การที่จะเขียนแบบจูงใจให้ได้ดี ผู้เขียนจะต้องใช้คำที่เกี่ยวข้อง เช่น should, must, good, bad, better, best, moral, immoral, democratic, tyrannical, and so on. กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือคำที่ใช้ในการเขียนประเภทนี้มักเกี่ยวกับการลงความเห็น มมองประกอบเบื้องต้นที่สำคัญ 3 ประการ คือ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องสิทธิ (claim) ข้อมูลหรือหลักฐาน (data or evidence) การสนับสนุนการเรียกร้องสิทธินั้น และการเชื่อมข้อความ (link) ตัวอย่างเช่น

DATA ————— So, CLAIM

.

.

.

Since,

LINK

Coach Honker

has been

losing more

games than

winning.

Honker

So, should

resign.

Since,

The purpose

of a coach is

to win games.

และนอกจากนี้ ดับบลิว รอสส์ วินเทอร์โรว์ (W. Ross Winterowd, 1985: 241)

ยังได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนแบบจูงใจด้านคำศัพท์ เพิ่มเติม โดยเน้นว่า ผู้เขียนควรมีความสามารถในการใช้คำคุณศัพท์ ซึ่งมักพบในโฆษณา ซึ่งจุดมุ่งหมายของโฆษณาก็ เพื่อขายสินค้าโดยการจูงใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน คำคุณศัพท์เหล่านี้ ได้แก่

amazing	fine	perfect
appetizing	free	pretty
compact	gentle	refreshing
creative	guaranteed	rich
crunchy	handsome	satisfying

delectable	ideal	soft
delicate	improved	special
delicious	luscious	subtle
delightful	lustrous	super
distinctive	luxurious	tender
effective	modestly priced	thrilling
elegant	mysterious	tough
exciting	natural	unbelievable
exquisite	old-fashioned	wonderful

เจมส์ เอ. ดับบลิว. เฮฟเฟอร์แนนและจอห์น อี. ลินคอล์น (James A.W. Heffernan and John E. Lincoln, 1986: 132-133) แสดงทัศนะเกี่ยวกับความสามารถในการใช้คำสำหรับการเขียนแบบจูงใจไว้ว่า คำบางคำจะเป็นตัวบอกการโต้แย้ง เช่น therefore เป็นการบอกการสรุปประเด็น ที่ผู้เขียนเสนอประโยคแสดงเหตุผล เช่น ในประโยค

Hunters keep the growth of the bear population down and therefore help to ensure an adequate food supply for the bear population as a whole.

นอกจากนี้ยังมีคำอื่น ๆ อีกเช่น for, since, because, so, consequently, hence และ accordingly โดยเฉพาะบางคำ เช่น since, for และ because อาจใช้ได้ไม่เพียงแต่โต้แย้งแต่ยังสามารถใช้อธิบายได้อีกด้วย เช่น คำ because

ใช้เพื่อโต้แย้ง เช่น

American business should be allowed to stay in South Africa because they help to raise the standard of living for black people there.

ใช้เพื่ออธิบาย เช่น ในประโยค

President Carter opposed U.S. participation in the Moscow Olympics because he wanted to protest the Soviet invasion of Afghanistan.

มาร์กาเรต โฟจมิลเลอร์ คอฟฟีย์ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 155-156) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ความสามารถในการเขียนจุดใจด้านคำศัพท์นั้น เป็นการใช้คำ เพื่อแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนต่อเรื่องหรือประเด็นนั้น ๆ เช่น คำดังต่อไปนี้

In my opinion,	I conclude
From my point of view,	I am certain, sure, positive, convinced
As I see it,	I agree
I think	I disagree
I believe	It seems, appears to me
I feel	My opinion is based on

ตัวอย่างประโยค เช่น

I can conclude from the statistics just out that our business profits are going to decline this year.

Fastfood hamburgers are unhealthy to eat. My opinion is based on the fact that they are extremely high in fat, salt, and sugar.

As I see it, we have only one option. We must not permit the use of handguns by anyone but law-enforcement people.

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการเขียนจุดใจด้านคำศัพท์นั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการใช้คำที่แสดงความคิดเห็น เหตุผล แสดงคุณลักษณะ และสรุปประเด็น โดยส่วนใหญ่ จะใช้คำคุณศัพท์ คำสันธานหรือกริยาวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค เมื่อผู้อ่านเห็นคำศัพท์เหล่านี้จะสามารถเข้าใจโดยทันทีว่า เป็นการเขียนเพื่อจุดใจโน้มน้าวความคิดเห็นของผู้อ่าน

2. ความสามารถด้านการเรียบเรียงข้อความ

การเรียบเรียงข้อความถือได้ว่าเป็นกระบวนการจัดเนื้อหาทางานเขียนให้น่าอ่านน่าสนใจ การที่จะทำให้ผู้อ่านสนใจงานเขียนนั้น ผู้เขียนจำเป็นจะต้องศึกษายุทธวิธีในการเรียบเรียงเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการของผู้อ่านมากที่สุด มีผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่านเสนอแนวคิด และวิธีการจัดเรียบเรียงข้อความไว้หลายท่านดังนี้

ดับบลิว รอสส์ วินเทอร์โรวด์ (W. Ross Winterowd, 1981: 267) ได้เสนอแนวคิดในการเรียบเรียงข้อความ ไว้ดังต่อไปนี้

1. บทนำ เป็นการอารัมภเพื่อนำไปสู่การจูงใจผู้อ่าน โดยผู้เขียนพยายามที่จะดึงความสนใจผู้อ่านและเป็นการแนะนำบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน
2. อธิบายประเด็น โดยนำเสนอข้ออภิปราย ในส่วนนี้จะประกอบด้วยหลักฐานและการกล่าวถึงประเด็นปัญหาอย่างชัดเจน โดยที่ผู้เขียนอธิบายประกอบการให้ตัวอย่าง
3. วางโครงเรื่องการอภิปรายโต้แย้ง รูปแบบของการจูงใจจะมีการเขียนโครงเรื่องเพื่อช่วยให้ผู้อ่านทราบว่า การจูงใจนี้จะมีทิศทางอย่างไร เพื่อให้เหมาะสมกับรายละเอียดเพื่อนำมาเสริม แล้วนำเสนอเรื่องราวทั้งหมด
4. การพิสูจน์ ในส่วนนี้จะมีการเขียนความสัมพันธ์และการสนับสนุนประเด็นปัญหา
5. การพิสูจน์ข้อโต้แย้งของคนอื่นว่าไม่เป็นจริง (refutation) ถ้ามีการเขียนการลบล้างข้อเท็จจริงอื่น ผู้เขียนจะต้องหาหลักฐานมาพิสูจน์ให้ได้
6. บทสรุป การเรียกร้องสิทธิ (claim) และเงื่อนไขต่าง ๆ ผู้เขียนจะต้องนำมากล่าวสรุปอีกครั้งหนึ่งในตอนท้ายของเรียงความ

เฟรด ดี ไวท์ (Fred D. White, 1986: 161-162) ได้เสนอการ
เรียบเรียงข้อความ สำหรับการเขียนประเภทนี้ว่าจะมีการเรียบเรียงตามลำดับดังนี้

1. เขียนความคิดหลักของเรื่องตรงหน้า ส่วนนี้จะมีการกล่าวถึงใจความ
หลักของเรื่อง เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน
2. ผู้เขียนเน้นคุณลักษณะของใจความหลัก โดยบรรยายหรือพรรณาข้อเท็จจริง
ข้อมูล เหตุการณ์ให้ตรงกับประเด็นที่กล่าวถึง เพื่อนำไปสู่มุมมองหรือแนวคิดของผู้อ่าน
3. ผู้เขียนจะกล่าวถึงหลักฐานที่เป็นข้อสรุปเหตุผล คำยืนยันรับรอง กฎหมาย
หรือข้อเท็จจริง เพื่อมาสนับสนุนใจความหลัก ซึ่งหลักฐานที่อ้างอิงนี้จะต้องถูกต้องสมบูรณ์เพื่อ
ให้ผู้อ่านมีความคิดเห็นคล้อยตาม
4. เขียนข้อโต้แย้งในรูปของการวิเคราะห์ และแสดงให้เห็นว่าข้อโต้แย้ง
นั้นไม่ถูกต้อง โดยใช้กระบวนการพิสูจน์ว่า ข้อโต้แย้งนั้นไม่จริง ไม่สมควรที่ผู้อ่านจะเชื่อถือ
ซึ่งผู้เขียนจะต้องไม่หลอกลวงผู้อ่าน เพราะการเขียนประเภทนี้เป็นการเขียนที่จะสะท้อนความ
เชื่อถือของผู้อ่าน
5. เขียนสรุปและข้อเสนอแนะในส่วนท้าย เป็นการเขียนใจความหลักอีกครั้ง
เพื่อนำไปสู่การสรุปและให้ข้อเสนอแนะ

ทิมโมธี เอช โรบินสัน และลอรี มอดเรย์ (Timothy H. Robinson and
Laurie Modrey, 1986: 59) ได้เสนอแนะวิธีการเรียบเรียงเรื่องราวไว้ว่า ในการเรียบเรียง
ข้อความนั้น ผู้เขียนจะต้องมั่นใจว่าประโยคใจความหลัก (thesis statement) ตั้งประเด็น
ไว้เพียงประเด็นเดียว แล้วผู้เขียนจะต้องพิจารณาว่ากำลังเขียนให้ใครอ่าน รวบรวมและรับรอง
ประเด็นที่จะมาคัดค้านข้อมูลของผู้เขียน พยายามพิสูจน์ว่าข้อโต้แย้งนั้นไม่เป็นจริง โดยหา
หลักฐานที่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปมาสนับสนุน ซึ่งอาจเป็นประสบการณ์ของบุคคล ข้อเท็จจริง
ทางสถิติ หรืออาจเป็นบุคคลที่เป็นที่เชื่อถือได้ในสังคม เสร็จแล้วตัดเหตุผลที่ไม่เป็นที่เชื่อถือ
จากผู้อ่านออกไปแล้วนำเหตุผลอื่นที่น่าเชื่อถือมาแทนที่ โดยพยายามอย่างยิ่งในการที่จะไม่กล่าว
จูงใจด้วยอารมณ์ความรู้สึก วัฒนธรรมหรือความเชื่อทางลัทธิศาสนา

มาร์กาเรต โปจมิเลอร์ คอฟฟีย์ (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 152) เสนอแนวคิดในการเรียบเรียงข้อความไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงข้อมูลที่จะนำเสนอให้ชัดเจน ถูกต้อง ด้วยการให้เหตุผลนั้นมีคุณค่าเท่ากันแล้วเรียงลำดับตามที่คุณต้องการ โดยเรียงเหตุผลที่สำคัญที่สุดก่อนจนถึงเหตุผลที่สำคัญน้อยที่สุดไว้ส่วนท้าย หรืออาจเอาเหตุผลที่สำคัญน้อยที่สุดมาไว้ข้างหน้า แล้วเอาเหตุผลที่สำคัญที่สุดไว้ตอนท้าย ถ้าผู้เขียนไม่สามารถตัดสินใจได้ก็สามารถสอบถามจากคนอื่นที่มีประสบการณ์ความชำนาญมากกว่าได้

โดนัลด์ ฮอลล์ (Donald Hall, 1988: 307) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า ผู้เขียนจะวางโครงร่างการเขียนแบบจงใจด้วยการพิจารณาผู้อ่านและจุดมุ่งหมายในการเขียนเป็นสิ่งสำคัญ การที่จะทำให้งานเขียนมีความน่าเชื่อถือขึ้นอยู่กับการนำเสนอรายละเอียดและหลักฐานสำคัญมาประกอบการเขียน บางที่อาจทำให้งานเขียนน่าสนใจ มากขึ้นหรือดึงดูดใจผู้อ่านได้ดีขึ้นกว่าเดิม วิธีที่วิธีหนึ่งก็คือ การเรียบเรียงข้อความให้เข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากแนะนำประเด็นปัญหาแล้ว โดยผู้เขียนจะเพิ่มความสำเร็จของงานเขียนด้วยการใช้ข้อเท็จจริงตามที่ผู้เขียนเข้าใจผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความคิด ที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมา อีกรูปแบบหนึ่งในการเรียบเรียงข้อความผู้เขียนจะกล่าวถึงใจความหลักก่อน แล้วหาประเด็นความคิดเห็นต่าง ๆ มาสนับสนุน แล้วค่อยสรุปใจความหลักอีกทีในตอนท้าย

จากนันททัศนะเกี่ยวกับการเรียบเรียงข้อความของการเขียนแบบจงใจจะเห็นได้ว่า มีรูปแบบที่สำคัญอยู่ 2 วิธีด้วยกัน คือ การเรียบเรียงข้อความด้วยการนำเสนอใจความหลักก่อนตั้งแต่ต้นหน้า แล้วหาหลักฐานข้อเท็จจริงมาสนับสนุนความคิดของผู้เขียน แล้วจึงนำรายละเอียดทั้งหมดมาสรุปโดยย่ออีกทีในตอนท้าย กับอีกวิธีหนึ่งจะมีการเรียบเรียงข้อความในลักษณะตรงข้ามกัน โดยเริ่มนำเสนอความคิดในส่วนที่เป็นประเด็นย่อย ๆ ก่อน แล้วเพิ่มความสำเร็จของเนื้อหาขึ้นทีละน้อย และท้ายที่สุดก็จะสรุปความสำเร็จของเนื้อหาทั้งหมดในส่วนของการสรุป

3. ความสามารถด้านเนื้อหา

การที่ผู้เขียนจะให้ผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายของการเขียนแบบจงใจนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องนำเสนอเนื้อหาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับประเภทของงานเขียนระหว่างงานเขียนแต่ละประเภทจะมีลักษณะของเนื้อหาที่ต่างกัน จึงมีผู้รอบรู้เสนอข้อสังเกตต่าง ๆ เกี่ยวกับการเขียนแบบจงใจไว้หลายท่านด้วยกัน ดังต่อไปนี้

วิลเลียม เอฟ สมิธ และเรย์มอนด์ ดี ไลด์ลิก (William F. Smith and Raymond D. Liedlich, 1983: 149) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความคิดเห็นไปสู่ผู้อ่าน ผู้เขียนจะจูงใจผู้อ่านด้วยอารมณ์ความรู้สึกรวมทั้งเหตุผล บุคลิกส่วนตัว การที่จะจูงใจผู้อ่านได้นั้น ผู้เขียนจะต้องนำเสนอเนื้อหาที่มีเหตุผล ซึ่งผู้เขียนจะต้องเสนอตัวเอง ในฐานะที่เป็นคนมีความรู้สึกที่ดี มีความซื่อสัตย์ และมีความเอื้ออาทร

เฟรด ดี ไวท์ (Fred D. White, 1986: 123) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า สิ่งที่ควรคำนึงถึงมากที่สุดในด้านเนื้อหาของงานเขียนประเภทนี้ ผู้เขียนต้องพิจารณาหลักความจริงอย่างหนึ่งก็คือ คนทั่วไปชอบที่จะให้เหตุผลวิพากษ์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็น ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการทางความคิด (mental procedure) ที่จะช่วยให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดออกมาอย่างเป็นระบบ เพื่อตั้งประเด็นสำคัญ และนำประเด็นสำคัญนี้เป็นแนวทางช่วยแก้ปัญหา ผู้เขียนสามารถที่จะใส่ทัศนะหรือความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่ขัดกับเหตุผลได้ ถือว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นผ่านงานเขียนที่ออกมาอย่างหนึ่งเช่นกัน โดยยึดถือความจริงเป็นหลักแล้วหารายละเอียดที่จำเป็นต่อการจูงใจผู้อ่านมาสนับสนุนอย่างมีเหตุผล

เฮอร์เบิร์ต ดับบลิว ไชมอนซ์ (Herbert W. Simons, 1986: 25) ได้ให้ทัศนะเช่นกันว่า ตามจุดมุ่งหมายของการเขียนแบบจูงใจ ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการที่จะทำให้ผู้อ่านมีทัศนคติ ความเชื่อ และค่านิยมตาม ซึ่งทัศนคติเป็นการประเมินวัตถุหรือประเด็น และค่านิยม เป็นตัวชี้้นำการประเมินการที่จะสนับสนุนประเด็นที่กล่าวถึงนี้

เจมส์ เอ ดับบลิว เฮฟเฟอร์แนน และจอห์น อี ลินคอล์น (James A. W. Heffernan and John E. Lincoln, 1986: 112) ได้เสนอแนวคิดว่า ผู้เขียนจะต้องเขียนให้มีเนื้อหาสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของเขียนประเภทนี้ โดยมีเนื้อหาเพื่อจูงใจผู้อ่านด้วยการเสนอเหตุผล ตามความคิดของผู้เขียนให้มีความเห็นสอดคล้องกับผู้เขียน ไม่เป็นเพียงการนำเสนอเนื้อหาอย่างเดียวก่อนนั้น แต่ยังเป็นการโน้มน้าวความรู้สึก จิตใจ อารมณ์ของผู้อ่าน

โตนัลด์ ฮอลล์ (Donald Hall, 1988: 300-301) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า เมื่อผู้เขียนกำลังเขียนแบบจูงใจ จะต้องให้มีเนื้อหาที่สามารถทำให้ผู้อ่านแสดงความคิดเห็นได้ ถ้าหากงานเขียนนั้น ไม่มีประเด็นที่สามารถแสดงทัศนะได้ ก็เป็นไปได้ไม่น้อยมากในการที่จะให้ผู้อ่านมีความคิดเห็น รู้สึก และอารมณ์ตามผู้เขียน แต่ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยม การตีความ การแก้ปัญหา ต่างก็เป็นประเด็นที่สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดในการที่จะแสดงเหตุผลออกมาได้

ลีโนรา วูดแมน และ โทมัส พี แอดเลอร์ (Leonora Woodman and Thomas P. Adler, 1988: 322-323) เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้ให้แง่คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า หลักที่สำคัญประการหนึ่งของการวางเค้าโครงงานจูงใจที่เหมาะสม คือ ผู้เขียนต้องสมมติว่าตัวเองเป็นผู้อ่านมองประเด็นที่จะประเมินจากแนวความคิดในเนื้อหาของงานเขียน ว่าผู้อ่านจะได้ประโยชน์จากงานเขียนมากน้อยแค่ไหน ซึ่งวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เขียนตั้งคำถามเกี่ยวกับประเด็นนั้น ถ้าผู้เขียนเริ่มงานเขียนด้วยสมมติฐานที่ว่าผู้อ่านไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นที่บางที่อาจหาเหตุผลมาลบล้างได้ ผู้เขียนเองจะมีความรู้สึกว่าการเขียนนั้นไม่สมบูรณ์ หลังจากนั้นก็จะหาวิธีที่จะให้เหตุผลเพิ่มเติมเพื่อให้งานเขียนนั้นน่าค้นหา เชื่อถือมากขึ้น ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดก็คือการรับรอง เพื่อผู้อ่านมีความเห็นสอดคล้องกัน

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ผู้เขียนจะต้องนำเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเขียน คือ ให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก อารมณ์ และความคิดเห็นตามผู้เขียนอย่างมีเหตุผล และที่สำคัญผู้เขียนต้องเข้าใจความต้องการของผู้อ่าน จะเป็นการง่ายที่จะให้ผู้อ่านมีความคิดเห็นคล้อยตามเนื้อหาของงานเขียนที่สอดคล้องกับทัศนะของผู้เขียน

4. ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกในการเขียน

ในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจูงใจ ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถด้านไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ แต่จากการศึกษาค้นคว้า เอกสาร ตำรา และบทความ มีผู้กล่าวถึงความสามารถด้านไวยากรณ์ และกลไกในการเขียนประเภทนี้ไม่น้อยมาก ดังนี้

จอห์น เจ. รัสซกีวิกซ์ (John J. Ruszkiewicz, 1981: 169) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า เนื่องจากผู้เขียนมีความปรารถนาที่จะจูงใจผู้อ่านให้มีความคิดเห็นคล้อยตามจึงจำเป็นต้องมีความคิดสร้างสรรค์ ในการที่จะใช้ภาษาแทนความคิด เพื่อให้ผู้อ่านเกิดการเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก จากคำและรูปประโยค เช่น ในโฆษณา ซึ่งแรงจูงใจมักจะถูกนำมาเกี่ยวกับการเขียนประเภทนี้

Reach out and touch someone.

Tippecanoe and Tyler too.

You deserve a break today.

Coke adds life.

winston tastes good, like a cigarette should.

Nixon's the one.

Why not the best ?

In your heart you know he's right.

See the U.S.A. in a Chevrolet.

เอมี ทักเกอร์ และแจ๊คเกอลีน คอสเตลโล (Amy Tucker and Jacqscline Costello, 1985: 394) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า การเขียนแบบจูงใจนั้น ถ้าผู้เขียนที่เก่งจะใช้รูปแบบภาษาของนามานุกรประโยค (noun clause) ที่จำเป็นในการที่จะขยายความ (paraphrasing) หรือรายงานคำกล่าวของผู้เขียน จะทำหน้าที่แทนคำนามซึ่งโดยทั่วไปจะใช้ประพันธสรรพนาม (relative pronoun) that , who, which และ ประพันธวิเศษณ์ (relative adverb) how, if when, where, whether และ why

มาร์กาเร็ต โฟจมิลเลอร์ คอฟฟี (Margaret Pogemiller Coffey, 1987: 156-157) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า มีกฎไวยากรณ์และกฎเกณฑ์ที่สำคัญในการเขียนแบบจูงใจดังนี้

ในภาษาอังกฤษ จะมีการขีดเส้นใต้ส่วนที่สำคัญรวมทั้งชื่อหนังสือ วารสาร นิตยสาร หนังสือเล่มเล็ก คำกล่าวสุนทรพจน์ ภาพยนตร์ และรายการวิทยุโทรทัศน์ เช่น

The Kingdom by Robert Lacy (book)

Time (magazine)

The Empire Strikes Back (movie)

จะมีการใส่เครื่องหมายคำพูดรอบข้อความบางอย่าง รวมทั้งบทความในวารสารเรื่องสั้น เรื่องความ และชุดหรือตอนของรายการวิทยุโทรทัศน์ เช่น

"Bony People" by Nancy Potter (short story)

"The Season of Discontent" from Time (news article)

ในการอ้างอิงหรือกล่าวถึงบทความในวารสาร รายการวิทยุโทรทัศน์ ชุดหรือตอนของรายการวิทยุโทรทัศน์ หรือแม้แต่คำกล่าวสุนทรพจน์ จำเป็นจะต้องอ้างอิงวันที่ เดือน ปี ที่ให้ข้อมูล เพื่อให้ผู้อ่านสะดวกในการติดตามข้อมูลถ้าสนใจ เช่น

In Senator Taylor' March 4, 1984, speech, he simply stated, " All funds for the new program will be cut off effective the last day of this month."

On November 8, 1983, the Youngstown Journal reported that the mayor had been arrested on charges of fraud.

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการที่จะใช้ ไวยากรณ์ และกลไกในการเขียน ตามรูปแบบของการเขียนจงใจ เช่น ในโฆษณา จะใช้คำที่น่าสนใจทันสมัยสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ แต่ถ้าเป็นการจงใจในแง่ของความคิด และเหตุผลจะใช้วิธีขยายความ โดยการใช้นามานุประโยค และใช้คำประพันธ์สรรพนาม และ ประพันธ์วิเศษณ์ช่วยให้ประเด็นต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นตอนการเขียนแบบจูงใจ

มีผู้เชี่ยวชาญเสนอขั้นตอนการเขียนแบบจูงใจ โดยเฉพาะน้อยมาก ดังนี้

เจมส์ แอล คินเนวี และคณะ (James L. Kinneavy et. al., 1985: 57-60)

ได้เสนอขั้นตอนการเขียนแบบจูงใจไว้ดังนี้

1. ขั้นก่อนการเขียน เป็นขั้นที่ผู้เขียนเตรียมตัวที่จะเขียนเริ่มด้วยการเลือกหัวเรื่องที่สามารถนำเสนอความคิดเห็นเพื่อจูงใจผู้อ่านได้ และคาดการณ์ล่วงหน้าว่าผู้อ่านเป็นใครชอบอะไร มีความรู้สึกกับเรื่องที่จะเขียนอย่างไร ที่สำคัญผู้เขียนต้องทำความเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมและสถานการณ์ขณะนั้นด้วย และนอกจากนี้จะต้องเข้าใจประเภทของการเขียนแบบจูงใจทั้ง 3 ประเภท คือ การเขียนแบบจูงใจด้วยหลักเหตุผล หลักอารมณ์ความรู้สึก และหลักจริยธรรม
2. ขั้นการลงมือเขียน ผู้เขียนจะต้องเลือกเรียบเรียงข้อความและลีลาในการเขียน แล้วลงมือเขียนตามนั้น

จูดิธ สแตนตันฟอร์ด (Judith Stanford, 1993: 141-147) ได้แบ่งขั้นตอนการเขียนแบบจูงใจไว้ ดังนี้

1. ขั้นการหาชื่อเรื่อง (finding a topic) จากสิ่งที่ได้ยิน ได้เห็นหรือได้อ่านมาเพื่อให้เกิดแรงคล้อยใจในการที่จะเขียนถ่ายทอดแนวคิดของตนเองออกมา
2. ขั้นการพิจารณาผู้อ่าน (considering audience) ผู้เขียนจะต้องตระหนักไว้เสมอว่า จะมีผู้อ่านที่มีระดับการศึกษาอาชีพ เชื้อชาติ สถานภาพทางสังคมที่แตกต่างกัน
3. ขั้นเขียนโครงร่าง (mapping) เป็นขั้นที่ผู้เขียนสร้างแผนภูมิ (diagram) ก่อนลงมือเขียน
4. ขั้นการหาข้อมูลจากการสังเกตและสอบถามข้อมูล (observation and conversation)
5. ขั้นการลำดับรายละเอียดที่ได้จากการหาข้อมูล (listing)

6. ขั้นการทำหัวเรื่องให้แคบลงและนำเสนอใจความหลัก (narrowing the topic and proposing a tentative main idea)
7. ขั้นการสัมภาษณ์หาหลักฐานอ้างอิงแนวความคิด (interviewing)
8. ขั้นการเขียนใจความหลัก (writing main idea)
9. ขั้นการเขียนเรื่องคร่าว ๆ (planning a draft)
10. ขั้นการย้อนพิจารณาผู้อ่านอีกครั้ง (reconsidering audience)
11. ขั้นการเลือกวาจา (considering voice)
12. ขั้นการพิจารณาการเรียบเรียงข้อความ (considering organization)
13. ขั้นการลงมือเขียนคร่าว ๆ (drafting)
14. ขั้นการทบทวนและเขียนใหม่ (revising and rewriting)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่จะเน้นขั้นตอนก่อนลงมือเขียนเป็นสำคัญ เพราะต้องหาหลักฐานข้อมูลมาอ้างอิง ความคิดเห็นที่ผู้เขียนจะนำเสนอ พอถึงขั้นการเขียนก็จะนำเอาประเด็นและความคิดหลักจากที่เตรียมไว้เขียนออกมาตามลำดับความสำคัญของแนวคิดนั้น ในขั้นหลังการเขียนจะเห็นได้ว่าขั้นนี้เป็น การทบทวนเพื่อให้สรุปเนื้อหาตรงตามใจความหลักของเนื้อเรื่อง

การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนได้ให้ข้อคิดเห็น และเทคนิควิธีเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะให้มีประสิทธิภาพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จอห์น แลคสตอร์ม และคณะ (John Lackstorm et. al., 1973: 7-9) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนว่า ควรเป็นการสอนตามหลักการวิทยาศาสตร์ โดยเริ่มจากการให้นักเรียนได้ทราบคำนิยามของอนุเขต (paragraph) หรือกลุ่มข้อความที่มีความหมายสัมพันธ์กัน และการเขียนเรียงความซึ่งประกอบด้วยความคิดหลักและใจความสนับสนุนความคิดหลัก รวมกันเป็นอนุเขต ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ อนุเขต แบ่งความหมาย

(conceptual paragraph) ที่เน้นการสื่อความคิด และอนุเจตน์รูปแบบงานเขียน (physical paragraph) ซึ่งเน้นการเรียบเรียงข้อความ ในการเรียบเรียงข้อความนั้น จะต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์และลักษณะรูปแบบงานเขียนชนิดต่าง ๆ เช่น การเรียบเรียงตามลำดับสถานที่ การเรียงตามลำดับเวลา การใช้คำแสดงเหตุและผล และการใช้กฎเกณฑ์ในการเขียนเนื้อความได้ถูกต้องเหมาะสม เช่น การเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่าง การเทียบเคียงความหมาย การยกตัวอย่าง ซึ่งการเลือกใช้ลักษณะงานเขียนที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อการใช้เกณฑ์ต่างกัน การใช้คำศัพท์ การใช้หลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ซึ่งความรู้เหล่านี้ นักเรียนจะได้จากการอ่านและศึกษาตัวอย่างเนื้อเรื่องที่ดีและไม่ดีก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือเขียนงานเขียนของตนเอง

วินเซนต์ ไรอัน รุกจิโร (Vincent Ryan Ruggiero 1981: XIII) ยังได้กล่าวถึงการสอนเขียน โดยมีแนวความคิดว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนเกิดจากการฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้และลอกเลียนรูปแบบการเขียนหลัก ๆ 4 ประเภท คือ การเขียนแบบบรรยาย (description) การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ (narration) การเขียนแบบอธิบายความ (exposition) และการเขียนแบบโต้แย้ง (argumentation) ตลอดจนการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง เช่นเดียวกับที่ ริชาร์ด ยัง (Richard Young, 1978: 31) เชื่อว่าการเตรียมผู้เขียนให้มีความรู้ในเรื่องรูปแบบงานเขียน การเรียงลำดับเนื้อความ และการฝึกเขียนประโยคหลักในแต่ละอนุเจตน์ จะทำให้เกิดการพัฒนาการเขียนนั้น

แอน ไรมส์ (Ann Raimes 1983: 5-9) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนเขียนไว้ 5 วิธี คือ

1. วิธีการสอนเขียนแบบอิสระ (free-writing approach) ในการสอนเขียนวิธีนี้มีวัตถุประสงค์ในการฝึกให้นักเรียนเขียนข้อมูลหรือเนื้อหาจนเกิดความคล่องแคล่วมากกว่าการเน้นรูปแบบงานเขียน และความถูกต้องของการใช้ภาษา กิจกรรมการสอนเขียนจึงอยู่ในรูปของการเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนที่ถ่ายทอดความคิดให้มากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ กิจกรรมเหล่านี้มุ่งเน้นการพัฒนาความมั่นใจในการเขียนให้เกิดขึ้นก่อน แล้วจึงค่อยให้ความสำคัญต่อหลักเกณฑ์การเขียนและการใช้ภาษา

2. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นรูปแบบอนุเฉท (paragraph-pattern approach) การสอนเขียนแบบนี้จะเน้นที่ความถูกต้องของการใช้ภาษาตลอดจนการเรียบเรียงเนื้อเรื่อง โดยการใช้ตัวอย่างงานเขียนมาให้เด็กเรียนได้ศึกษาในระดับอนุเฉท แล้วให้นักเรียนเลียนแบบ การเขียนอนุเฉทชนิดต่าง ๆ กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการฝึกเขียนประโยคเพื่อรวมเป็นอนุเฉท ตลอดจนการฝึกหาประโยคหลัก (topic sentence) และประโยคสนับสนุน (supporting sentence) ของเนื้อเรื่อง

3. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นการเรียบเรียงไวยากรณ์และวากยสัมพันธ์ (grammar-syntax-organization approach) การสอนจะเริ่มต้นจากการให้นักเรียนได้เรียนรู้ องค์ประกอบที่สำคัญของประโยค รูปแบบกริยา และการวางแผนการเขียน โดยเน้นลำดับ เหตุการณ์ก่อนหลังเป็นต้น โดยเชื่อว่าการเขียนที่ดีเกิดจากความสามารถในการนำองค์ประกอบ ที่สำคัญของภาษามารวมกันแล้วสื่อความหมายได้

4. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร (communicative approach) เป็น การสอนที่เน้นการคำนึงถึงการสร้างเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตจริง ดังนั้น จึงให้ความสำคัญต่อ วัตถุประสงค์ในการเขียนและผู้อ่านมาก กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการกำหนดบทบาทหรือคำถาม ที่ว่า ทำไมถึงต้องเขียน และใครเป็นผู้อ่าน โดยกิจกรรมจะมุ่งเน้นและฝึกให้นักเรียนได้เขียน โดยคำนึงถึงโลกทัศน์ของผู้อ่าน

5. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (process approach) ครูจะสอน ให้นักเรียนให้ความสำคัญต่อคำถามที่ว่า วัตถุประสงค์ในการเขียนคืออะไร ใครคือผู้อ่าน จะ เขียนอย่างไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร โดยในการเขียนนักเรียนจะต้องได้รับข้อมูลป้อนกลับ (feedback) จากเพื่อน การสอนเขียนวิธีนี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งประสบการณ์ ของตน ตลอดจนได้แลกเปลี่ยนและเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

เจน บี ฮิวอี้ และคณะ (Jane B. Hughey et. al. 1983: 38-42) กล่าวถึง การสอนเขียนว่าควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสอนเขียนควรเน้นทั้งผลงาน (product) และกระบวนการ (process) ทั้งนี้เพราะทั้งสองวิธีเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ (creative process) ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพดีถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ โดยการใช้วิธีการที่เหมาะสมกับตน
2. การสอนเขียนควรเน้นทั้งเทคนิควิธีเขียน (technique) และจุดมุ่งหมาย (purpose) เพื่อให้เกิดกระบวนการสร้างสรรค์ในการเขียน โดยเริ่มจากผู้เรียนเกิดความตั้งใจ หรือมีจุดมุ่งหมายก่อนจึงจะมีการสื่อสารที่มีความหมาย ซึ่งจุดมุ่งหมายนี้เองที่เป็นสิ่งกำหนดเทคนิควิธีที่ผู้เรียนจะเลือกใช้เพื่อความเหมาะสมในการสื่อสารนั้น ดังนั้นจุดมุ่งหมายและเทคนิควิธีเขียนจึงเป็นสิ่งที่อาจแยกจากกันได้ ซึ่งแตกต่างจากวิธีการสอนแบบเน้นผลงาน และเน้นกระบวนการที่ต้องใช้สอนแยกจากกันทั้ง ๆ ที่ทั้งสองวิธีนี้สามารถทำให้ผู้เรียนสร้างผลงานที่มีคุณภาพได้
3. การสอนเขียนควรเป็นทั้งแบบควบคุม (controlled writing) และแบบอิสระ (free writing) การสอนทั้งสองแบบนี้มีความจำเป็นต่อการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพราะการสอนแบบควบคุมจะช่วยให้ผู้เริ่มเรียนการเขียนได้รู้จักรูปแบบและโครงสร้างความคิดของตนเองและเป็นผู้เขียนที่เป็นอิสระ (independent writers) ในที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนที่เรียนการเขียนในระดับกลางถึงระดับสูง ควรได้รับการฝึกเขียนแบบอิสระมากกว่าผู้เรียนการเขียนในระดับเริ่มเรียน
4. การสอนเขียนควรเน้นทั้งแบบสร้างสรรค์ (creative) และแบบเน้นหน้าที่ของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารตามสถานการณ์ที่เป็นจริง (functional) โดยการสอนแบบสร้างสรรค์จะช่วยพัฒนาการเขียนผ่านกระบวนการสร้างสรรค์เพื่อให้ได้งานเขียนตามต้องการ และการสอนแบบเน้นหน้าที่ของภาษาจะช่วยตอบสนองจุดมุ่งหมายในการเขียน เช่น การเขียนแบบอธิบายแสดงเหตุผล (exposition) และการเขียนแบบโต้แย้ง (argumentation)
5. การสอนเขียนควรเป็นวงจรย้อนกลับ (recursive cycles) มากกว่าการสอนตามลำดับขั้นแบบเส้นตรง (linear) ทั้งนี้เพราะการสร้างงานเขียนที่ตรงตามวัตถุประสงค์นั้น มิเพียงแต่จะใช้ลำดับการสอนแบบเดิมที่เรียงลำดับตั้งแต่ ขั้นเตรียมการเขียน ขั้นทำการ

เขียน และขั้นตอนทวนแก้ไข เท่านั้น แต่จำเป็นต้องอาศัยวงจรปฏิสัมพันธ์ตามธรรมชาติของ กระบวนการสร้างสรรค์ในการเขียนที่หลากหลาย (cyclical integrated nature of the various creative processes in writing)

6. การสอนเขียนควรเน้นทั้งทางด้านปริมาณ (quantity) และด้านคุณภาพ (quality) โดยครูควรเน้นปริมาณในเรื่องของการให้เขียนแบบฝึกหัด การฝึกเขียนประจำวัน การเขียนบันทึกประจำวัน และการค้นคว้าเพื่อเขียนแบบฝึกหัด ซึ่งงานเขียนเหล่านี้จะช่วยทำให้ ผู้เรียนมีความมั่นใจในการเขียนของตนเองและเป็นการพัฒนานิสัยในการเขียน นอกจากนี้วิธีการ สอนเขียนดังกล่าวยังเป็นการรวบรวมความคิดที่ผู้เรียนสามารถนำออกมาใช้ในภายหลัง ได้อีกด้วย ส่วนการเน้นคุณภาพของงานเขียนที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนก็เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยพัฒนาความ เข้าใจในบทบาทสำคัญของการปรับกระบวนการเขียนเพื่อให้ได้งานเขียนที่มีคุณภาพ ตลอดจน ความรู้สึกที่รับผิดชอบต่อผู้อ่าน (audience) และเกิดความภาคภูมิใจในผลงานเขียนที่สำเร็จแล้ว

7. การสอนเขียนแบบนำทาง (directed) และแบบช่วยเหลือ (facilitated) ควรมีการผสมผสานในปริมาณที่สมดุลกันเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองสู่วุฒิภาวะได้เร็วขึ้น เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศยังขาดความรู้ในเรื่อง โครงสร้าง รูปแบบภาษาที่ใช้ และความคาดหวังของผู้อ่าน ครูจึงต้องสอนสิ่งเหล่านี้เพื่อนำทางให้แก่ผู้เรียน ส่วนการสอนแบบช่วยเหลือนั้นครูต้องช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้การเข้ากิจกรรมกลุ่มที่ทุกคนมี ส่วนร่วมในการเขียนและเสนอความคิดเห็น

8. ควรสอนทักษะการพูดและทักษะการเขียนในเวลาเดียวกัน ทั้งนี้เพราะทักษะ การพูดและทักษะการเขียนเสริมแรงซึ่งกันและกัน

เดวิด ฟอสเตอร์ (David Foster, 1983: 124-126) ได้กล่าวถึงวิธีการสอน เขียนไว้ 2 วิธี คือ

1. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (written process) เป็นวิธีการ เขียนที่เน้นถึงสภาพการณ์ที่คำนึงถึงบริบททางสังคม เพื่อผลักดันให้เกิดข้อมูลที่ใช้ในการเขียน โดยเน้นความสำคัญในการกำหนดกลุ่มผู้อ่านอื่นที่นอกเหนือจากครู ซึ่งอาจจะเป็นผู้โต้แย้งหรือ วิจารณ์งานเขียน การกำหนดกลุ่มผู้อ่านที่ต่างกันจะส่งผลให้วัตถุประสงค์ในการเขียนต่างกัน

ไปด้วย วิธีการสอนเขียนในลักษณะนี้จึง เน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยมีความเชื่อพื้นฐานจากทฤษฎีจิตวิทยาและภาษาศาสตร์ ที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อความหมาย วิธีการสร้างข้อมูล และการกำหนดปัญหาและจุดมุ่งหมายในการเขียน ด้วยเหตุนี้การสอนเขียนจึงเป็นการสอนให้นักเรียนใช้ภาษามากกว่าการสอนให้นักเรียนท่องจำ

2. วิธีการสอนเขียนที่เน้นผลงาน (written product) เป็นวิธีการสอนเขียนที่เน้นการเขียนที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ โดยเริ่มต้นจากการสอนโครงสร้างประโยคและลีลาการเขียนต่าง ๆ โดยเชื่อว่าถ้านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และโครงสร้างงานเขียน และมีการฝึกตรวจทานข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเขียนแล้ว นักเรียนก็จะสามารถผลิตงานเขียนที่สื่อความได้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ยังให้ทัศนะว่าการตรวจทานสิ่งที่เขียน (editing) เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน และการฝึกให้นักเรียนได้ตรวจทานงานเขียนของตนเอง จะทำให้นักเรียนได้เกิดกระบวนการในเรียนรู้ขึ้นด้วย

ฮาโรลด์ เอส แมดเซน (Harold S. Madsen 1983: 101-122) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนพร้อมทั้งเทคนิควิธีสอนและแบบสอบในแต่ละขั้นตอนว่า โดยปรกติการสอนเขียนจะแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมการเขียน (prewriting) ในขั้นนี้จะใช้เทคนิคการสอนหรือแบบสอบที่ให้นักเรียนเขียน เชื่อมประโยค ขยายประโยค ลดรูปประโยคลอกเลียนประโยคโดยใช้ศัพท์ สำนวนใหม่ ในกระสวนประโยคเดิม และแบบทดสอบโคลซ (cloze test) โดยลบคำที่จะต้องเติมออกให้ดีกว่าแบบทดสอบ โคลซธรรมดา

2. ขั้นการเขียนตามแนวชี้แนะ (guided writing) จุดประสงค์สำหรับการสอนเขียน ในขั้นนี้ก็เพื่อจะตรวจสอบว่านักเรียนสามารถเขียนตามที่ครูกำหนดชี้แนะไปได้หรือไม่ ในขั้นนี้จะใช้เทคนิคการสอนหรือแบบสอบที่ให้นักเรียนเขียน โดยเปลี่ยนเนื้อหาบางส่วนของเรื่องที่ให้มา เขียนขยายโครงเรื่องของบทความที่ให้มาและการเขียนตามคำบอกซึ่งกำหนดความยาวของเรื่องที่เขียน 75-100 คำ หากว่าการเขียนตามคำบอกเป็นเพียงส่วนหนึ่งของแบบสอบนั้น และ 125-200 คำ สำหรับแบบสอบที่เป็นเรื่องของการเขียนตามคำบอกโดยเฉพาะ

3. ขั้นตอนการเขียนโดยอิสระ (free writing) แม้ว่าจะเป็นที่ให้นักเรียนมีอิสระในการเขียน แต่ครูก็ต้องกำหนดขอบข่ายหัวข้อเรื่องที่จะเขียนให้ เนื่องด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ ประการแรก ในการเขียนเรื่องที่แตกต่างกัน นักเรียนจะต้องใช้ทักษะความชำนาญในการเขียนต่างกันด้วย เช่น ในการเขียนเล่าเรื่องนักเรียนจะต้องใช้ทักษะความชำนาญที่ต่างกับการเขียนเรื่องเพื่อเปรียบเทียบหรือโต้แย้ง ประการที่สอง คือ ให้อิสระกับนักเรียน ครูไม่อาจเปรียบเทียบให้คะแนนโดยยุติธรรมได้ ฉะนั้นครูจึงต้องกำหนดหัวข้อให้นักเรียนเขียนแม้ว่าจะเป็นการเขียนขั้นอิสระ เพื่อที่ครูจะมั่นใจได้ว่าทดสอบนักเรียนในสิ่งที่ครูสอนไปแล้ว และนักเรียนได้รับการทดสอบในเรื่องเดียวกัน

วิลเลียม เอฟ วูดส์ (William F. Woods, 1985: 25-28) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนเขียนตามแนวคิดจิตวิทยาความสัมพันธ์ของเบน (Bain's Association Psychology) ซึ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาในระดับจุลภาษาก่อน โดยเริ่มจากการสอนคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และการเรียบเรียงเนื้อเรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนจะเน้นการฝึก การให้ท่องจำ และการศึกษาดูตัวอย่าง โครงสร้างทางภาษาและกฎไวยากรณ์ โดยการนำตัวอย่างเนื้อเรื่องมาเป็นแบบอย่างให้นักเรียนศึกษา กล่าวโดยสรุปทฤษฎีจิตวิทยาความสัมพันธ์ของเบนมุ่งเน้นการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ เป็นการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้เรียนเกี่ยวกับวากยสัมพันธ์และการจัดเรียงเนื้อเรื่อง มากำหนดรูปแบบการเขียน (form) และอนุเจต (paragraph) เพื่อใช้ในการผลิตงานเขียนให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียน

เอส ไตเอส และคณะ (S.Dias, 1986: 187-230) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการในการเขียนของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำเมื่อได้รับการสอนเขียนโดยการเน้นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร พบว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนางานเขียนของตนเองให้ดีขึ้นได้โดยครูผู้สอนมีบทบาทในการช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่มีความหมาย และความสำคัญเพราะสามารถช่วยให้ผู้เรียนสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ เอส ไตเอส ยังกล่าวเสริมอีกว่าการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ช่วยเสริมประสิทธิภาพในการเขียนของผู้เรียน ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตร โดยมีครูและ

เพื่อนร่วมชั้นช่วยให้กำลังใจและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนจะทำให้ผู้เรียนมีความวิตกกังวลในการเขียนน้อยลง และสามารถดำเนินการเขียนจนประสบความสำเร็จด้วยตนเองในที่สุด

รูวี เจน พริทชาร์ด (Ruie Jane Pritchard, 1987: 52-53) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนไว้ 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (process model) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญในการสร้างความชำนาญในการเขียนโดยอิสระมากกว่าการควบคุม ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงใช้กิจกรรมระดมสมอง การค้นหาหัวข้อเรื่อง การจัดประเภทข้อมูล การโต้ตอบในกลุ่มเพื่อน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกถึงประสบการณ์ ความรู้ของตนเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเขียน และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิด และประยุกต์มโนทัศน์เดิมเข้ากับมโนทัศน์ใหม่

2. วิธีการสอนเขียนแนวเดิม (traditional approach) หรือแบบควบคุมการใช้ภาษา (control of language) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญต่อความถูกต้องในการใช้ภาษาในระดับกลไก การใช้คำเชื่อมในการเชื่อมโยงความคิด การใช้หลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้รูปแบบงานเขียนที่ถูกต้องเป็นตัวอย่างในการสอนเขียน

วี แซมเมล (V. Zamel, 1987: 709) กล่าวถึงการสอนเขียนว่าการสอนเขียนควรเป็นแบบผสมผสานระหว่างการสอนเขียนแบบเน้นผลงานเขียน (product - oriented instruction) และการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (process - oriented instruction) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำตนเองให้สามารถผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพได้โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมกับตน

จูดิซ เอ แลงเจอร์ (Judith A. Langer, 1988: 89-99) ได้เสนอวิธีการสอนเขียนไว้ 2 วิธี สรุปได้ดังนี้

1. การสอนเขียนโดยเน้นกระบวนการ (process model) โดยมีวัตถุประสงค์หลัก คือ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ช่วยกันผลิตหรือสร้างข้อมูลที่ใช้ในการเขียนขึ้น เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วในการเขียน ดังนั้นรูปแบบการสอนจึงมีลักษณะดังนี้

- 1.1 เปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนเอง โดยอิสระในหัวข้อที่นักเรียนสนใจ
- 1.2 ให้นักเรียนกำหนดกลุ่มผู้อ่านตามความเหมาะสมกับหัวข้อนั้น
- 1.3 ให้เพื่อนร่วมห้องเป็นผู้ประเมินงานเขียนในเชิงสร้างสรรค์
- 1.4 ให้โอกาสและเวลาที่เหมาะสมต่อการทบทวน แก้ไข หรือปรับปรุงการ

เขียนใหม่

1.5 กำหนดกิจกรรมที่นำไปสู่การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนค้นหาข้อมูล โดยคำนึงถึงการสื่อความหมายที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

การสอนในแนวนั้น ครูจึงเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน หรือเป็นเพียงครูผู้เลี้ยงเท่านั้น เพราะเกณฑ์ในการตัดสินมาจากความเข้าใจของผู้ประเมินคือ เพื่อนร่วมห้องและความกระจำจืดของเนื้อเรื่องที่นักเรียนเขียนขึ้นนั่นเอง

2. การสอนเขียนตามแบบเดิม (traditional teaching) เป็นการสอนเขียนที่ครูจะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการอธิบายวิธีการผลิตงานเขียนที่ดีและถูกต้องตามกฎเกณฑ์ รวมถึงให้นักเรียนได้ศึกษาตัวอย่างงานเขียน (models) และทำแบบฝึกหัดที่สร้างเสริมทักษะในการเขียน และในขั้นสุดท้ายกำหนดให้นักเรียนเขียนงานเขียนของตน ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับตัวอย่างที่นำมาให้ศึกษา โดยมีครูเป็นผู้ประเมินผล

กล่าวโดยสรุปแล้ว จะเห็นได้ว่าการสอนเขียนภาษาอังกฤษจากแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญที่ได้นำเสนอนั้น มีสาระสำคัญที่คล้ายคลึงกัน คือมุ่งที่จะสอนให้นักเรียนสามารถที่จะกำหนดเป้าหมายในการเขียน แล้วนำเสนอคติหรือสิ่งที่ต้องการกำหนดใช้ข้อมูลรายละเอียดที่สอดคล้องกับเป้าหมายในการเขียน ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาที่สื่อความหมายได้ชัดเจน ตลอดจนการเรียบเรียงข้อความไปตามประเภทของการเขียน ในการสอนนั้นครูผู้สอนจะสอนให้นักเรียนเกิดประสบการณ์ด้วยตัวเอง เพื่อจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยตัวของนักเรียนเอง

กิจกรรมการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสมัยใหม่นั้น การที่ครูผู้สอนจะสามารถประสบความสำเร็จในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจำเป็นจะต้องเลือกใช้กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นขั้นที่นำไปสู่ความสำเร็จได้ มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้เสนอแนวความคิดการจัดกิจกรรมการสอนเขียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

แอล จี อาเล็กซานเดอร์ (L.G. Alexander, 1971: 8-21) ได้เสนอกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 กิจกรรม คือ

1. กิจกรรมตอบคำถามท้ายเรื่อง โดยเริ่มจากให้นักเรียนอ่านตัวอย่างงานเขียนที่ครูกำหนดให้แล้วให้ตอบคำถาม หลังจากนั้นให้นำคำตอบมาเรียบเรียงเป็นเนื้อเรื่องใหม่ที่ใช้ภาษาของนักเรียนเอง

2. กิจกรรมเขียนเรียงความตามแนวทางที่กำหนดให้ โดยครูจะกำหนดข้อความต่าง ๆ ได้แก่ หัวเรื่อง (title) บทนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง (introduction) และบทสรุป (conclusion) แล้วให้นักเรียนนำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นเนื้อเรื่อง นับเป็นการวางแนวทางในการเขียนงานตามลักษณะงานเขียนที่ตีให้นักเรียน

3. กิจกรรมฝึกย่อเรื่องที่อ่าน โดยให้นักเรียนอ่านตัวอย่างงานเขียน แล้วให้ย่อใจความหลักในแต่ละอนุเจต ได้แก่ บทนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง เนื้อเรื่อง และบทสรุปกิจกรรมการย่อเรื่องจากตัวอย่างงานเขียน เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการเขียนใจความหลัก และใจความรอง เมื่อนักเรียนฝึกย่อเรื่องเสมอ ๆ นักเรียนจะสามารถวางแนวการเขียนที่เน้นความสำคัญของข้อมูลที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง ได้เด่นชัดขึ้น

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro, 1973: 130) กล่าวถึงการส่งเสริมการสอนเขียนว่า ผู้สอนควรจัดกิจกรรมเสริมสร้างความคิด และประสบการณ์เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการเขียน กิจกรรมเหล่านั้นได้แก่ การจัดการอภิปราย การฟังดนตรี การแสดงละคร การปาฐกถา การดูภาพยนตร์ การดูสไลด์ การดูฟิล์มสตริปส์ การดูภาพเขียน และการอ่านหนังสือหลาย ๆ ประเภท

ลินดา ฟลาวเวอร์ (Linda Flower, 1979: 449-452) ได้กล่าวถึง
กิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการแก้ปัญหา (problem solving) เริ่มจากการสร้างความคิด
โดยรวมของเรื่องที่จะเขียนและรวบรวมข้อมูลในการเขียนว่าเกี่ยวกับใคร ทำอะไร ที่ไหน
เมื่อไร ทำไม โดยใช้กิจกรรมระดมสมอง (brainstorming) หรือกิจกรรมที่กำหนดให้นัก
เรียนเขียนข้อมูลให้มากที่สุดเท่าที่จะเขียนได้ ซึ่งลินดา ฟลาวเวอร์ (Linda Flower,
1989: 284) กล่าวว่า "กิจกรรมในลักษณะเช่นนี้เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นความรู้และประสบการณ์
เดิมและเสริมความรู้และประสบการณ์ใหม่ ในขณะเดียวกันยังเป็นการฝึกให้นักเรียนได้ใช้
กระบวนการสร้างและพัฒนาความคิด"

2. กิจกรรมที่ผลักดันความคิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีความสัมพันธ์กัน โดยให้
นักเรียนเขียนเป็นข้อความสั้น ๆ คร่าว ๆ ต่อจากนั้นให้พิจารณาความสัมพันธ์ของข้อมูล และ
เลือกข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของเนื้อเรื่อง ในขณะเดียวกันให้นักเรียนกำหนดกลุ่ม
ผู้อ่าน (audience) เพื่อเพิ่มความระวังในการสื่อความหมายที่ชัดเจน โดยคำนึงถึงการรับรู้
และความเข้าใจของผู้อ่านที่มีต่อเนื้อเรื่อง จึงนับเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึก
วิเคราะห์ข้อมูลในการนำเสนออย่างสมเหตุสมผล ซึ่งผ่านกระบวนการในการขีดทแยง
เรียบเรียงและแก้ไขใหม่เพื่อการสื่อความหมายโดยแท้จริง

เดวิด เทดล็อก (David Tedlock, 1981: 253-254) ได้เสนอกิจกรรมระดม
สมอง (brainstorming) หรือการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เขียนอย่างอิสระ (free
writing) โดยมุ่งส่งเสริมการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล และคำนึง
ถึงผู้รับสารซึ่งทำให้งานเขียนมีลักษณะสื่อความอย่างแท้จริง

แอน ไรมส์ (Ann Raimes, 1983: 7) ได้เสนอกิจกรรมการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. การเลียนแบบตัวอย่างเนื้อเรื่อง (model passages) โดยเริ่มต้นจาก
การให้นักเรียนฝึกเขียนประโยค และอนุเจต และเน้นการฝึกให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจนเกิด
ความชำนาญก่อนลงมือเขียนงานของนักเรียน

2. การสอนให้รู้จักเรียบเรียงไวยากรณ์และวากยสัมพันธ์ (grammar-syntex-organization) โดยการสอนองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียน ตลอดจนการเรียงลำดับเนื้อเรื่อง ซึ่งเชื่อว่าถ้านักเรียนสามารถเขียนองค์ประกอบย่อยได้ถูกต้อง นักเรียนจะสามารถนำองค์ประกอบย่อยมารวมกันเป็นเรียงความที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

3. การเขียนเรียงความโดยใช้การถามตอบเนื้อเรื่อง (question-and-answer composition) โดยให้นักเรียนใช้ข้อมูลจากคำตอบมาเรียบเรียงเนื้อเรื่องใหม่เป็นส่วนหนึ่งของนักเรียนเอง โดยกิจกรรมนี้มักจะใช้กับการสอนเขียนเรียงความแบบเล่าเรื่อง (narrative)

4. การเขียนเรียงความโดยมีการชี้แนะ (guided composition) โดยกำหนดประโยคนำและประโยคสุดท้าย พร้อมคำถามชี้แนะเรื่อง หรือโครงร่างเนื้อเรื่องคร่าว ๆ มาให้ แล้วให้นักเรียนนำคำตอบหรือข้อมูลที่กำหนดให้มาเรียบเรียงเป็นเนื้อเรื่องส่งครู

นอกจากนี้ ไรมส์ ยังได้เสนอกิจกรรมการสอนเขียน โดยใช้การอภิปรายรูปภาพ (picture dicussion) หรือการใช้ภาพเป็นสื่อในการกระตุ้นความคิด ซึ่งสามารถทำได้ โดยการแจกภาพที่ไม่สมบูรณ์หรือภาพแบ่งครึ่ง ให้นักเรียนสืบสารเพื่อหาข้อมูลให้ได้ภาพที่สมบูรณ์ เมื่อได้ภาพที่สมบูรณ์แล้ว นักเรียนจะร่วมกันอภิปรายภาพหรือตอบคำถามท้ายภาพ ในระหว่างที่ทำกิจกรรม นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม หรือ 2 คน จะได้เรียนรู้การใช้ภาษาและการสร้างเนื้อหาของภาพ ซึ่งเป็นการพัฒนาจินตนาการ และกระบวนการสร้างความคิด

คริสโตเฟอร์ เทส และชาร์ลส์ ซูเฮอร์ (Christopher Thaiss and Charles Suhor, 1984: 75) ได้เสนอกิจกรรมการสอนเขียน โดยเน้นวิธีการดำเนินเนื้อเรื่องตามตัวอย่างงานเขียน โดยจะเริ่มจากการให้นักเรียนศึกษาโครงสร้างอนุเจตชนิดต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยใจความหลัก (thesis statement) ประโยคหลัก (topic sentence) และประโยคสนับสนุน (supporting sentence) ตลอดจนศึกษาลักษณะของอนุเจตต่าง ๆ ได้แก่ อนุเจตนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง (introduction) อนุเจตสนับสนุน (supporting paragraph) อนุเจตสรุปความ (conclusion) หลังจากนั้นให้นักเรียนเขียนเรียงความ โดยใช้ความรู้ที่เรียนมานำมาใช้ในการเขียน ซึ่ง เฮซ จี วิดโดสัน (H. G. Widdowson,

1975: 80-83) และ ซูซาน มิลเลอร์ (Susan Miller, 1983: 56-57) ได้กล่าวถึง การสอนเขียนโดยการวิเคราะห์งานเขียนในลักษณะเช่นนี้ว่า เป็นการสร้างความพร้อมในด้าน เนื้อหา และวิธีการเขียนให้นักเรียน สภาพการเรียนการสอนจึงมีลักษณะเป็นการให้และรับ โดยมีครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ และนักเรียนเป็นผู้จดจำและสะสมประสบการณ์จากการเรียนรู้ ทำให้โลกทัศน์ ประสบการณ์ และความรู้ของนักเรียนเพิ่มขึ้น

โด널ด์ แอล รูบิน และวิลเลียม เอ็ม ด็อด (Donald L. Rubin and William M. Dodd, 1987: 13-18) ได้เสนอกิจกรรมการสอนเขียน โดยเน้นการพูดคุยกันเพื่อให้ได้ ข้อมูลมาใช้ในการเขียน (talking into writing) กิจกรรมดังกล่าวมีดังนี้

1. กิจกรรมแสดงบทบาทสมมุติ (role playing activity) โดยกำหนด บทบาทสมมุติให้นักเรียน ได้แสดงความคิดในทัศนะอื่นนอกเหนือจากทัศนะของนักเรียนที่เขียนให้ ครูประเมิน ในการแสดงบทบาทสมมุตินั้น นักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นไปตามบทบาท ซึ่งอาจจะ เป็นความคิดที่สนับสนุนคล้อยตามหรือขัดแย้งกันกับเพื่อนในกลุ่ม
2. กิจกรรมถามตอบระหว่างเพื่อนในกลุ่ม (peer questioning activities) โดยกำหนดบทบาทผู้ถามและผู้ตอบ และให้นักเรียนสลับบทบาทกัน การดำเนินกิจกรรมนี้เป็นไป เพื่อการหาข้อมูลหลัก จะทำให้นักเรียน ได้พัฒนาการผลิตงานเขียนที่มีลักษณะสื่อความ โดยคำนึง ถึงปฏิสัมพันธ์ของผู้เขียนและผู้อ่านมากขึ้น

ลอเรน วาเน็ต และ ดอนนา จูริช (Lauren Vanett and Donna Jurich in John Kreeft Peyton, 1990: 26-27) ได้เสนอกิจกรรมการเขียนบันทึกส่วนตัว (personal journal) ประจำสัปดาห์ โดยให้นักเรียนเขียนบันทึกส่วนตัวอาทิตย์ละ 1 เรื่อง โดยมีเป้าหมายที่จะทำให้นักเรียนพัฒนาความเชื่อมั่นในการเขียน โดยงานเขียนจะถูก นำมาอ่านให้เพื่อนและครูฟัง ซึ่งทั้งเพื่อนและครูจะเป็นผู้แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกต่องาน เขียนในเชิงสร้างสรรค์ และให้ความสำคัญต่อเนื้อหามากกว่าไวยากรณ์ กิจกรรมนี้สามารถ สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสาร ทำให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็น และสามารถสร้างข้อมูลในส่วนที่นักเรียนสนใจได้อย่างอิสระ ในขณะที่เดียวกันจะช่วยให้

นักเรียนเข้าใจบทบาทของผู้เขียนและผู้อ่าน ตลอดจนการสร้างความรู้สึกที่ติดต่อกันสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน โดยในกิจกรรมนี้ครูจะมีทัศนคติว่านักเรียน คือ ผู้สามารถผลิตข้อมูลได้ตามประสบการณ์ของตน ในขณะที่เดียวกันนักเรียนก็จะมีทัศนคติว่า ครู คือ ผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะแต่มีใช้เป็นผู้วิจารณ์หรือตรวจให้คะแนน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านได้เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมแตกต่างกันออกไป แต่จุดมุ่งหมายหลักยังคงเหมือนกัน คือ ให้นักเรียนได้เรียนรู้จนเกิดประสบการณ์กับตัวเอง เช่น กิจกรรมการให้นักเรียนฝึกตอบคำถาม ย่อเรื่อง บันทึกส่วนตัว เขียนเรื่องจากภาพ การแก้ปัญหา เขียนเรื่องจากบทบาทสมมติการเขียนย่อประวัติ ซึ่งแต่ละกิจกรรมต่างก็ช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์ความชำนาญ ครูจะช่วยสร้างบรรยากาศในการเขียนเพื่อให้นักเรียนสนุกกับการเรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่ายเพราะอย่างน้อยที่สุด จากแนวคิดที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอมานั้น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกในการเขียนอย่างเต็มที่ สำหรับนักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง และมีความสามารถสูงด้านองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเขียน เช่น ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียบเรียงข้อความ ครูก็สามารถจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนเขียนอย่างอิสระ ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านที่กล่าวมาต่ำ ครูก็สามารถจัดกิจกรรมการสอนเขียนด้านการชี้แนะ โดยครูจะเป็นผู้คอยแนะนำ กระตุ้นให้นักเรียนสามารถเขียนในสิ่งที่ต้องการเขียนออกมาได้ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูเลือกใช้จะต้องเหมาะสมกับสภาพของนักเรียน ห้องเรียน และความสามารถของนักเรียนอีกด้วย

การวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการที่ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้องค์ประกอบหลายอย่าง นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางภาษาได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนแตกต่างกัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1965: 256) มีความเห็นว่า การใช้เรียงความเป็นแบบสอบนั้นมีข้อดี คือ เป็นการโต้ตอบอย่างเป็นธรรมชาติ และเป็นการแสดงออกถึงความคิดของผู้เรียน แต่มีปัญหาในการให้คะแนนอย่างเป็นปรนัย และไม่สามารถทดสอบประเด็นที่เป็นปัญหาได้ทุกประเด็น เพราะในการเขียนเรียงความผู้เรียนสามารถเลี่ยงไม่ใช้โครงสร้างหรือศัพท์ที่ตนไม่รู้ได้ ลาโดจึงเสนอให้แก้ปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการเขียนจากตัวกระตุ้นหลาย ๆ แบบ เช่น ชุดรูปภาพ หัวข้อหลาย ๆ หัวข้อ เป็นต้น

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969: 69-75) ได้เสนอว่าในการสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการเขียน ควรวัดองค์ประกอบหรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนใน 3 ลักษณะดังนี้

1. วัดทักษะด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา การใช้สรรพนาม การเปรียบเทียบคุณศัพท์ การสร้างรูปคำกริยาวิเศษณ์ การสร้างรูปคำกริยาอปกติ ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริง
2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่ตัดเป็นตอน ๆ เข้าเป็นประโยคหรือเข้าเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่
3. วัดทักษะด้านการใช้กลไกในการเขียน ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำให้ถูกต้อง เป็นต้น

แมรี ฟินอคเชียโร และไมเคิล โบนโนโม (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo, 1973: 208) ได้แบ่งแบบสอบทักษะการเขียนออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบสอบชนิดให้ตอบสั้น (short answer tests) เช่น แบบสอบชนิดเลือกตอบ (multiple choice) เติมคำ (completion) การแทนที่คำที่ให้มาในประโยค (substitution) หรือการเปลี่ยนโครงสร้างประโยค (transformation) ข้อสอบชนิดนี้มีข้อดี คือ ตรวจให้คะแนนได้ง่ายและรวดเร็ว และมีข้อเสีย คือ ถ้ามองข้ามข้อสอบชนิดนี้ไป อาจทำให้ผู้เรียนขาดความรู้ที่จำเป็น

2. แบบสอบแบบเรียงความ (essay tests) หรือแบบสอบอัตนัย เป็นแบบสอบที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้โครงสร้างประโยค ได้หลายรูปแบบ เลือกใช้คำศัพท์ได้ตามต้องการ และได้ออกแสดงความคิดเห็นออกมาอย่างเสรี ดังนั้น จึงควรใช้แบบสอบชนิดนี้กับผู้เรียนระดับสูง เพราะผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เพียงพอในเรื่องกฎไวยากรณ์ รู้คำศัพท์จำนวนมาก และมีความสามารถในการคิดได้อย่างมีเหตุผล ชัดเจน และกระชับ

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1979: 127-137) กล่าวถึงหลักการในการทดสอบการเขียนดังนี้

1. ผู้ออกข้อสอบไม่ควรตั้งความมุ่งหมายให้สูงเกินสภาพของผู้เรียน เจ บี ฮีตันมีความเห็นว่าการทดสอบการเขียนควรคาดหวังให้ผู้เรียนเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เพื่อสื่อความหมายตามต้องการ แต่ไม่ควรมุ่งหวังการเขียนเชิงริเริ่มสร้างสรรค์จากผู้เรียน นอกจากนั้น ควรออกแบบข้อสอบที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนและระดับความสามารถของผู้เรียน

2. การเขียนเรียงความจะใช้เป็นข้อทดสอบได้ ต่อเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะเขียนอย่างอิสระ การเขียนเรียงความเป็นการให้โอกาสผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษา และการสื่อความหมาย

3. ข้อสอบการเขียนควรจะอยู่ในรูปปัญหา หรือสถานการณ์ที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเขียน ควรเป็นงานที่ผู้เรียนเกิดความคิดเห็น และมีความมุ่งหมายในการเขียน สถานการณ์ที่ให้ในข้อสอบควรให้การกระตุ้นและข้อมูลที่พอเพียงสำหรับงานเขียน ทั้งในการกำหนดรูปแบบและลีลาที่จะใช้ในงานเขียนนั้น ข้อสอบเช่นนี้จะมีความเที่ยงสูง และง่ายที่จะเปรียบเทียบความ

แตกต่างกันระหว่างงานเขียน ข้อควรระวัง คือ ถ้าสถานการณ์ยาวเกินไปจะกลายเป็นการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

ฮอลลี แอล จากอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs, et al., 1981: 3) เห็นว่า การทดสอบการเขียนเรียงความ หมายถึง การทดสอบความสามารถในการสื่อความหมายด้วยข้อเขียน ดังนั้นเขาจึงไม่เห็นด้วยกับการใช้ข้อสอบแบบแยกข้อย่อย หรือข้อสอบปรนัยสำหรับวัดความสามารถในการเขียนทั้ง ๆ ที่ข้อสอบแบบนี้มีค่าความจริง และค่าความเที่ยงสูงแต่ข้อสอบจะวัดได้เพียงความสามารถในการเลือกประโยคที่ดี หรือการรู้จักวิธีใช้ที่ถูก แต่ข้อสอบไม่สามารถบอกได้ถึงความสามารถในการสื่อความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการ สรุปได้ว่าลักษณะข้อสอบการเขียนเรียงความมีดังนี้ คือ

1. ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารมากกว่าเรื่องกลไกของภาษา
2. มีความสอดคล้องระหว่างสิ่งที่สอนและสิ่งที่สอบ
3. มีความตรง (validity) ในแง่ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน
4. เตรียมข้อสอบง่ายกว่าข้อสอบปรนัย
5. ผลที่ได้มีความหมายทันที ไม่ต้องมีการแปลผลต่อไป
6. สามารถชี้ถึงระดับความสามารถในการเขียน ตลอดจนสามารถบอกจุดอ่อน

และจุดดีด้วย

7. หากมีการควบคุมการสอบอย่างถูกต้องแล้ว จะมีความเที่ยงสูง
8. มีการใช้สถิติปัญหาของผู้ร่วมกระบวนการเขียน ซึ่งหมายถึงผู้อ่านเป็นผู้ตัดสิน

เขียนนั้น

บิงอร์ สว่างโรโรส และเยาวภา พุกกะคุปต์ (2524: 53-54) ได้กล่าวถึง การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเขียนเรียงความ นับเป็นวิธีหนึ่งที่สำคัญในการทดสอบความสามารถในการเขียน ทั้งนี้เพราะในการเขียนเรียงความผู้เขียนต้องมีความสามารถในการคิดและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยอาศัย

ถ้อยคำของเขาเอง ทักษะหรือความสามารถนี้สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง ดังนั้นผู้สร้างข้อสอบจึงอาจใช้วิธีต่าง ๆ กันดังนี้

1. ในกรณีที่วัดสัมฤทธิ์ผลในการเขียน (assessment) ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะให้ผู้สอบแต่งเรียงความสั้น ๆ มากกว่าหนึ่งเรื่องขึ้นไป การกระทำเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาในแบบต่าง ๆ กัน โดยกำหนดว่าผู้สอบต้องแต่งเรียงความทุกเรื่องที่กำหนดให้ การกำหนดเช่นนี้จะช่วยให้การตรวจและเปรียบเทียบผลการแต่งเรียงความทำได้ง่ายขึ้น ยิ่งกว่านั้นยังเป็นการประหยัดเวลาอีกด้วย เพราะผู้สอบไม่จำเป็นต้องเลือกหัวข้อที่ตนต้องการแต่ง
2. ในกรณีที่การทดสอบครั้งนั้น ๆ ไม่ได้คำนึงถึงสัมฤทธิ์ผลเป็นหลักใหญ่ หากแต่เป็นการทดสอบความก้าวหน้าในการเรียน (progress test) ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะเปิดโอกาสให้ผู้สอบเลือกหัวข้อจากที่ตนกำหนดให้ตามความสนใจของผู้เข้าสอบได้
3. ผู้สร้างข้อทดสอบกำหนดให้ผู้สอบอ่านบทสนทนาซึ่งใช้ภาษาที่ง่าย กระชับและไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้สอบ จากนั้นผู้สอบแต่งเรียงความโดยอาศัยข้อมูลในบทสนทนา แต่อาจเพิ่มเติมรายละเอียดต่าง ๆ ลงไปได้ การสร้างข้อทดสอบแบบนี้ก็เป็นลักษณะหนึ่งของการแต่งเรียงความแบบควบคุม (controlled composition) ผู้สอบจะไม่ต้องเสียเวลาในการคิดเกี่ยวกับด้านเนื้อหาที่จะเขียน
4. การให้ผู้สอบดูตาราง (table) ซึ่งมีข้อมูลต่าง ๆ ที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการเขียนเรียงความก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ผู้สร้างข้อทดสอบนิยมใช้กับผู้เข้าสอบที่มีความรู้ในเชิงภาษาระดับสูง (advanced students)
5. ผู้สร้างข้อทดสอบวัดวัตถุประสงค์และเนื้อหาในการเขียนได้อย่างดี โดยให้ผู้สอบดูภาพเดี่ยวหรือภาพเป็นชุด ซึ่งอาจจะให้คำศัพท์กำกับไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้ และให้ผู้เข้าสอบเขียนเรียงความโดยอาศัยภาพเหล่านั้นเป็นเกณฑ์

วาสนา โกวิทยา (2525: 212) ได้เสนอหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

สาระสำคัญที่ควรวัดและประเมินผลสำหรับทักษะการเขียน กล่าวได้โดยสรุปคือ

1. องค์ประกอบของภาษา ได้แก่ กลไกและแบบแผนของการเขียนรวมทั้งศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา
2. การสื่อความหมายด้วยการเขียน ซึ่งใช้ในชีวิตจริง มีความสัมพันธ์กับความต้องการของนักเรียน หมายความว่า นักเรียนมีอะไรจะเขียน และมีจุดประสงค์ชัดเจนว่าจะเขียนให้ใครอ่าน

สำหรับวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้น อาจแยกได้เป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

1. การวัดเฉพาะทักษะการเขียนอย่างเดียว เช่น การบรรยายภาพ หรือการวัดทักษะการเขียนที่สัมพันธ์ไปกับทักษะอื่น ๆ เช่น ฟัง-เขียน อ่าน-เขียน พูด-เขียน เป็นต้น หมายความว่านักเรียนอาจเขียนตามคำบอก หรือเขียนสรุปความจากเรื่องที่ฟังหรือได้อ่าน
2. การวัดจุดย่อยหรือวัดรวมสรุป
 - ก. การวัดจุดย่อยของทักษะการเขียน เช่น การเขียนเครื่องหมายวรรคตอน ไวยากรณ์เรื่องไต่เรื่องหนึ่ง การเรียงคำในประโยค การสะกดคำ เป็นต้น
 - ข. การวัดรวมสรุปของทักษะการเขียน เช่น การเขียนเรียงความตามแนวที่กำหนดหรือเขียนโดยเสรี การเขียนบรรยายภาพ การเขียนเรียงประโยคที่ลับสนให้เขาลำดับที่แสดงเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน
3. การวัดทักษะการเขียนทางตรงหรือวัดทางอ้อม การวัดทักษะการเขียนทางตรงนั้น ก็คือ การให้นักเรียนลงมือเขียนจริง (production) แต่ในทางปฏิบัติ บางครั้งมีอุปสรรคบางประการจึงจำเป็นต้องวัดทางอ้อมโดยใช้วิธีการที่สัมพันธ์กับการเขียน คือ การระลึกได้ (recognition) ตัวอย่างเช่น วัดความสามารถของนักเรียนที่จะบอกได้ว่าในข้อความที่กำหนดให้นั้นประโยคใดที่ไม่สมควรอยู่ในข้อความนี้ เพราะไม่มีเนื้อความเกี่ยวข้อง (irrelevant) กับข้อความนั้น เมื่อนักเรียนมีความสามารถในระดับนี้ (recognition) ก็จะถ่ายโยงไปใช้

ในระดับการเขียนจริง ๆ (production) ด้วย การวัดทางอ้อมนี้ช่วยให้มีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนได้มากขึ้น

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975: 133-139) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนเรียงความแบบวิเคราะห์ (analytic method) โดยพิจารณาแบ่งการให้คะแนนออกตามองค์ประกอบในการเขียน 5 ประการดังนี้ คือ

1. ไวยากรณ์ (grammar)
2. คำศัพท์ (vocabulary)
3. กลไกในการเขียน (mechanics)
4. ความคล่องด้านลีลาและการสื่อความหมายให้เข้าใจได้โดยง่าย (fluency: style and ease of communication)
5. ความสัมพันธ์ของข้อความ (relevance)

โดยพิจารณาให้คะแนนองค์ประกอบละเท่า ๆ กัน แต่มีข้อยกเว้นสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนระดับต้น (elementary level) อาจให้น้ำหนักคะแนนดังนี้ คือ เพิ่มส่วนไวยากรณ์ และคำศัพท์โดยตัดองค์ประกอบความคล่อง (fluency) ออกไปเสีย ส่วนในระดับกลาง (intermediate level) จะให้ความสนใจกับองค์ประกอบด้านความสอดคล้องของข้อความ (relevance) มากเป็นพิเศษ โดยให้น้ำหนักคะแนนมากกว่าองค์ประกอบอื่น คือ ให้องค์ประกอบละ 4 คะแนน แต่องค์ประกอบความสอดคล้องของข้อความจะได้ 8 คะแนน ส่วนในระดับสูง (advanced level) จะเพิ่มการเรียบเรียงข้อความและทำเนียบภาษา (organization and register) และรวมกลไกในการเขียน (mechanics) เข้ากับความคล่อง (fluency) เป็นต้น

นอกจากนี้ เจ บี ฮีตัน ยังได้เสนอวิธีการให้คะแนนงานเขียนออกเป็น 2 วิธีดังนี้คือ

1. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (impression method) วิธีนี้อาจให้ผู้ตรวจเพียง 1 คน หรือมากกว่า 1 คน แต่โดยทั่วไปวิธีนี้จะให้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ให้คะแนนงานเขียนแต่ละชิ้น แล้วรวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย

ตัวอย่างการตรวจเรียงความ 3 เรื่อง ที่มีผู้ตรวจ 4 คน ประเมินผลการเขียนเรียงความโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนน (five - point scale) ได้ผลดังนี้

ผู้ตรวจคนที่	เรียงความเรื่องที่ 1 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 2 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 3 คะแนนที่ได้
1	3	5	4
2	2	4	2
3	2	4	3
4	3	4	1
คะแนนรวม	10	17	10
คะแนนเฉลี่ย	2.5	4	2.5

ในกรณีที่เกิดความแตกต่างของคะแนนจากการประเมินของผู้ตรวจอย่างเห็นได้ชัด ดังปรากฏในเรียงความเรื่องที่ 3 ก็จะมีการตรวจเรียงความข้อนั้นใหม่โดยผู้ตรวจทั้ง 4 คน อีกครั้ง พร้อมกับมีการอภิปรายตกลงกันเกี่ยวกับคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคนจนกว่าจะตกลงกันได้

2. วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (analytic method) การตรวจด้วยวิธีนี้จะขึ้นกับแผนการตรวจที่ผู้ตรวจหรือคณะผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยการแยกคุณลักษณะของงานเขียนออกเป็นด้านต่าง ๆ

ตัวอย่างการตรวจเรียงความ 1 เรื่อง โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5

คะแนน

รายการ	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์ (Grammar)			X		
คำศัพท์ (Vocabulary)				X	
กลไกในการเขียน (Mechanics)		X			
ความคล่องด้านลีลาและการสื่อความหมาย (Fluency: Style and Ease of Communication)				X	
ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance)			X		

คะแนนรวม = 14 คะแนน จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน

ฮาร์โวลด์ เอส แมคเซน (Harold S. Madsen, 1983: 101-122) ได้กล่าวถึงแบบสอบการเขียนว่ามีความหลากหลายเนื่องมาจากมีองค์ประกอบ (factors) ที่สามารถประเมินได้มากมายหลายเรื่อง กล่าวคือ กลไกการเขียน (mechanics) ซึ่งหมายรวมถึงการสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเหมาะสมของเนื้อหา การเลือกใช้คำ ศิลปะการเขียนประโยคต่าง ๆ เช่น การจัดลำดับเรื่อง การใช้เครื่องหมายเชื่อม (cohesion) ความเป็นเอกภาพ (unity) ความเหมาะสมต่อผู้ฟังหรือผู้อ่าน หัวเรื่อง และโอกาส ตลอดจนเรื่องของเหตุผล (logic) และลีลาการเขียน แมคเซนจึงได้เสนอวิธีการประเมินผลการเขียนและการตรวจให้คะแนนในชั้นต่าง ๆ ตั้งแต่ขั้นก่อนการเขียน (pre-writing) จนถึง ขั้นการเขียนอิสระ (free writing) ดังจะกล่าวสรุปโดยเฉพาะในเรื่องของการตรวจให้คะแนนดังนี้

1. วิธีการประเมินผลทักษะการเขียนขึ้นก่อนการเขียน เช่น การคัดลอกข้อความ การฝึกขึ้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนทราบกลไกการเขียน และลักษณะของข้อความ การตรวจให้คะแนนกระทำได้โดยวิธีการหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 ที่ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

2. วิธีการประเมินผลทักษะการเขียนขึ้นเริ่มเขียน เช่น การเขียนตามคำบอก การตรวจให้คะแนนควรหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 ที่ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ทั้งนี้ข้อความที่จะนำมาเขียนตามคำบอกควรมีความยาวประมาณ 75 - 100 คำ

อาจสรุปได้ว่า ข้อความที่จะนำมาทดสอบการเขียนตามคำบอกนั้น ควรจะมีความยาวประมาณ 75 - 100 คำ

3. วิธีการประเมินผลทักษะการเขียนอิสระ เช่น การเขียนเรียงความ การตรวจงานเขียน ควรมีการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเขียนเพื่อให้ผู้ตรวจสามารถตรวจได้ด้วยความแม่นยำ และรวดเร็ว โดย แมคเสน ได้แบ่งวิธีการตรวจเรียงความออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1 วิธีตรวจแบบวิเคราะห์ (analytical method) เป็นวิธีประเมินงานเขียน โดยแยกประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียน ด้วยการหักคะแนน และการให้คะแนนแยกตามองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ กลไกการเขียน (mechanics) การสะกดคำ (spelling) ไวยากรณ์ (grammar) การเรียบเรียงข้อความ (organization) และการเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary)

3.1.1 วิธีหักคะแนน โดยกำหนดว่า

ข้อผิดพลาด 1-2 หัก 1 หน่วย

ข้อผิดพลาด 3 หัก 2 หน่วย

ข้อผิดพลาด 5 หัก 3 หน่วย

3.1.2 วิธีให้คะแนน โดยกำหนดคะแนนให้แก่ละองค์ประกอบดังนี้

กลไกการเขียน 20%

การเลือกใช้คำ 20%

ไวยากรณ์และการใช้ภาษา 30%

การเรียบเรียงข้อความ 30%

3.1 วิธีตรวจแบบรวมยอด (holistic method) วิธีนี้ ผู้สอนจะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมาย (communication) โดยจะพิจารณาเห็นว่าเรื่องความทั้งเรื่องนั้นสื่อความหมายได้ดีเพียงใด ข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยก็จะถูกหักคะแนนน้อยมาก โดยจะไม่นับตำแหน่งที่ผิดเพียงแต่ลดเกรดจาก A เหลือเป็น A⁻ ในการใช้ความรู้สึกในประเมินงานเขียนแบบนี้ จะมีการเปรียบเทียบงานเขียนชิ้นหนึ่งกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ด้วยการให้คะแนนด้วยวิธีนี้อาจทำให้ผู้ตรวจไม่มีความมั่นใจในการตรวจเท่ากับการให้คะแนนข้อสอบการสะกดคำ หรือข้อสอบไวยากรณ์ ซึ่งมีความเป็นปรนัยมากกว่า อย่างไรก็ตาม วิธีการตรวจแบบนี้ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งสำหรับการประเมินการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ซับซ้อน

ฮอลลี แอล จากอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs, et al., 1981: 28-29) ได้เสนอรูปแบบการตรวจแบบผสมผสานนี้ ประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ ที่ชี้ถึงความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เขียน ได้แก่ (1) เนื้อหา (content) 30 คะแนน (2) การเรียบเรียง (organization) 20 คะแนน (3) คำศัพท์ (vocabulary) 20 คะแนน (4) การใช้ภาษา (language use) 25 คะแนน (5) กลไกลภาษา (mechanics) 5 คะแนน ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้ คือ

อ่านครั้งที่ 1 เพื่อให้เกิดความรู้สึกต่องานเขียนว่า ผู้เขียนเสนอข้อเขียนอย่างชัดเจน และสมบูรณ์หรือไม่ เน้นลักษณะที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนั้น ในการอ่านครั้งที่ 1 ผู้ตรวจสนใจเฉพาะสาระความคิดเห็นที่ผู้เขียนเสนอ โดยให้คะแนนในส่วนที่ 1 และ 2 คือ เนื้อหาและการเรียบเรียง

อ่านครั้งที่ 2 ผู้ตรวจพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้สึกประทับใจในครั้งแรก โดยการพิจารณาประเด็นต่าง ๆ ในส่วนที่ 3-4-5 และให้คะแนนในแต่ละประเด็น โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนว่า องค์ประกอบแต่ละประเด็นมีผลอย่างไรต่อการสื่อความหมายของงานเขียน และผู้ตรวจจะต้องไม่พิจารณาแต่ละองค์ประกอบโดยแยกจากกัน เพราะในการสื่อสารที่แท้จริงแล้วองค์ประกอบเหล่านี้จะประสานเข้าด้วยกันทั้งหมด ดังนั้นเมื่อให้คะแนนในแต่ละประเด็นแล้วจึงรวมคะแนนทั้งหมด ซึ่งจะเป็นดัชนีที่แสดงความสามารถในการเขียน

การให้คะแนนในระบบนี้มีใช้เป็นการให้คะแนนตามความประทับใจด้านใดด้านหนึ่ง แต่เป็นการผสมผสานองค์ประกอบทุกส่วนของเรียงความ จุดเน้นของการประเมินแบบนี้ คือประสิทธิภาพในการสื่อความหมาย เป็นการประเมินความสำเร็จของผู้เขียนในด้านการสื่อความคิดเห็นอย่างชัดเจน

สำหรับการให้คะแนนการเขียน ผู้ตรวจอาจใช้แนวทางที่ ฮอลลี แอล จาคอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs et al., 1981: 28-29) เสนอด้งที่แสดงในตารางข้างล่างนี้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
เนื้อหา	30-27	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนดี เขียนได้ความดีขยายความได้อย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผล เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ให้เขียน
	26-22	ดี-ปานกลาง	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนบ้าง เขียนพอได้ความ พยายามขยายความอย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผลได้ เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องที่ให้เขียน แต่ขาดรายละเอียด
	21-17	พอใช้-อ่อน	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัด เขียนได้ความน้อย ไม่สามารถขยายความได้
	16-13	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียนเลย เขียนไม่ได้ความ เขียนไม่ตรงเรื่องหรือประเมินไม่ได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
การเรียบเรียง ความคิด	20-18	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	เขียนความเรียงได้อย่างสละสลวย แสดง ความคิดเห็นได้อย่างชัดเจนและมีเหตุผล มาสนับสนุน เขียนได้ความกะทัดรัดและ ตรงจุด สามารถเรียบเรียงความคิดได้ดี ประมวลความคิดอย่างมีเหตุผล แสดง ความคิดอย่างต่อเนื่อง
	17-14	ดี-ปานกลาง	บางครั้งความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลความคิดไม่ดีนักแต่ยังจับใจความ สำคัญได้ ไม่ค่อยมีรายละเอียดมาสนับสนุนมากนัก เขียนแบบมีเหตุผลแต่ขาดการลำดับ ความคิด
	13-10	พอใช้-อ่อน	เขียนไม่ดีนัก ความคิดยังสับสนหรือไม่ต่อเนื่อง ขาดการลำดับความคิดและการพัฒนา ความคิด
	9-7	อ่อนมาก	เขียนไม่รู้เรื่อง ไม่มีการประมวลความคิดหรือเขียนน้อยมาก จนประเมินไม่ได้
การใช้ศัพท์	20-18	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	ใช้ศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้ง เลือกใช้ คำศัพท์และสำนวนได้อย่างเหมาะสม ใช้คำศัพท์แบบรู้อจริง ใช้สำนวนการเขียนที่เหมาะสม

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	17-14	ดี-ปานกลาง	ใช้ศัพท์ได้ตามความต้องการ บางครั้งใช้ศัพท์และสำนวนไม่ถูกต้อง แต่ยังสื่อความหมายได้
	13-10	พอใช้-อ่อน	ใช้ศัพท์ในวงจำกัด ใช้ศัพท์และสำนวนผิดบ่อย ๆ ไม่สามารถ สื่อความได้
	9-7	อ่อนมาก	ใช้ศัพท์จากภาษาแรกหรือศัพท์ที่แปลจาก ภาษาแม่คำต่อคำ มีความรู้เรื่องศัพท์ สำนวนและรูปคำน้อยมาก มีข้อมูลน้อย เกินกว่าที่จะประเมินได้
การใช้ไวยากรณ์ 25-22		ยอดเยี่ยม-ดีมาก	ใช้รูปประโยคแบบซับซ้อนได้ดี มีข้อผิดพลาด น้อยมากในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ประธานและกริยา การใช้กาลรูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม และบุรพบท
	21-18	ดี-ปานกลาง	ใช้รูปประโยคได้ถูกต้องเป็นประโยคแบบ ง่าย ๆ มีข้อผิดพลาดน้อยในเรื่องโครงสร้าง ของประโยค มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาการใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ และหน้าที่ของคำนำหน้านาม คำสรรพนาม และบุรพบท แต่ข้อผิดพลาดเหล่านี้ไม่ทำให้ ความหมายเปลี่ยน

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	17-11	พอใช้-อ่อน	มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่อง โครงสร้างของประโยค พบข้อผิดพลาดบ่อยในเรื่อง การใช้รูปปฏิเสธ ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำและหน้าที่ของคำนำหน้านาม คำสรรพนาม บุรพท และเขียนเป็นช่วง ๆ โดยเว้นคำข้อผิดพลาดมีมากจนจับความไม่ได้
	10-5	อ่อนมาก	ไม่รู้เรื่อง โครงสร้างของประโยคเลย พบแต่ที่ผิด สื่อความไม่ได้ มีข้อมูล ไม่เพียงพอที่จะประเมินได้
การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า	5	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า
	4	ดี-ปานกลาง	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยน
	3	พอใช้-อ่อน	พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนลายมืออ่านไม่ออก จับความไม่ได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	2	อ่อนมาก	<p>ไม่มีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนเลย พบแต่ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนไม่เป็นตัว มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้</p>

นูบิวซี เจ ไอเกะ (Ndubuisi J. Ike, 1990: 43) ได้เสนอรูปแบบ การตรวจให้คะแนนและการประเมินงานเขียนไว้ว่า รูปแบบการให้คะแนนจะต้องมีองค์ประกอบ สำคัญ 4 ด้าน ซึ่งมักใช้เป็นพื้นฐานในการตรวจให้คะแนนงานเขียน คือ เนื้อหา การเรียงเรียง ความคิด สำนวนภาษา และความถูกต้องของกลไกในการเขียน ซึ่งจะต้องมีการกำหนดสัดส่วน ของคะแนนในแต่ละด้านให้เหมาะสมว่าควรจะให้เท่าไร จากคะแนนเต็ม ตัวอย่างเช่น ถ้า คะแนนเต็มทั้งหมดเท่ากับ 40 คะแนน อาจจะทำให้ด้านเนื้อหา 10 คะแนน การเรียงเรียง ความคิด 5 คะแนน สำนวนภาษา 15 คะแนน และกลไกในการเขียน 10 คะแนน วิธีนี้ นอกจากจะช่วยให้ครูให้คะแนนอย่างเป็นปรนัยแล้วยังเป็นการกระจายคะแนนอย่างเป็นสัดส่วน และในการประเมินอาจใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ คือ คะแนนระหว่าง 35-40 = A, 30-34 = AB, 25-29 = B, 20-24 = BC, 15-19 = C, 10-14 = CD และตั้งแต่ 9 ลงมาได้ F จากที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จะเน้นการวัดและประเมินจากองค์ประกอบที่สำคัญทางภาษา คือ ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และกลไกทางการ เรียง และมีการเสนอเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้ครอบคลุม การตรวจให้คะแนนงานเขียนมากที่สุด ผู้วิจัยเห็นว่าเกณฑ์การให้คะแนนของ ฮอลลี แอล จากอบส์ และคณะกำหนดขอบเขตการให้คะแนนอย่างกว้าง ๆ และครอบคลุมสาระสำคัญของความสามารถในการเขียนมากที่สุด จึงได้ เลือกเกณฑ์การให้คะแนนดังกล่าวมาใช้วัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ประเภทต่าง ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ คือ งานเขียนเชิงบรรยาย แบบเล่าเหตุการณ์ และแบบใจ โดยตรงยังไม่มีผู้ใดทำได้ คงมีแต่่งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของนักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป และมีเพียงบางประเภทเท่านั้น มีดังต่อไปนี้

กุสุมา มานะสุนทร (2518: 78-80) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาว่าปัจจัยในเรื่องเพศ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะมีผลต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนหรือไม่เพียงใด โดยทำการศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 200 คน จากมหาวิทยาลัยของรัฐ 4 แห่ง ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ นักศึกษาได้คะแนนจากแบบทดสอบการอ่านสูงกว่าแบบทดสอบการเขียน
2. ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทัศนารี เทียมศิริ (2530: 55-58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์สมรรถวิสัยในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการใช้จริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์" ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 148 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการใช้จริง เมื่อนำแบบสอบนี้ไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรผลปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนสมรรถวิสัยในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ 50 % คิดเป็นร้อยละ 88.51 และนักเรียนที่เรียนอยู่ในโปรแกรมต่างกัน ได้แก่ โปรแกรมอังกฤษ-ฝรั่งเศส โปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โปรแกรมอังกฤษสังคมศึกษา และโปรแกรมอังกฤษ-สังคมศึกษา-คณิตศาสตร์ ได้คะแนนความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รสริน วรธนะภัก (2531: 113-115) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความสามารถในการเขียน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิจัย พบว่า ค่ามัธยเลขคณิตระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากรดับที่ 1-5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัธยเลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ศิริพร พัวพันธ์ (2523: 113-114) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความสามารถในการเขียน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักเรียนทำแบบสอบดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด ผลการวิจัย พบว่า ค่ามัธยเลขคณิตระดับความสามารถด้านการเขียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

รัตนา เล็กพุก (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร" ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน จำนวน 420 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย 1 ฉบับ และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย 1 ฉบับ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำแบบสอบทั้ง 2 ฉบับ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนเชิงบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 51.44 และ 63.31 ตามลำดับ
2. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนเชิงบรรยายต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 42.29 ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนเชิงบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มครึ่งหนึ่ง โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 56.38
3. นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย และเมื่อแยกเป็นด้านความรู้และความสามารถสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

2.1 งานวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

มาร์เซลลา พิตส์ (Marcella Pitts, 1978: 89) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะการสอนในห้องเรียนและคุณภาพของงานเขียนเชิงบรรยาย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาการเขียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์กิจกรรมการเขียน ทักษะการเขียนที่ครูเน้นสอนเป็นพิเศษ ความถี่และประเภทของแบบฝึกหัดที่ให้เขียน ตลอดจนขั้นตอนการประเมินผลที่ครูใช้ โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามร่วมกับผลการประเมินงานเขียนของนักเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูที่สอนนักเรียนในห้องที่มีความสามารถในการเขียนปานกลางจะมุ่งเน้นการสอนไปที่ไวยากรณ์และกลไกในการเขียนมากกว่า รวมทั้งจะให้ทำงานเขียนในห้องมากกว่า ส่วนครูที่สอนในห้องที่นักเรียนมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับดีจะมุ่งเน้นการสอนไปที่การพูดคุยกับนักเรียนเป็นรายบุคคลมากกว่า สิ่งให้เขียนงานเรื่องที่ยาวกว่าและให้คำแนะนำที่เจาะเฉพาะเรื่องมากกว่า ผู้วิจัยได้สรุปว่า การให้งานเขียนของครูเป็นตัวแปรเดียวที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนงานเขียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดอริส พรราเตอร์ และวิลเลียม พาเดีย (Doris Prater and William Padia, 1983: 127-134) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับประเภทในการเขียน โดยทำการศึกษา กับนักเรียนเกรด 4 จำนวน 70 คน และเกรด 6 จำนวน 70 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนทั้ง 2 ระดับ ได้คะแนนในการเขียนเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น (expressive writing) ดีกว่าคะแนนในการเขียนเรื่องแบบจูงใจ (persuasive writing) และการเขียนเรื่องแบบอธิบาย (expository writing)

ลอส อาลามิตอส (Los Alamitos, 1983: 42) ได้ทำการศึกษาลักษณะที่แตกต่างกันของถ้อยคำที่ใช้ในการเขียนเรียงความแบบบรรยายและการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ที่นักเรียนแต่งขึ้น กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 14 คน โดยทำการวิเคราะห์งานเขียนจำนวน 14 ชิ้น ซึ่งแบ่งเป็นงานเขียนแบบบรรยาย 7 ชิ้น และงานเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ที่แต่งขึ้น 7 ชิ้น ซึ่งประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินผลและการวิจัยเกี่ยวกับงานเขียนจำนวน 2 คน โดยใช้วิธีการตรวจแบบใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (holistic methods) และมาตราส่วนประเมินค่าแบบ 4 คะแนน จากผลการวิเคราะห์ของการเขียนเป็นรายประโยค พบว่า การเขียนแบบบรรยายแตกต่างจากการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ตรงที่มีการใช้คำคุณศัพท์มากกว่า ใช้กลุ่มคำศัพท์จำนวนมากกว่า และใช้รูปประโยคที่หลากหลายกว่า นอกจากนี้ยังมีประโยคย่อยที่ทำหน้าที่ขยายกริยาจำนวนมาก ส่วนลักษณะที่ทำให้การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ที่แต่งขึ้นแตกต่างจากการเขียนแบบบรรยาย คือ มีคำกริยาวิเศษณ์ เครื่องผูกพันรูปเรื่องมีประธาน เชื่อมกันหลายตัว และมีภาคแสดงมากกว่า

ลี พอทเควิทซ์ (Lee Potkewitz, 1984: 2467-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการสอนเขียนที่มีต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนเกรด 5 และ 6 จำนวน 100 คน ซึ่งเรียนในโปรแกรมซ่อมเสริมการอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ คือ (1) เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่มีความสามารถต่ำจะพัฒนาขึ้นในด้านการใช้โครงสร้างของภาษาจากการเรียนในโปรแกรมการสอนเขียนที่เน้นโครงสร้างทางภาษา หรือจากโปรแกรมที่เน้นการสอนอ่านที่มีการสอนเขียนบ้างเป็นครั้งคราว (2) เพื่อศึกษาว่าคุณภาพโดยรวมของเรียงความที่นักเรียนเขียนจะพัฒนาขึ้นหรือไม่ จากการเรียนในแต่ละโปรแกรม (3) เพื่อศึกษาว่านักเรียนเหล่านี้จะสามารถพัฒนาการเขียนเรียงความเชิงบรรยายได้มากขึ้นหรือไม่เพื่อก้าวไปสู่การเขียนเชิงอธิบายหลังจากที่ได้เรียนในแต่ละโปรแกรม และ (4) เพื่อศึกษาว่าความเหมาะสมทางโครงสร้างภาษาและคุณภาพโดยรวมของเรียงความที่นักเรียนเขียนจะมีการพัฒนาที่แตกต่างกันหรือไม่ในแต่ละโปรแกรม ดำเนินการวิจัยโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยเน้นโครงสร้างของภาษา กลุ่มที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยเน้นโครงสร้างของภาษาปานกลาง กลุ่มที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่ม

ความคุม ซึ่งได้รับการสอนโดยการเน้นการอ่านที่มีการสอนเขียนบ้างเป็นครั้งคราว ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) ภูมิภาคและโปรแกรมการสอนเขียนหรืออ่านนั้นมีผลต่อพัฒนาการทางด้านภาษาของผู้เรียน (2) ตัวแปรทุกตัวที่จัดกระทำขึ้นเพื่อการทดลองล้วนแล้วแต่มีผลต่อพัฒนาการของผู้เรียน และโปรแกรมที่เน้นหนักทางด้านโครงสร้างของภาษาดูจะมีผลมากที่สุด (3) โปรแกรมการสอนเขียนที่เน้นการสอนโครงสร้างเพียงปานกลางให้ผลต่อพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนแตกต่างกัน แต่ลักษณะหรือประเภทของงานเขียนที่สั่งให้ทำซึ่งได้แก่การเขียนเชิงบรรยายและเชิงอธิบายก็มีผลด้วยเช่นกัน

วิลเลียม ไมเคิล รีต (William Michael Reed, 1984: 1979-A)

ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนมีผลต่อการใช้ความพยายามในการคิดที่แตกต่างกันในการเขียนเรียงความแต่ละประเภท กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับสูง จะใช้ความพยายามในการคิดน้อยที่สุดในการเขียนเรียงความเชิงบรรยาย แต่จะใช้มากที่สุดในการเขียนเชิงจูงใจ ในขณะที่ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนระดับปานกลางจะใช้ความพยายามในการคิดมากที่สุดในการเขียนเรียงความเชิงบรรยายแต่จะใช้น้อยที่สุดในการเขียนเล่าเหตุการณ์

พี เอช เคกลีย์ (P. H. Kegley, 1986: 14-154) ได้ทำการศึกษา 4 ประเภท คือ แบบบรรยาย (description) แบบเล่าเหตุการณ์ (narration) เชิงอธิบาย (exposition) และแบบจูงใจ (persuasion) และได้สรุปว่า ประเภทของการเขียนส่งผลต่อการประเมินความสามารถในการเขียน โดยประเภทของงานเขียน ส่งผลต่อการประเมินความสามารถในการเขียน โดยประเภทของงานเขียนเรียงลำดับจากง่ายที่สุดไปยากที่สุดเป็นดังนี้ คือ แบบเล่าเหตุการณ์ แบบบรรยาย แบบอธิบาย และแบบจูงใจ

บาร์บารา เทเรซา กูลด์ (Barbara Theresa Gould, 1987: 4343-A) ทำการวิจัย เรื่อง ผลของการปูพื้นความรู้ และการสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่อง (text structure) ต่อความเข้าใจในการอ่านและการจดจำเรื่องของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนให้รู้จักสังเกตและใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของเนื้อเรื่อง 4 แบบ ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าว ใช้ระยะเวลาในการทดลองประมาณ 3 เดือน จากนั้นทำการทดสอบอ่านเพื่อเปรียบเทียบ

การทดสอบก่อนการสอน หลังจากนั้นให้กลุ่มทดลองทบทวนบทเรียนเกี่ยวกับแบบอธิบายมากกว่า ครูระดับเกรด 2 และ 3 ครูระดับเกรด 2 และ 3 จะยึดบทเรียนในโปรแกรมการอ่านชั้น พื้นฐานเป็นหลักเพียงอย่างเดียว ในขณะที่ครูระดับเกรด 4 และ 5 มีความเห็นว่าการสอน โดยใช้บทเรียนใน โปรแกรมการอ่านเพียงอย่างเดียว จะมีข้อจำกัดมาก โดยเฉพาะไม่เอื้อ ต่อการสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่องแบบต่าง ๆ ดังนั้น ครูระดับเกรด 4 และ 5 จึงพยายาม เน้นสอน โครงสร้างของเนื้อเรื่องแบบอธิบาย เพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียนทุกวัน โดยจัดหาหนังสือที่ เป็นเนื้อหามาใช้ในการสอนความรู้เรื่อง โครงสร้างของเนื้อเรื่อง มากกว่าจะใช้บทเรียนที่มี อยู่ในโปรแกรมการอ่าน ครูส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าโครงสร้างของเนื้อเรื่องที่สอนง่ายที่สุด คือ โครงสร้างของเนื้อเรื่องบรรยาย (description) ส่วนโครงสร้างข้อเขียนที่สอนยาก ที่สุด คือ โครงสร้างของเนื้อเรื่องแบบเหตุและผล (cause and effect) การวิจัยครั้งนี้ ยิ่งชี้ให้เห็นว่า ควรจะมีการฝึกฝนอบรมครูผู้สอนในด้านการสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่อง และ ครูควรพยายามหาบทอ่านหรือเนื้อเรื่องที่มีเนื้อหาหลากหลายมาใช้ในการสอนเพื่อกระตุ้นให้ ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจโครงสร้างของเนื้อเรื่องชนิดต่าง ๆ ได้ และจดจำข้อมูลที่ตน อ่านได้มากขึ้น

แพทริเซีย คาร์เรล และอุลลา คอนเนอร์ (Patricia Carrell and Ulla Connor 1991: 314-324) ได้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถ การอ่าน และการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยายและเนื้อเรื่องแบบจุดใจของนักศึกษามหาวิทยาลัย เพอร์ดู (Purdue University) ระดับปริญญาตรี 23 คน และระดับปริญญาโท 10 คน ที่ กำลังศึกษาในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง พบว่า การอ่านและการเขียนมี ความสัมพันธ์กัน เมื่อ (1) วัตการอ่านด้วยแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และวัตการเขียนแบบรวม ในเนื้อเรื่องแบบจุดใจ (2) วัตการอ่านด้วยแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน และวัตการ เขียนแบบรวม ทั้งในเนื้อเรื่องแบบบรรยายและแบบจุดใจ แต่การอ่านและการเขียนไม่มีความสัมพันธ์กัน เมื่อ (1) วัตการอ่านด้วยแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และวัตการเขียนแบบรวม ในเนื้อเรื่องแบบบรรยาย (2) วัตการอ่านด้วยแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และวัตการเขียนแบบ วิเคราะห์คุณภาพ (3) วัตการอ่านด้วยแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน และวัตการเขียนแบบ วิเคราะห์คุณภาพ ทั้งในเนื้อเรื่องแบบบรรยายและแบบจุดใจ ยิ่งพบอีกว่า เนื้อเรื่องแบบ

บรรยายง่ายกว่าเนื้อเรื่องแบบจูงใจ และได้สรุปเกี่ยวกับเครื่องมือวัดว่า เครื่องมือวัดที่ต่างกัน แม้วัดในเรื่องเดียวกัน ก็ไม่จำเป็นต้องให้ผลเหมือนกันเสมอไป

จอร์จ เอ็งเกิลฮาร์ด จูเนียร์ และคณะ (George Engelhard, Jr. et. al., 1992: 315-336) ได้ทำการศึกษาถึงผลของประเภทงานเขียนความต้องการด้าน ประสิทธิภาพ และเพศต่อคุณภาพการเขียนของนักเรียน โดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 8 ที่เข้าสอบการประเมินการเขียนของรัฐที่รัฐจอร์เจีย ในปี ค.ศ. 1989 และ 1990 จำนวน 125,756 คน ผลการศึกษาพบว่า ทั้งประเภทของงานเขียนความต้องการด้าน ประสิทธิภาพ และเพศก็เป็นสิ่งที่ใช้ทำนายถึงคุณภาพการเขียนได้ดี ในด้านประเภทของงานเขียน พบว่า นักเรียนสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ (narration) การเขียนแบบบรรยาย (description) และการเขียนแบบจูงใจ (persuasion) นักเรียน ทำคะแนนได้รองลงไปตามลำดับ ในเรื่องเพศ พบว่า เพศหญิง เขียนเรื่องได้มีคุณภาพดีกว่า เพศชาย